

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Şu Sessiz Orman

Şu Sessiz Orman

Şu Sessiz Orman

KIMI CUNNINGHAM GRANT

25m2

Cooper ve küçük kızı Finch, tam sekiz yıldır, Apalaş Dağlarının kuzeyindeki bir ormanda yaşıyorlar. Herkesten ve her şeyden uzak bir kulübede.

Elektrik yok, insanlar yok, dış dünya ile hiçbir bağlantı yok...

Cooper'ın istediği de tam olarak bu çünkü saklayacak çok sırrı var. Bu nedenle kızını raflar dolusu kitaplarla ve vahşi doğanın koyduğu kurallarla büyütüyor. Fakat Finch zamanla bu korunaklı hayata isyan ediyor. Oysa babası onları bu sessiz kulübeye mecbur eden gerçeklerle yüzleşmeye hazır değil.

Onların varlığını bilen sadece iki kişi var: Gizemli bir yerel keşiş ve Cooper'ın her kış onlara yiyecek ve malzeme getirmek için ziyarete gelen eski dostu Jake.

Ve Jake, bu yıl ilk kez gelmiyor.

Erzaklarının bitmeye yüz tutması, ormanda yabancıların gezinmeye başlaması birer domino taşı gibi Cooper'ın üzerine devriliyor.

Cooper bir seçim yapmak zorunda. Burada saklanmaya devam mı edecek yoksa geçmişin karanlık tarafıyla yüzleşecek mi?

Canlı bir atmosfere sahip, ustaca yazılmış gerilim ve gizem dolu bir roman. *Şu Sessiz Orman*, hayatta kalmanın, fedakârlığın ve bir babanın her şeyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında ne kadar ileri gidebileceğinin dokunaklı bir hikâyesi.

Şu Sessiz Orman

**25 Metrekare Müzik Prodüksiyon, Yayıncılık,
Kültür ve Etkinlik Hizmetleri Tic. Ltd. Şti.**

Fahri Gizden Sk. No: 4/1
Gayrettepe, Beşiktaş - İstanbul
Tel. (0212) 211 72 80

www.25m2kitap.com
info@25m2.com

Şu Sessiz Orman / Kimi Cunningham Grant
Özgün Adı: These Silent Woods

Copyright © 2021 by Kimi Cunningham Grant

Bu kitabın yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla
St. Martin's Publishing Group'tan alınmıştır.

Genel Yayın Yönetmeni: Sinem Çelebioğlu
Çeviren: Özge Ilık Saltık
Yayına Hazırlayan: Kübra Arar
Son Okuma: Ecem Duran
Kapak Tasarım: Serkan Yolcu
İç Sayfa Tasarım: Gelengül Erkara

1. Baskı / Şubat 2025
Her 1.000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
ISBN: 978-625-6269-02-6
Sertifika No: 49452

Baskı ve Cilt: Ana Basın Yayın
Devekaldırımı Cad. Mahmutbey Mah. 2622. Sk. No: 6/13
Bağcılar, İstanbul
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

**© 25 Metrekare Müzik Prodüksiyon, Yayıncılık,
Kültür ve Etkinlik Hizmetleri Tic. Ltd. Şti.**
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının
izni olmadan kullanılamaz. Tüm hakları saklıdır.

Şu Sessiz Orman

KIMI CUNNINGHAM GRANT

Çeviren:
Özge Ilık Saltık

@ayisigikita

25m2

Babama

Yuvasından uzak kalan kuş nasılsa
Yurdundan uzak kalan insan da öyledir.

— SÜLEYMAN'IN ÖZDEYİŞLERİ 27:8

Sandığımdan daha büyük, daha iyiymişim,
İçimde bunca iyilik olduğunu bilmezdim.

— WALT WHITMAN

BİR

Yanlış bir şeyler vardı. Tenimi delip geçen bir sızı... Hissedebiliyordum.

Bir rüya belki de. Bir anı. Her ikisi de kedere bulanmıştı. Gözlerimi zorla araladım. Belli belirsiz bir grilik perdelerden içeri sızıyordu. Gün henüz doğmamıştı. Ama benimkinin yanında duran küçük yatağında, minik bacaklarını sıkıca sarıp çenesine kadar çektiği battaniyenin altında kıvrılmış silüetini seçebileceğim kadar aydınlıktı. Finch... Uyuyordu. Güvendeydi.

Uyku, o yüce ve kudretli güç beni kendine çekti.

Ama dışarıda, kulübenin dışında bir hareketlenme vardı. Pence-
renin önünden paldır küldür geçen bir şey. Bir mücadele. Gümbürtü,
bir ölüm çığlığı ve endişe...

Kalk hadi Cooper. Uyan.

Yorganı tekmeleyip doğruldum. Kafa lambasını alıp alnuma tak-
tım. Benimkinin yanında duran yastığın altından çoktan içi dolu olan
Ruger'ımı alıp kurdum.

Finch dönerek doğruldu ve gözlerini ovalamaya başladı. "Ne
oldu?"

"Burada kal."

Yatak odasından dışarı süzüldüm. Salonda her daim metal sapı-
nın, kapı kolunun altına yaslı bir biçimde durduğu küreği elime

1 Amerikan ateşli silahı, tabanca (y.h.n.)

aldım. Üstteki sürgüyü kaydırıp alttaki kilidi açtım. Ahşap kapı onu savurmamla gıcırtyla inledi.

Dışarısı hâlâ karanlıktı. Güneş doğmamıştı ama yakındı. Gri ormanda ağaçlar şekilden şekle bürünüyordu: kara gözcüler, askerler. Bunca yıldan sonra bile her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu. Savaş.

Lambayı yakıp bahçeye baktım. Muhtemelen sadece bir hayvandı, biliyordum. Ama geçen hafta uyandığımızda içlerinden biri gitmişti. Buralar hep onunmuş gibi çalım atan irice Neptune adlı bir tavuktu. Puf diye yok oldu. Ne bir dışkı ne bir iz, hiçbir şey. Yalnızca çitin altında kazılmış küçük bir çukur. Eh tilki, çakal, rakun, sansar... Burayı korumak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen bu kızlar bu hayvanların herhangi biri için kolay lokmalardı. Geçen zamana, uyanmamın ne kadar sürdüğüne bağlı olarak tüm kümes, dördü birden, ortadan yok olabilirdi. Böylesi bir durumda başımız gerçekten belada demektir çünkü bu, bizi yegâne garanti protein kaynağımızdan edebilirdi. Ocak gelip de kar indiğinde böyle bir durumda olmayı kaldıramazdık.

Kümeşte bir şey vardı. Çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Kısık bir hırlama. Tavukları yumurtaların üzerinden kalkmak istemediklerinde dışarı çıkarmak için yaptığım gibi metal çatıya vurdum. Ses tüm yapıya yayılıp çatı çökmek üzereymişçesine titretti. İçerideki şey, tıpkı tavuklar gibi hemen dışarı sıvıştı. Hızlıca küçük rampanın üzerinden geçip çimenlere doğru sendeledi. Kafa lambasını çevirdiğimde karanlıkta tehditkâr bir şekilde parlayan sarı-yeşil gözler gördüm. Rakun. Ağzında bir tavuk, sallanıyor... "Küçük zeki şeytanlar," derdi Lincoln Teyze her zaman. Ve kaba. Dişlerini gösterip hırlayarak bana doğru, hadisene dercesine döndü.

Ben de öyle yaptım. Kapıyı açıp küreği alarak onu bir güzel yere serdim. Sonra bir daha, *tak, tak, tak...* Yerde tamamen hareketsiz kalana kadar ve hatta içindeki yaşamın her bir zerresinin onu terk ettiğine emin olduğumda bile ona vurmaya devam ettim. Ona bu kadar vurmamın ardında bir adilik vardı, biliyordum. Ama kimi zaman içimde bir şey, karanlık ve alçak bir şey patlak verirdi. Oradaydı, benim bir

parçamdı ve kimi zaman, öne atılır dizginlenemezdi. Tavuk seğirdi. Rakunun çenesi hâlâ sıkıca boynuna kenetlenmiş vaziyetteydi. Küreği kullanarak onu serbest bıraktım. Her nasılsa hâlâ hayattaydı. Bu yüzden ona da vurdum. Bir kere. O küçük kafasından, kafatasını ezecek ve küçük beynini dağıtacak kadar güçlü bir biçimde. Eğilip ışığı üzerine tuttum. Finch kızlarımızdan birini kaybettiğimiz için mutlu olmayacaktı. Ben de değildim. Ama Finch, bunu kişisel algılayacaktı.

“Cooper?”

Karanlıkta sesini duyunca irkildim.

“Evde kalmanı söylemiştim, tatlım.”

Her daim fark edilmeden hareket etmeyi başarırdı. Ona böyle öğretmiştim. Böyle yaşıyorduk. Çoğu çocuk ormanda aheste aheste yürür, yaprakları tekmeler, gevezelik eder ve ardıc kuşu hariç her şeyi ürküterek kaçırırdı. Ama Finch öyle değil. Bu, yiyecek için avlanması ve sessizce yaşaması gereken bizim için çoğunlukla iyi bir şeydi. Ama bazen bunu, şu an olduğu gibi, beni bahçede, karanlıkta yalnız olduğumu, gözlemlenmediğimi düşündüğüm sırada yapıyor, beni ölümün amaçsızlığını izlerken yakalıyordu.

Yanımda duruyor, avuç içi sırtıma dokunuyordu. Elini çeneme yerleştirip başımı tavuğu aydınlatacak biçimde çevirdi. “Susanna bu,” dedi.

Onu kucağıma aldım.

“Ona vurdun.” Titriyordu. Aralık soğuşunda bahçe buz keserken üzerinde pijamasından başka hiçbir şey yoktu. Çıplak ayaklarını dizlerime koydu.

“Acı çekiyordu.” Orman kurallarının üzerinden daha önce geçmiştik. Bebekliğinden beri bu kuralların içinde yaşıyorduk. Bir şeyi, sırf öldürmüş olmak için öldürmezdin. Ama eğer yapabiliyorsan, acıya da son vermeliydin. “Burada yatıp yavaşça ölümü bekleyecekti. Yaptığım şey, yani ona vurmak, işleri hızlandırdı. Ona yardım etmiş oldum.”

Finch kendini geri çekerek yere çömeldi. Susanna’nın siyah beyaz tüylerini okşamaya başladı. Barred Rock türü bir tavuk ne kadar olabilirse o kadar güzel bir hayvandı. Bense o an kafamda hesaplamalar

yapıp onun üç yaşında, her gün yumurtlamayan tavuklardan biri olmasını umuyordum. Yumurtalarımızı seviyorduk. Onlara ihtiyacımız vardı. Kışın gelmesiyle daha az güneş gören tavukların verimi hâlihazırda düşmüş, yeterince yumurtlamıyorlardı.

Finch'in arkasında orman, güneşin ufukta belirmesiyle morumsu bir kıızıla büründü. Tüm o fidanlar ve çamlar... Güneşin kollarını uzatmasıyla her şey aydınlanıp yere yeni yeni gölgeler düşürmeye başladı. Dünya uyanıyordu. Finch'in elini sıktım.

"Onu yemek istemiyorum," dedi yüzünü pijamasının koluna silerken.

"Hmm." İçten içe akşam yemeği için nadir bir lezzet olarak kuzinade tavuk yapmayı düşünüyordum. Mahzenden biraz patates ve havuç... Ah, düşüncesi bile...

"Bu doğru olmaz," dedi Finch.

"Olmaz mı?"

"Cooper."

"Öyle diyorsan."

"Onu gömebilir miyiz?"

"Tabii. Kulübenin arkasına, kahvaltıdan sonra."

Ayağa kalkıp artık ölü olan iki hayvana baktı. "Ama rakunu değil," dedi Finch. "Onu gömmek istemiyorum. Ona ait olmayan bir şeyi aldı, çaldı."

Ona rakunun sadece aç olduğunu söylemek istedim ama durdum. Bazen insanlar bir şeyleri bildikleri halde göz ardı etmeyi tercih ederler. Anlıyordum. Rakunu kürekle yerden aldım. Şişman, ağır bir şeydi. Ama artık dümdüz olmuş kafasıyla komik bir görüntüsü de vardı. "Onu tepeden aşağı indireceğim, gelmek ister misin?"

Başını iki yana salladı. Etrafıma bakıp her şeye göz gezdirdim; kuyunun kırmızı el tulumbası, üstünde benim mavi gömleğimle Finch'in biri sarı biri pembe olan iki gömleğinin asılı olduğu çamaşır ipi, verandadaki odun yığını, meyvelerle dalları artık yerlere kadar inmeyen bodur elma ağaçları... Her şey normaldi.

"Tavayı ateşe koy, olur mu?"

Başıyla onaylayarak kulübeye doğru yöneldi.

Bahçeden çıkmadan önce müştemilatı kontrol ettim. Orayla ilgili beni daima rahatsız eden bir şeyler vardı, sanki evden uzakta biri içeride saklanıyormuş gibi. Mesele şuydu ki iki gün önce Finch'le çevrede iz sürerken gözetleme noktalarımızdan birinde bir ayak izi görmüştük. Finch'in olamayacak kadar büyük, benim olamayacak kadar küçüktü. Bu da demekti ki arazimizde bir başkası vardı. Yani, *teknik olarak* bizim arazimiz değildi. Ama bize yuva gibi hissettirmesiyle bu toprak parçası, evimizdi. Başka hiçbir iz bulamamıştık. Ayrıca izler kulübeden epeyce uzaktı. Ama yine de ayak izi, ayak iziydi.

Finch artık sekiz oldu, sekiz yıl ve üç yüz on altı gün. Ki bu da onu üç bin iki yüz otuz dört günlük yapar çünkü arada iki artık yıl vardı. Bazen ebeveynler çocuklarının yaşını gün cinsinden hesaplar mı merak ediyordum. Muhtemelen hayır. En azından benim yaptığım gibi bir defterde çetelesini tutarak değil. Bir ebeveyn olmadan önce babaların markette ya da restoranda yaptığı konuşmaları hatırlıyordum. Birileri, mesela garson, çocuklarının kaç yaşında olduğunu sorardı onlara. Yeterince büyükse çocuklar bu soruyu bizzat kendileri cevaplarırdı. Ama babaların bu soruya birden çok kez yanlış cevap verdiğini görmüşlüğüm vardı. Bir yıl eksik falan söylerlerdi, büyük bir parti olmuş da o kaçırmış gibi. Genellikle anne ya da çocuğun kendisi onu düzeltirdi. Ben böyle değildim. Her günü saymaya ve her gün için şükretmeye devam ettim. Hayattan öğrendiğim bir ders varsa o da her şeyin bir gün aniden sona erebileceğiydi. Ereceğini biliyordum... Bir sona yani. Öyle ya da böyle; Finch'in, benim ve tavukların ormanın bu sessiz sakin köşesindeki hayatımız, sonsuza dek sürmeyecekti. Bu, üstüne düşünmeyi pek sevmediğim bir şeydi.

Zeminin aşağı doğru meyillendiği ve ağaçların seyrekleştiği ormanın içlerine doğru iki yüz metre kadar yürüdüm. Rakun için bir çukur kazdım. Onu bir Japon iğdesinin yanı başına pat diye bırakmamla ağacın üst kısmındaki yapraklar şiddetle sarsılıp beyaz bir lütuf gibi üzerimize indi. Leş yiyiciler onu burada çabucak bulurdu ya da akbalar, kargalar, hatta belki çakallar, bilemedin bir ayı. Burada hepsinden vardı. Bazı geceler çakalların şarkısı yankılanırdı.

Eve dönüş yolunda eğilip bir avuç aktaş yoncası topladım. Üzerindeki kırağıyı baş parmağımla sildim. Bunları yumurtaya katabilirdim. Besin değeri yüksekti ve Finch seviyordu.

Bahçede rakun yüzünden tavukların sınırları hâlâ tepelerindeydi. Kümesin çevresinde ciyak ciyak bağınıyorlardı. Özlerinde hassas yaratıklardı, damarlarına basmaya gelmiyordu. Onlarla konuşurken yumuşak ve sakin olurdum. "Sorun yok kızlar, Cooper hep yanınızda. Sesleri duyar duymaz geldim ve o yaşlı yaratığın icabına baktım. Artık geri gelemez. Sakinleşin."

Yaşadıkları stres düşünülünce bugün muhtemelen yumurtlamazlardı. Ama tezgâhın üzerindeki kırmızı kâsenin içinde önceki günden kalan üç yumurtamız vardı.

İçeride, Finch dökme demir tavayı kuzinenin üstüne yerleştirip ısıtmıştı. Koltuğa oturmuş kitap okuyordu.

"İyi misin?"

Dönüp bana baktı ve işte tam oradaydı... Bir anı, kaynamaya çalışan bir yara... Cindy, Finch'in annesi. Bir hayaletle burun buruna gelmek gibi bundan hem nefret ediyor hem de seviyordum. Sarı saçlarını ve yeşil gözlerini şüphesiz Cindy'den almıştı ki bu bile başlı başına genetik kuramlarına bir tür isyandı. Benim koyu saçlarımın ve kahverengi gözlerimin daha baskın gelmesi gerekirdi. Ama yalnızca bu değildi; bana bakışı, yürüyüşü, dışa basması, saçlarını işaret parmağına dolaması... hepsi, Cindy'dendi. En çok da yüz ifadeleri. İkisi birlikte yalnızca birkaç ay geçirebilmişken Finch nasıl ona bu kadar benzeyebilirdi?

"Sana biraz kızgıyım," dedi Finch. "Bahçede yaptığın şey yüzünden." Bakışlarını kaçırdı.

Tavaya bir çay kaşığı kanola yağı döktüm. Bu işi ölçerek yapmam gerekiyordu çünkü her daim idareli olmalıydık. Yarın, 14 Aralık'ta, askerlik arkadaşım ve bu kulübenin de sahibi olan Jake, erzak getirecekti. Açıkçası, onun bu senede bir yaptığı ziyaretleri, tüm yılın en önemli anıydı. Ama her yıl, gelişi yaklaştıkça bir miktar ecel terleri dökerdim. Gelmezse ne yapacağımızı düşünürdüm. Daha çok

avlanmamız gerekirdi. Belki çatıya tuzaklar kurabilirdik. Ama en kötüsü, gidip erzak almamız gerekebilirdi.

Bu gerçekleşebilirdi, gelmemesi yani. Farkındaydım. Her zaman aklımın bir köşesinde Finch ile kışın eşiğinde yeterince yiyeceğimiz olmadan kalakalma düşüncesi dolaşırdı. Kar yağdıkça yollar da geçit vermezdi. Kırmızı kâsedden bir yumurta aldım. "Susanna için üzgünüm."

"Sadece, belki onu sağlığına geri kavuşturabilirdik. Belki biraz zaman versek iyileşirdi. Ona bir şans verseydin eğer..."

"Hayır Finch. Rakun onu boynundan yakalamıştı. Nasıl büküldüğünü gördüm, boynu çoktan kırılmıştı." Kuzineye arkamı dönüp gözlerinin içine baktım. "Belki biraz daha dayanırdı ama kurtulması mümkün değildi tatlım."

"Eh," dedi yavaşça. "Bu senin yaptığını nasıl daha iyi kılıyor, anlayamıyorum."

Tavaya iki yumurta kırdım. Tıslayıp kıvrılan kenarları beyazlaşmaya başladı. Üzerine aktaş yoncasını serpip bir tutam da tuz attım. "Yapılması gereken doğru şey, durumdan duruma değişebilir Finch. Bunu söylediğim için üzgünüm ama işin aslı bu."

Sehpa olarak kullandığımız yeşil sandığa doğru bacaklarını esnetip kitabını kapadı. Köşedeki kitaplığa gidip kitabı aldığı yere bıraktı. Kitaplıktaki tüm kitaplar türlerine göre dizilmişti. Nasıl da düzenli, küçücük bir varlıktı Finch... Ardından bana doğru döndü. Aheste aheste yanıma yaklaşırken çarpık bir ağızla, "Ama sen her zaman hayatta doğrular ve yanlışlar vardır ve sen doğru olanı yapmalısın dersin," dedi tavaya dikkat kesilerek. Sonra bakışlarını bana çevirdi. İnsanın içine işleyen o yeşil gözleri bir cevap talep ediyordu.

Ama burada, bu evde; iki odamız, dört battaniyemiz, eski bir masamız, bir kitaplığımız, bir çaydanlığımız, bir kuzinemiz, dökme demir bir tavamız, hemen arkasında ucu buraya çıkan uzun ve bozuk yolu gören penceresiyle bir lavabomuz ve odun sobasının üzerinde iki tane rafımız vardı. İkimize ait, küçük ve izole bir dünyaydı burası. Öyle ki buranın basitliği, dünyanın karmaşıklığını anlatmayı zorlaştırıyordu. Doğru ve yanlış arasındaki ince, kimi zaman silikleşen o

çizgi... Gerçek şuydu ki Finch bazen kolayca cevaplayamayacağım sorular soruyordu. Cevap vermek istemediğimden değil, açıklamam gereken çok şey olduğundan. Bu kulübe ve onun içinde olduğu orman dışında bir dünya görmemişti. Bu, benim ikimiz için seçtiğim hayattı. Yani, esasında çok bir seçim şansım da olmamıştı. Sanırım. Tek yol buydu.

Şunu söylemem yeterli olmalıydı: Bazen kötü şeyler seni hazırlıksız yakalar ve o an sana doğru gelen şeyi yaparsın. Sonradan dönüp baktığında keşke geri alabilseydim dediğin şeyler olur, ama geri alamazsın. Hepsi bu.

Yumurtayı çevirmemle sarısı cızırdamaya başladı.

"Jake yakında burada olur," dedim ilgisini başka yöne çekmeyi umarak.

Sırıttı.. "Biliyorum, yarın gelecek."

Saatime baktım. Seiko markaydı, pilsiz çalışıyordu. Lincoln Teyze'nin mezuniyet hediyesiydi ve sahip olduğum en iyi şeydi. Otuz üç saat. Eğer zamanını iyi ayarlayıp trafikten kaçabilirse otuz iki. Önce motorun sesi gelecekti, çamların fısıltılarına karşılık boğuk bir hırıltı. Ardında güneşte parlayan gümüş kaputun yola doğru eğilmiş dalları bir perde gibi açarak gelişini görecektik. Bahçeye girip motoru susturacaktı. Sakat bacağını kaldırabilmek için kolunu kullanıp araçtan yüzünü buruşturarak inecekti. Bastonuna yaslanıp sırtacaktı. O geniş gülümseme, ağzı, yüzünde patlamadan zarar görmeden kurtulan tek kısımdı.

Finch ona doğru koşacaktı. Kollarını beline dolayacak ve yere devirmesine ramak kalacaktı. Jake ise başını geriye atıp kahkahayı basacak ve onu son gördüğünden bu yana ne kadar büyüdüğünden bahsedecekti.

Finch ve ben erzakları taşıyacağız. Her seferinde biraz biraz. Basamakları çık, verandayı geç ve kulübeye gir... Odun sobasının önünü açıp geyik güveci yapacak, ateşin çıtırtılarını dinleyecektik. Finch uykuya yenildiğinde biz de gecenin geri kalanını salonda oturarak geçirecektik. Jake bana bu yılın nasıl geçtiğini soracaktı, ben de ona sağlığının nasıl olduğunu soracaktım. Sonra gülecektik ve bir hafta için, her şey, neredeyse, çok yolunda hissettirecekti.

Jake gelecek ve her şey iyi olacaktı.

"Hediyelerini hazırladın mı?" diye sordum Finch'e, çoktan yaptığını bilmeme rağmen. Haftalardır hazırlardı.

"Evet. Kemik saplı bir bıçak ve geçen bahardan kurutulmuş birkaç menekşe." Başıyla tezgâhın üstündeki yığını gösterdi. "Ve," diye ekledi. "Kardinalim." Finch sağlam bir sanatçıydı. Dala konmuş kardinal kuşu çizimi şu ana kadarki en iyi eserlerinden biriydi.

"İyi bakalım," dedim. "Kahvaltıdan sonra Susanna'yı gömmeye ne dersin? Sonra biraz yakacak odun kesip arka tarafa yığarız. Her an kar gelebilir. Bir aydan az kaldı, her iddiasına varım."

Finch gözleri heyecanla parlayarak bana baktı. "Kızağım."

Yumurtayı ortadan bölüp yarısını Finch'in tabağına, diğer yarısını da kendiminkine koydum. "Kızağın."

Geçen sene Jake ona bir kızak almıştı. Ama o kış çok hafif geçmiş, haftalarca doğru düzgün kar yağmadan sadece sulusepken ve buzla geçip gitmişti.

Kâsedden bir elma alıp cebimden çıkardığım çakımla ortadan ikiye böldüm. Tabakları masaya koydum. "Kahvaltı."

Finch sandalyesine tırmanıp oturdu. "Susanna için bir haç yapacağım, mezarına koyarız."

"Sandıkta biraz sicim olacaktı."

"Küçük baltama ihtiyacım olacak. Senin çakını da kullanabilir miyim?"

"Dikkatli olacaksan."

Finch yumurtasını tabağında iteledi. "Sence bu onunkilerden biri miydi?"

Finch ve imkânsız soruları... Neden ormanın bu tarafındaki ağaçların üstünde likenler büyüyorken diğer taraflarda büyümüyordu? Tavukların gözleri neden yuvarlaklı? Acaba bana göre Emily Dickinson yalnızlık çekiyor muydu?

Dört tavuğumuz vardı, artık üç. Yumurtanın Susanna'nın olma olasılığı yüzde yirmi beşti. "Seni daha iyi hissettirecekse onun diyebiliriz."

Finch başını sallayıp çatalıyla yumurtadan kopardığı parçayı ağzına attı. "Bize son hediyesi."

"Teşekkürler Susanna," dedim.

"Teşekkürler Susanna."

Kahvaltıdan sonra zavallı Susanna'nın hayatını sona erdiren aynı kürekle arka tarafa geçtik. Üzerinde hâlâ kan vardı. Çimenlerle silmeye çalışmışım ama çoktan kurumuştı. Küçük bir mezar kazmaya karar verdik. Susanna'yı kibarca yerleştirip Finch'in hatırına saygıyla eğildim. Ardından üstüne toprak atıp düzelttim. Finch yakın zamanda ezberlediği bir şiiri okudu. Bu kulübenin salonundaki ağzına kadar dolu kitaplığın bir getirisiydi. Bazı kitaplar tuğla gibi kalındı ki bu bize epeyce okuma olanağı sağlıyordu: Hans Christian Andersen, Walt Whitman, Ovid. Finch hepsini okumuştı. Jake'in babası bir edebiyat profesörüydü. Yani bu kulübede yaptığımız okumaların epey entelektüel olduğu söylenebilirdi. Düşününce bu bana çok komik geliyordu çünkü bırakın beni, burada yaşadığımız hayatı tanımlamak için birinin kullanacağı son kelime bu olurdu. Finch okur, tekrar okur, öğrenir ve ezberlerdi. Açıkçası, şu an geçen bahar içine gömüldüğü *1900 Öncesi Amerikan Edebiyatı* konusunda çok ciddi bir bilgi birikimi vardı. İki bin beş yüz altmış dört sayfaydı ve yazıları o kadar küçüktü ki uzun süre okumak bende baş ağrısı yapardı. Yine de çoğu sekiz yaşında çocuk için Emily Dickinson, Anne Bradstreet ya da Walt Whitman'dan alıntılar yapmanın normal sayılacağına dair ciddi şüphelerim vardı. Ama Finch'in son altı aydır yaptığı şey tam olarak buydu.

"Ölümden daha güzel bir şey olamaz²," diye alıntılardı Finch. Whitman. İnanın bana, Whitman'ı severdim. Ama onun sözleri bir çocuğun ağzında fazlasıyla korkunç duruyordu. "Susanna, sen cesur ve güzeldin. Bize yumurtalar verdin."

"Âmin."

"Sen de bir şeyler de Cooper, âmin dışında."

Finch hatırlamıyordu ama bu ikimizin bir mezarın başında ilk dikilişi değildi. Her ne kadar şu an konu bir tavuk olsa da hatırlamadan edemiyordum. Onu, işler yolunda gitseydi karım olacak olan,

2 Walt Whitman'ın bir sözü. "Nothing can happen more beatiful than death." (ç.n.)

neredeyse olmuş olan Cindy'i. Başımı göğe doğru kaldırdım. Güneş doğmuştu, hiç bulut yoktu, sonsuz bir mavilik üzerinde bir uçağın bıraktığı beyaz bir çizgiyle uzayıp gidiyordu. "Susanna, sen iyi bir tavuktun. Böyle olmak zorunda olduğu için üzgünüm ve sana kürekle vurduğum için özür dilerim. Ama uzun ve acı verici bir ölümdense bu daha iyiydi." Finch'e baktım. Gözlerini kısarak burnunun üst kısmını kırıştırmıştı, hâlâ verdiğim kararı sorguluyordu. "Âmin."

"Bir şiir okuyabilirdin," dedi Finch, parlak ışık yüzünden gözlerini kısmıştı. Elini gözlerine siper ederek bana baktı, "Bir şiir, çok daha iyi bir veda olurdu."

Uzanıp saçlarını karıştırdım. "Şimdi gidip odun keseceğim."

Ellerini bana doğru uzatıp "Çakı, lütfen," dedi. Arka cebimden çıkardığım çakıyı ellerine bıraktım. "Haçı yapmaya başlayacağım."

[@ayisigikitap](https://www.instagram.com/ayisigikitap)

İKİ

Sekiz yıldır buradaydık. Birkaç meraklı tip dışında yaşadığımız tek sorun Scotland'dı. Söylediğine göre nehrin alt tarafında yaşayan komşumuzdu kendisi. Açıkçası bunun doğruluğuna dair tek kanıtım soğuk günlerde ağaçların üstünden tüttüğünü gördüğüm duman. Buraya gelmemizden kısa süre sonra bir hayalet gibi sessizce bahçemize gelmişti. Bir gün öylece, kapıda beliriverdi. Ağustos ayıydı, ağaçların yaprakları boldu. Finch'i battaniyesinin üstüne yerleştirip gölgede kalacağı bir yerde bırakmıştım. Güneş batıya doğru hareket ettikçe ben de onu kaydırıyordum. O zamanlar daha kendi kendine oturmasını yeni öğrenen bir bebektir.

"Sen Jake değilsin," demişti. Orada, on adım kadar arkamdaydı. İnanın bana ne geldiğini görmüş, ne en ufak bir yaprak hışırtısı ya da dal kırılması duymuştum. Hiçbir şey yoktu.

O an artık Kenny Morrison olamayacağıma karar vermiştim. Bunun farkına varacak zekâyı nasıl gösterdim emin değildim. Bir aydan uzun bir süredir Finch dışında ilk defa bir insan görüyordum ve o insanın ortaya çıkış şekli beni o kadar şaşırtmıştı ki nasıl düşünüldüğünü bile unutmuştum. Ama bu kadarını düşünmeyi bir şekilde becermiştim. O dönemde dışarıdaki bir çadırda yaşıyorduk çünkü Jake henüz burada olduğumuzu bilmiyordu. Ona sormadan kulübesine girme konusunda içim rahat etmemişti. Yanımda yalnızca Lincoln Teyze'nin İncil'i ve *Kuzey Amerika Kuşları* kitabı vardı. Muhtemelen bu yüzden kuşları düşünüyordum. Aklım kuşlara takılı

kalınca da Cooper'ı seçmiştim. Kuşlar hakkında bir şeyler biliyorsanız Cooper'ın gizlenmeyi bilen bir yaratık olduğunu da bilirsiniz. Bazen epeyce alçaktan uçarken avını şaşırtmak için bir anda yukarı doğru süzülür. Her neyse, ben de Finch'e karşı hep böyleydim. Bana hiç başka bir isimle seslenmedi.

"Burası özel bir mülk," demiştim.

"Evet ama *senin* özel mülkün değil, değil mi?"

Söyleme şekli soğuk ve keskindi. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki dışarıdan görüneni değil de içimdeki keşke var olmasalardı dediğim şeyleri görüyordu.

"Neyin nesisin sen?"

Başını çevirip yere tükürünce çenesine bir tütün parçası yapıştı. Çirli giysisinin kollarıyla yüzünü sildi ve "Kullandığın dili ve kullanma şeklini beğenmedim. Buna gerek yok. Ben Scotland, komşunuzum. Şu tarafta yaşıyorum," demişti nehrin kıvrılmaya başladığı güneyde kalan tepenin ardını göstererek. Döndüğü anda sırtına asılı bir AK-47'si olduğunu fark ettim. Bir AK-47!

"Avlanıyor musun?" Başımla silahı işaret ederek sordum. O an aptalı oynayıp bunun nasıl bir silah olduğunu anladığımı çaktırmazsam benim yalnızca aptal bir kampçı olduğumu zanneder diye düşünmüştüm. Ama aklımdan geçen esas soru otomatik bir silaha neden ihtiyacı olduğuydu. Neden buradaydı? Ve işler çirkinleşirse ne yapacaktım, ki bunun cevabını hemen bulmuştum, ne gerekiyorsa. Beni durduran hiçbir sınır, geçemeyeceğim hiçbir çizgi yoktu. Zaten düşünebildiğim bütün sınırları çoktan aşmamış mıydım? Bir kere o çizgiyi geçtiğinizde, yapmam dediğiniz neredeyse her şeyi yaptığınızda, bunun bir daha olmayacağına dair kendinize güvence vermeniz mümkün olmuyordu.

Soruma gırtlaktan gelen hırıltılı bir kahkaha patlattı. Tam da istediğim gibi bir aptal olduğumu düşünüyormuşçasına güldü. "Evet," dedi çarpık gri dişlerini sergileyerek, "Avlanıyorum. Tavşan."

3 Kuzey Amerika'ya özgü bir atmaca türü, Cooper's Hawk. (ç.n.)

4 Kalaşnikof, Sovyet yapımı, dünyanın en popüler silahı olarak kabul edilen 7.62 mm piyade tüfeği. (y.h.n.)

Kendimi Cooper olarak tanıttım ve Grace Elizabeth'i işaret ederek "Bu da Finch," dedim. "Finch" kelimesini söylediğim anda sanki adı buymuş ve bu adı tanıyormuş gibi bana bakmıştı. Her ne kadar doğru ismi bulmak için tuğla gibi bir kitaptan on binlerce isme bakıp seçimi yapan Cindy olsa da mevcut şartlar altında Finch, uygun bir değişiklik gibi gelmişti bana.

Başını sallamış, "Cooper, peki. Ama ben Amerikalı Hovardayı seviyorum," demişti.

"Neyi?" diye sormuştum.

"Ne dediğimi duydun işte komşu." Gülmeye başlamıştı.

İnsana tuhaf bir his veriyordu. Kaypak, bölük pörçük bir his. Tanımlamak için aklıma gelen sözcük "başka dünyaya ait"ti ki bu da pek gerçekçi sayılmazdı. Yani, gerçek olmama ihtimali aklıma gelmemiş değildi. Yurda döndüğümünden beri bir daha olmamıştı ama daha önce *olmuşt*u, aslında orada olmayan insanları görmem. Ama başka dünyaya ait tanımı da doğru değildi. Tuhaftı. Sinir bozucuydu.

Yakınlardaki çamdan bir karga havalandı. Bacağına kırmızı bir iplik bağlanmış küçük bir şeydi, henüz erişkin değildi. Bir sivrisinek gibi yüzümün etrafında uçtu. Kanatlarını çırparak beni gaza getirmeye çalışıyordu. Elimle savuşturdum. Scotland cıkcıklayınca karga uçup onun omzuna kondu. Gömleğinin cebinden bir parça ekmek çıkardı. Karga da ciddi ciddi yedi o ekmeği onun elinden. "Bu Karga," dedi. "Ve bu da seni sevmediğini gösterme şekli."

Silahını sırtından indirip yere koydu. Çok uzun değildi, ben daha uzundum ve tıfıl biriydi. Ama hızlı, dayanıklı ve güçlü bir havası vardı, kollarındaki kalın damarları fırlamıştı. Benden on, bilemedin yirmi yaş büyüktü. Tam söylemesi zordu çünkü yaşadığı zor hayat yüzüne yansıyan türden bir tipti. Sağ kolunda gözleri, burnu, ağzı büyük bir özenle detaylıca işlenmiş sarışın bir kızın kocaman renkli bir dövmesi vardı. Diğer kolunun üst kısmında başka bir kadının yüzü ve alt kısmında ise Amerikan donanmasına dair bir başka dövme vardı. O da askerdi.

Battaniyenin üzerinde yatan Finch'in yanına gidip eğildi. Pis işaret parmağını çenesinde gezdirdi. "Epey tatlı bir şey," dedi. Sonra bana

dönüp “‘Çocuklar Rab’bin verdiği bir armağandır.’ Mezmurlar 127:3. Özellikle de kız çocukları,” dedi. Duraklayıp başını ağaçlara doğru kaldırdı. Esen rüzgârla başımızın üstündeki ağır, yeşil yapraklar titre-di. “İncil’de kız çocukları kısmı yoktur. Onu ben ekledim.”

Dürüst olacağım. Onu o an, oracıkta öldürmeyi düşündüm. Sila-hını da alabilirdim, bir daha Scotland’ı da görmezdik. O zamanlar içinde bulunduğum yasin getirdiği büyük bir öfkem vardı, gözü dönmüş bir canavardım. Cindy’i yeni kaybetmişim, Finch ile bu küçük çadırımıza sığınmıştık ve tam da karşımda, bu resme ait olma-yan varlığımızı tehdit eden biri vardı. Bu beni neredeyse sınırın öte tarafına geçirecekti.

Sakin, Kenny. Cooper. Sakin.

Kendi kendime bu olay bir markette ya da kafede yaşanmış olsaydı, Finch ve ben sabah yürüyüşüne çıkmış sıradan bir baba kız olsaydık ve bir yabancı gelip de onun tatlı olduğunu söyleseydi yaşananların hiç de tuhaf olmayacağını hatırlattım. Finch güzeldi ve insanlar güzel bebeklere iltifat ederdi. Bir anlamı yoktu. *En kötüsünü düşünmekten vazgeç, insanlarla ilgili paranoyaklık yapmaktan vazgeç.* Cindy’nin sesini duyar gibiydim.

Scotland ayağa kalkıp verandaya doğru giderek kulübenin önün-deki odun yığının-a baktı. O ara bunun üzerinde çalışıyordum, orada burada odun kesiyordum. “Yeterli değil,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Burada bir süre kalmak için,” dedi. Soru değil, bir tespitti. “Bun-dan çok daha fazlasına ihtiyacın olacak.”

“Biraz manzara değişikliğine ihtiyacımız vardı sadece.”

Scotland gülmeyele homurdanma arası bir ses çıkardı. Bundan söylediklerimi yemediğini çıkardım. Elini gözlerine siper edip çatıya, özellikle bacaya baktı. Meyveliğe doğru yürüyüp bazı dalları ince-ledi, henüz elma demeye bin şahit isteyen küçük topçuklara baktı. “Zaten altı haftadır buradasınız.”

Bizi izliyordu. Takip ediyordu. Yeniden Ruger’ımı düşündüm. Onu öldürmenin bana çok kolay, adeta doğal bir çözüm gibi gelme-sinden rahatsız oldum. *İşte sana olan şey bu,* diye düşündüm. *Artık*

olduğın kişi bu. Bir zamanlar Lincoln Teyze'nin geyiğın derisini yüzmesinden bile rahatsız olurdun. Kan, kas, doku, kemik; görmeye dayanamazdın. Kenara geçip başını öte yana çevirirdin. Artık değil.

Zihnim Cindy'e kaydı, bir şafak vakti dağılan saçlarının ardında gülerken belirdi karşımda. Kabil'den döndüğümde bazı anlar olurdu, güneşin suyun üzerine düşüp parıldaması gibi anlar. O anlarda, Cindy'le birlikte, eskiden olduğum adam olabileceğimi düşünürdüm. Zaman alacaktı ama onun sevgisiyle, belirli bir yaşam düzeniyle, incelikle o noktaya gelebilirdim. Yeniden ölümü görünce gözlerini kaçıran, başını döndüren o adam olabilirdim.

Scotland çantasına doğru eğilip bir gözü açtı.

Elimi Ruger'ımın üzerine koydum.

Çantaya elini sokup bir şey—

Silahımı çekip ona doğrulttum. Bunca yolu ormanda yaşayan delinin teki beni vursun diye gelmemiştim.

Karga, Scotland'in omuzundan havalandı. Kanatlarını çırparak ciyaktı.

"Al," dedi Scotland bana doğru dönerek. Silaha bakmadı bile. Tam olarak bana, gözlerimin içine kıpırdamadan bakıyordu. Ona doğrultulmuş silahtan rahatsız olmuyordu, korkmuyordu, şaşırmamıştı bile. Gülümsemiyordu ama gözlerindeki bir parıltı ama eğleniyor olabileceği izlenimini veriyordu. "Al," dedi yeniden elini uzatarak.

Bir işaret fişegi idi.

"Sıkıntılı bir durum olursa ateşlersin, uzun mesafe dürbünüm var, görebilirim."

Ki bu ne zamandır bu kulübede olduğumuzu nasıl bildiğini açıklıyordu. Silahı ona doğrultmaya devam ettim. Donmuştum. Finch battaniyenin üzerinden yana doğru düşünce ağlamaya başladı.

Scotland eğilip fişegi Finch'in battaniyesine bıraktı. Onu kucağına alıp kibarca pıspışlamaya başladı. Finch dönüp kırmızı tombul suratıyla bana baktı. "Kaldır şu silahı Cooper," dedi Scotland. "Komşuluk öldü mü? Al bak, bence kızın seni istiyor."

Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Gözlerini kırpmıyordu ama kaşının üzerinde bir yara izi vardı, kösele derisinin üzerinde seğiren

ince, beyaz bir çizgi. Yine de gözlerini kaçırmadı. Ruger'ı yeniden cebime yerleştirdim. Finch bana doğru uzanınca onu kucağıma alıp iyice yakınımnda tuttum.

"Dinle, neden silah çektiğini anlıyorum," dedi Scotland. "Yaptıklarından sonra biraz gergin hissediyor olmalısın."

Dönüp ona baktım. Yeniden gözlerini yakalamaya çalışıyordum, yakalamak ve okumak. *Biliyordu.*

Ama o ormana bakıyordu.

"Ama mevzu şu ki komşum, senden kurtulmak isteseydim bunu çoktan yapardım. Buraya geldiğin gün 29 Haziran'da yapabilirdim isteseydim. Ama istemiyorum. Bana kalsa hiçbir komşum olmamasını tercih ederim ama buradasın ve burada olmak için nedenlerin var. Bu yüzden sana inanmayı ve sana Cooper demeyi tercih ediyorum. Anlaşmamız bu, iyi birer komşu olalım istiyorum. Anlıyor musun?" Kenara doğru tükürdü.

Finch dönüp Scotland'e baktı ve tombul elini ona doğru uzattı. Bir kez daha Scotland kolunu uzatıp parmaklarının eklemeleriyle Finch'in çenesini okşadı. Yakından bakınca elindekinin yalnızca pislik olmadığını gördüm. Kan da vardı. Kırmızı çizgiler bileklerine doğru uzuyordu. Scotland yeniden çantasına uzandı. Bir tomar gazete çıkardı. "Sana okuyacak bir şeyler," dedi bana bakarak. Dönüp ikinci gözden ölü bir tavşan çıkartarak yere koydu. Sonra çantasını kapatıp omzuna astı. Cıkcıklayarak kendisinden önce fırlayan Karga'yı çağırdı. Ardından başını sallayıp bizi yeniden göreceğini söyleyerek yürüyüp gözden kayboldu. Finch gidene kadar onu izledi.

O gece, altı haftadır ilk defa konserve fasulye ve dilimlenmiş şeftali dışında bir şey yedim. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama doğruya doğru, Scotland'in verdiği o tavşan hayatımda yediğim en güzel şeydi. Derisini yüzüp şafak sökerken yaktığım ateşin üzerinde pişirdim. Finch kucağımda oturmuş kollarını çırpıp bacaklarıyla tekmeler savurarak alevlerin yükselişini izliyordu. Kıkırdak, yağ, her şey; kemiğin üstündeki yenilebilir her lokmayı çıkardım. O bebek maması kavanozlarındaki öğütülmüş çerçöpü saymazsak Finch'e de küçük lokmalar halinde ilk etini yedirdim.

O gece bu işi yanlış ele aldığımı fark ettim. Gün be gün bir şeyler olmasını bekliyordum, neyi bekliyordum ki? Bir keskin nişancı ekininin kulübenin tepesine inip bizi almasını ya da bir polis otosu konvoyunun çamurlu yoldan paldır kültür gelmesini... Mütemediyen bekliyordum ama bu şekilde yaşayamazdık. Bu bekleyiş sırasında şimdi için hiçbir hazırlığımız yoktu. Erzaklarımız azalıyordu ve avlanmadığım sürece hayatta kalamayacaktık. Ayrıca Jake'i aramanın bir yolunu bulmaya karar vermiştim.

O gece Finch'e buraya geldiğimizden beri her gece yaptığım gibi *Kuzey Amerika Kuşları*'nı okudum, uykuya dalıverdi. Hava çoktan kararmıştı, Scotland'in bıraktığı gazeteleri okumak için sabırsızlanıyordum; sonraki sabah, bir kahve eşliğinde belki. Beni neredeyse normal hissettirecek bir eylemdi bu. Ateşin başına oturup rüzgârda sallanan kıyı çamlarının silüetlerini, önce yükselip sonra dalışa geçen yaraları, karanlıkta uçuşan bedenleri izledim. Finch'in o yetişkinlerinden farklı bir ritmi olan bebek nefeslerini dinledim ve Cindy'nin ölümünden bu yana ilk defa huzura benzer bir şeyler hissettim. Şimdinin pençelerinin ötesinde bir şeyler olabileceğine dair bir his. Finch ve benim, *biz* olabileceğimize...

Kendi kendime bir şeylerin kötüye gitmesi durumunda yardım isteyebileceğim kadar yakınlarda birilerin olmasının iyi bir şey olduğunu söyledim. Düşününce, burada yolunda gitmeyecek onlarca şey vardı. Kendimi yaralayabilirdim, Finch yaralanabilir ya da hasta olabilirdi. O zaman ne yapacaktım? Planım neydi? Bir planım yoktu ama şimdi Scotland, bir plan olabilirdi.

O gece rüyamda Cindy'i gördüm. Mutlu, tatlı bir rüyaydı. Finch'i gövdesine bağladığı ana kucağına yerleştirmişti. Ona, dur da bir fotoğraf çekeyim, diyordum. Rüyanın bu kısmı aslında bir anıydı. Sonrasındaysa Cindy dönüp birkaç adım geriledi. Ben, tamam burası iyi, dediğimde dönüp bana bakmadı. Sadece yürümeye devam etti. Sonra birden Scotland belirdi, onları bekliyordu. Cindy dönüp bana bakmıyordu, bense anlamadığım bir nedenden ötürü hareket edemiyordum. Üçü yürüyüp gitti ve beni tek başıma bıraktılar. Yalnızca Scotland dönüp arkasına baktı. Sırtarak bana kanla kaplı elini salladı.

ÜÇ

Aralık'ın on dördü geldi çattı. Finch erken kalkıp ben hâlâ uyuyorken yatağıma tırmanmıştı. Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey benimkinden bir karış ötedeki yüzü oldu.

"Oo, güzel," dedi sırtarak. "Uyanmışsın." Ellerini yanaklarıma koyup yüzümü çekiştirmeye başladı. "Tombul yanak. Tombul, tombul, tombul." Güldü. Sonra yataktan inip kolları göğsünde etrafta tavşan gibi zıplamaya başladı.

"Saat kaç?" Odanın karanlığından daha erken olduğunu anlayabiliyordum. Gecenin bir yarısı bile olabilirdi.

"Bilmem. Bugün Jake geliyor, ayın on dördü. Unutmadın, değil mi? Bana unuttum deme sakın."

"Unutmadım." Yavaşça doğruldum. "Finch, hâlâ akşam olabilir."

"Uyuyamadım ki. Bütün gece öylece uyanık uyanık uzandım."

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Ben yatmaya geldiğimde derin uykuda yavaş yavaş nefes alıp veriyordu, ama onu düzeltmedim. "Biliyorsun ki akşamüstüne kadar gelmiyor," dedim. Şafakla birlikte yola çıkardı ama bu kadar erken çıkmasına rağmen buraya gelmesi tüm gününü alırdı. Bu yol onu çok yoruyordu, görebiliyordum. Ama araçtan indiğinde her zaman ağzı kulaklarına varırdı.

"Solana gidip biraz kitap okumak ister misin?" diye sordum Finch'e.

Başını iki yana salladı, "Hayır."

Finch'in kitap okumayı geri çevirmesi ender görülen bir durumdu.

"Pekâlâ, bize kahvaltı hazırlamaya ne dersin?"

"Aç değilim," dedi. "Ama olur." Kolları hâlâ tavşan gibi göğsünde kıvrılmış zıplayarak odadan çıktı.

Yatakta uzanıp onu dinlemeye başladım. Düğmeleri sonuna kadar sola çevirdiğini, beklediğini, emiş bacasını açtığını ve nihayet küçük kutuya istiflediğimiz odunlardan alıp ateşi beslediğini duydum. Masanın yanından bir sandalye çekip üstüne tırmanarak odun sobasının en üst rafındaki tavayı aldı. Bir yandan da su doldurduğu çaydanlığı ısınması için bıraktı.

Bir süreliğine içimin geçtiğini, elinde almam için bir bardak kahveyle yanımda bitivermesinden anladım. Yatakta doğrulup yastığı sırtıma yerleştirdim. "Teşekkür ederim tatlım. Yatakta kahvaltı ha, alışkanlık yapabilir bak."

Omuzlarını silkip yine zıplayarak odadan çıktı. Birkaç dakika sonra elinde üzerinde yumurta ve ortadan ikiye bölünmüş bir elmanın olduğu bir tabakla geri döndü. Kendi tabağını da alıp yanıma oturdu. Ama kahvaltısına neredeyse hiç dokunmadı. Söylediğine göre midesi taklalar atmamakla meşgul olduğundan yemeğe yer yoktu. Kahvaltımızı bitirdiğimizde hava daha yeni yeni aydınlanıyordu. Biraz kitap okudu, sonra eski bir konserveyi kendisine hedef olarak seçip sapanla atış talimi yaptı. Jake için yaptığı kardinal kuşu çizimi için heyecanlanıp ona bir not yazdı.

Onu oyalamaya çalıştım. Mahzenden üç elma alıp son tarçınımızla kuzinede pişirdik, biraz odun kestik, kulübenin güneyine bir yürüyüşe çıkıp orman tavuğu bulmaya çalıştık. Saatler, resmen acı verici bir yavaşlıkta zorlukla geçti. Finch'te sabahki heyecanından eser kalmamış, coşkusu yerini hayal kırıklığına bırakmıştı. Bahçede dolanıyor, yolun daha ilerisini görebilmek için eğiliyordu.

Karanlık çökmeye başlayınca pencerenin önüne geçip dışarıyı izlemeye başladı. "Nerede kaldı?" diye sordu burnu cama yapışmış halde.

Akşam yemeğinden bu yana yüreğime oturan o dehşet hissi ağırlaşıyordu. Ellerimi pantolonuma sildim. Yutkunarak sesimi güçlü

tutmaya çalıştım. “Belki de bu yıl gelmeyecektir Finch.”

“Gelmeyecek mi?” diye sordu Finch. Gözlerini kısıp burnunu kınıştırdı. Tam bir kaş çatma olmasa da ramak vardı. “Neden öyle dedin ki? Öylece *gelmemezlik* etmez.”

“Biliyorum tatlım. Eğer elinden gelen bir şey varsa bizi asla tek başımıza bırakmaz. Ayrıca seni görme şansını da kaçırmaz. Ama şununda farkına varmalısın, gelemeyecek olsa bunu bize söylemesinin bir yolu da yok, değil mi?”

“Yola geç çıkmıştır belki, öyle bir şeyler olmuştur.” Yeniden cama yaslandı. “Gelecek,” dedi karanlığa bakarken. Nefesi camı buğulandırıyordu.

Geç saate kadar ayakta kalmasına razı oldum. Ben üzerinde çalıştığım yatak örtüsüne bir kare daha eklerken o da bana oturduğumuz koltukta kitap okudu. Artık üzerine olmayan kıyafetler çöp poşetleri içinde çatıda duruyordu. Boşa yer kaplayacaklarına onları yararlı bir şeyde kullanabilirim diye düşünmüştüm. Geceleri üzerine örttüğümüz battaniye bebekken iyiydi ama artık ona birazcık küçük kalıyordu. O yüzden eski kıyafetlerinden, zıbınlarından, tişörtlerinden, elbiselerinden kareler kesip kestiklerimi birbirine dikiyordum, birer birer. Tahmin ettiğimden çok daha zahmetli bir iş olduğundan biraz pişman olmuştum ama önümüzde uzanan koca bir kış vardı. Bu aylarda geceler uzadığından karanlık erken çöküyordu. Her şekilde, artık kaçış yoktu. Daha büyük bir battaniyesi olacak diye çoktan heyecanlanmıştı. Ayrıca eski giysilerine bakmaktan da keyif alıyordu. Bense, her zamanki duygusal aptallığımla bunun geçmişinin bir parçasını saklamak için iyi bir yol olduğunu düşünüyordum. Buradaki o eski günlerimizi yad etmenin bir yolu...

Bir süre sonra uyku galip geldi, neredeyse dokuz-on saattir uyanıktı. Ben dikiş işimi bitirirken o da koltukta bacaklarını karnına çekmiş vaziyette yattı.

Üst üste istiflediğim kareleri kenara koyup parmak uçlarıma basarak kapıya doğru gittim. Ceketimi giyip beremle kulaklarımı örttüm. Buz tanelerinin çimenlerin üzerinde parladığı, havanın soğuk ve kuru olduğu dışarıya adımımı attım. Yıldızlarla dolu açık gökyüzünde bir

uçağın kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Ellerimi cebime sokup verandanın dikmesine yaslandım.

Geçen sene, bundan çok da farklı olmayan bir gecede Jake ve ben kamp ateşinin başındaydık.

Bir sopayla közleri karıştırmış, "Gelecek yıllarda gelmezsem bil ki gelemediğimdendir," demişti.

Ona bunu bildiğimi söylemiştim.

"Demek istediğim, ölümüm yaşlılıktan olmayacak," demiş ve homurdanmıştı. "Nöroloğum bu şekilde açıklıyor durumu."

"Doktorlar ve hastayla iletişimleri..."

"Eh, ama bilmekte yarar var, değil mi?"

O zaman dönüp bana bakmış mıydı? Yoksa göz göze gelmekten kaçınarak ateşe mi bakmıştı? Çünkü şimdi, bir yıl sonra, elimde olmadan o konuşmaya dönüp acaba Jake bana bir şeyler mi anlatmaya çalışıyordu diyordum. Belki içine doğmuştu, belki durumuyla ilgili kelimelere dökemediği bir şeyler vardı, hatta belki de bu bir yardım çağlığıydı. O gece eve girmesine yardım ederken ne demiştim ona? *Bizim yanımızda ölme sakın.* Geriye dönüp bakınca bu lafın ne kadar duygusuz olduğunu fark ettim, bencilce. Tek başına, acı içinde ya da daha kötüsü. Şu dünyada tamamıyla güvenebileceğim tek insan, her şeye rağmen yanımda olan tek insan... Bizim için yaptığı onca şeyden sonra ona yardım edememişim. Yanında bile olamamışım. Ayağımla bir çakıl taşını iteledim. Sonra elime alıp avucumun içinde sıkı sıkıya tuttum, soğuktu.

Tamamen kendi başımıza kalacağımız bir noktaya gelebilme ihtimalimizin varlığının hep farkındaydım. Yıllarca bahçeden daha çok ürün almaya çalışmışım. Ama işin doğrusu burada toprak iyi değildi, taşlık ve asidikti. Ek olarak kendi yetiştirdiğimiz yiyeceklerse hâlâ yeterli değildi. Dükkânlara giden rotaları çıkarmış, zamanlamayı hesaplamış, yıllık gerekenler listemde düzenlemeler yapmışım. Sadece bu planları hayata geçireceğim günün hiç gelmeyeceğini ummuştum.

Esasen önceden dışarı çıktığım olmuştu. İlki en yakın benzin istasyonundan ankesörlü telefonla Jake'i aramak içindi. Hazır gitmişken marketten süt, ekmek, bir kavanoz fıstık ezmesi gibi birkaç şey de

almıştık. İkinci sefer de fena gitmemişti. Ama üçüncü sefer o kadar kötüydü ki düşünmeye bile dayanamıyordum. O zamandan beri de dışarı çıkmamıştım.

Finch yirmi aylıktı ve yanımda götürmek için fazlasıyla sağı solu belli olmayan bir dönemdeydi. Yakın zamanda yürümeyi öğrenmiş ve onu kucağıma almaya çalıştığım her an tekmeleyip ısınp *yo yo yo* diye bağırmayı alışkanlık haline getirmişti. Burada tam teşekküllü bir sinir krizinden bahsediyordum. Onu markete götürmek, olaya davetiye çıkarmak demekti ve olası görgü tanıklarının dikkatini üzerimize çekme riskini göze alamazdım. Özellikle böylesi bir kriz çıkaran bir çocuğu kucaklayan bir adam gördüğünde insanların aklına gelen ilk şeyin ne olduğunu biliyorken. Nihayetinde riskleri tartınca onu parmaklıklılı oyun alanı içinde uyutup hızlı bir alışveriş için sıvışmaya karar vermiştim. O günlerde sağlam bir uykusu vardı. Yani çıkarken doksan dakika kadar vaktim olduğunu hesaplayabiliyordum. Yetmiş dakikada gidip döndüğüm için iyi hissediyordum. Ama Bronco'nu park ettiğimde Scotland'ı ön verandada kucağında Finch'le birlikte bulmuştum. Ona sarılmış uyukluyordu.

O an neredeyse kendimi kaybediyordum. Ciddi anlamda. Bu kadar yakın olduğumu bile bilmiyordum. Cebimdeki Ruger'ımı hızla çekip onlara doğru koşmuş ve Scotland'ın yakasına yapışmıştım. Finch birden uyanmış, ağlamaya başlamıştı. Onu Scotland'ın kollarından almıştım ama anında onu yere bırakmam için debelenmeye başlamıştı. Yavaşça yere inmesine izin verirken Scotland'a yaklaşmıştım.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Ona doğru keklik üzümü yağı ve odun isı kokusunu alabilecek kadar eğildim. Yağmur oluşunun üstüne tünemiş olan Karga havalanıp gaklamaya başlayınca Finch de onu işaret ederek ciyaktadı.

"Sakin ol Cooper, sakın. Sadece sana yardım ediyorum, hepsi bu."

"Yardım falan etme. Gayet iyiydi ve uyuyordu."

Gömleğini düzeltirken başını iki yana salladı. Sonra o kendine has bakışıyla gözlerimin içine baktı. "Uyumuyordu."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Burada, verandadaydım."

Baş parmağımı Ruger'ın kabzasında gezdirdim. Kalbim gümbürdüyor, görüşüm bulanıklaşmaya başlıyordu.

Scotland omuzlarını silkti. "Gittiğini gördüm, tek başınaydın. Ona göz kulak olabilmek için buraya geldim. Yardım istemeyecek kadar gururlu olabilirsin diye. Sonra sesini duyunca içeri girip bir iyilik yapacaksam tam yapayım diye düşündüm. İyi ki de girmişim. Çünkü uyanmıştı ve o küçük zımbırtısının içinden şak diye çıkıverdi." Kollarını kavuşturdu. "Cooper, bu yaşta bir çocuğu tek başına bırakamazsın. Güvenli değil." Yara izi gün ışığı altında gümüşü duruyordu. "Burada olduğum için şanslısın."

Yumruğumu sıktım, elim ter içindeydi. Hem korkudan hem de öfkeden. "Buraya, verandaya nasıl çıktı?" Vereceği cevaptan korkuyordum. Anahtarı mı vardı? Zorla mı girmişti?

Sırıttı. "Eh, itiraf etmeliyim ki biraz zor oldu. Biraz tatlı tatlı konuşmam gerekti ama nihayetinde işi bir oyuna çevirerek beni içeri almaya onu ikna ettim."

O gün ben dışarıdayken gerçekten neler olmuştu asla bilemeyecektim. Hâlâ düşündüğümde canımı yakıyordu çünkü onu asla yalnız bırakmamalıydım. Bu olaydan sonra Jake'in ilk gelişinde onu eve elinde bir listeyle geri yollamıştım ve o zamandan beri erzakımızı bu şekilde alıyorduk. Taşı hızla karanlığa doğru savurdum. Bir şeylere çarpıp çıkaracağı sesi bekledim. Sonra içeri döndüm. İki kilidi de kilitledim, küreği yerleştirdim. Finch'i yatağına taşıdım. Mumu söndürüp sonrasında kendim de uykuya daldım.

Ayın on beşi öğle yemeği vaktinde Finch'e söylemeye karar verdim. Onu bu bekleyişten kurtarma vakti gelmişti çünkü kulağı kapıda Jake'in bir anda verandada belirmesini beklemenin onu delirttiğini görebiliyordum. Umut ediyordu. Onun her an gelebilirmiş gibi beklemesine karşın benim on dördünde gelmezse asla gelmeyeceğini bilmem adil değildi.

Masada oturmuş yemeğini yiyordu. Bense manasızca evin içinde dolaşıyor, ona bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Oturup

ellerini mi tutmalıydım? Onu kucağıma mı almalıydım? Henüz bunun için çok büyük sayılmazdı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmam gerekmemişti. Meyve bıçağıyla aynen ona öğrettiğim gibi dikkatli ve özenli bir biçimde elma dilimliyordu.

“Sorun ne Cooper?” Ağzına bir parça elma atıp yavaşça çiğneyerek bana baktı.

“Ne?”

“Seni rahatsız eden bir şeyler var.”

“Nasıl...?”

“Dolanıp duruyorsun.” Kırmızı-yeşil kabuk yüzünden biraz zorlanarak bıçağı ileri geri oynatıp bastırdı. “Dökül bakalım.”

Bu sözleri benden alıntıladığına emindim, ona dökül bakalım demişliğim vardı. Yanına sandalyeye oturup derin bir nefes aldım. “Jake gelmeyecek.”

Bir an yüzüme baktı. İri, yeşil gözleriyle söylediklerimi sindirdi. Ardından yüzü kasıldı, bir kas seğirmesi gibi bir şeydi. Acı, kafa karışıklığı. “Hayır, sadece geç kaldı. Sabırlı olmalısın. Yanılıyorsun.” Bıçağı alıp elmasından bir dilim daha kesti.

“Finch, yanılmıyorum.”

Başını iki yana sallayıp bıçağın keskin kısmını masaya doğru bastırdı. “Nereden biliyorsun? Onunla konuşmadın ki.” Dudakları bükülmüş, somurtuyordu.

“Haklısın. Ama onunla aramızda bir anlaşma vardı. Bir tür söz gibi. Eğer on dördünde gelmediği olursa bu gelmemeyi seçtiğinden değil gelemediğindendir, diye. Kendisi böyle söylemişti. Bir şeyler değişmiş olmalı. Gelememesine neden olan bir şey olmalı.” Bacağındaki pompayı, verandaya çıkarken yüzünü buruşturmasını düşündüm. Bunca yıl, o enfeksiyonla savaşmak için onca antibiyotik. Bir hastane köşesinde acı mı çekiyordu? Yoksa sonunda savaşı kaybetmiş miydi?

Onu kucağıma doğru çekmeye çalıştım ama karşı koydu. Ellerini benimkilerden hızla çekti çünkü o an, ona acı veren kişi bendim. Suçlayacak kişi bendim.

Neyse ki bütün bunları Cindy’nin zamanında yaşamamıştık. Şimdiye dek hep Finch’in annesini hiç doğru düzgün tanıyamamış

olmasının, ona dair hiçbir anısının olmamasının ne kadar kötü olduğunu düşünmüştüm. Ona Cindy'nin bir fotoğrafını gösterdiğimde ya da hakkında bir şeyler anlattığımda Finch beni dinleyip gülümserdi. Ama ortada hatırlayabileceği bir anı yoktu. İçini burup canını yakacak bir acı yoktu. Ama şimdi düşününce her halükârda onu kaybedecektiysen, böylesi erken kaybetmiş olmamız adeta bir şansmış.

"Bana söylemeliydin."

"Bilmiyordum."

"Onunla kim ilgileniyor? Ona bakacak birisi var mı?" Mor tişörtünün kollarıyla gözlerini kuruladı. "Gidip ona yardım etmeliyiz."

"Ah, Finch. Böyle düşünmen çok hoş. Ama biliyorsun bunu yapamayız." Sırtını sıvazladım.

"Kurallarımız var, biliyorum. Ama Jake'ten bahsediyoruz," dedi dudaklarını ısırarak. "Bir istisna yapamaz mıyız?"

"Üzgünüm tatlım, yapamayız."

"Ama neden?"

Şu son bir yıldır artık başkaldırıyordu. Neden burada olduğumuz ve neden başka yere gidemediğimiz hakkında daha çok şey bilmek istiyordu. Derin bir nefes alıp baş parmağını masadaki çatlağın üzerinde gezdirdim. Bu hikâyenin üstünden defalarca geçmiştik. Kısaltılmış bir versiyonunun yani. Ona baktım, bekliyordu. "Neden olduğunu biliyorsun."

"Çünkü daha önce bir kere, aslında yapmaman gereken bir şey yaptın. İkimizin bir arada kalması için." Duraklayıp yukarı doğru baktı. "Ve bunun bazı sonuçları var. Bunlardan biri de dünyanın kalasına gidemememiz." Bir alıntı, her seferinde aynı kelimelerle.

"Akıllı kız."

Saçından bir tutamı parmağına doladı. "Ne yaptın ki Coop—kötü bir şey miydi?"

Tartışmaya açık bir soru. "Yapmam gereken şeyi yaptım." Uzanıp ellerimi onunkilerin üstüne kapadım. "Jake'in bir kız kardeşi var," dedim yıllar önce o balık avına bizimle gelen kitaplara gömülmüş kızı hatırlayarak. En son duyduğuma göre İngiltere'de yaşıyordu.

Finch bununla biraz rahatlamış gibi görünüyordu. Yine de elmasının kalanını alıp kucağıma tırmanarak sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Hıçkırıkları kulübeyi doldurup canımı birer mızrak gibi yakıyordu. Midemi, göğsümü, boğazımı... Bu yeni bir ıstıraptı benim için. Onun acı çektiğini duymak ve bu acıyı ondan söküp alamamak. Kesikler, morluklar, arı sokmaları gibi acıtıp sonra gidecek şeyler değildi bunlar. Ten iyileşirdi, şişlikler inerdi.

“Bu adil değil,” dedi hıçkırarak. “Hiç adil değil.”

Çenemi başına yaslayıp onu kucaklayarak bildiğimi söyledim, bunun adil olmadığını bildiğimi. Orada benimle birlikte, dizleri çenesine doğru çekilmiş vaziyette oturdu. Titremelerinin geçmesiye epey zaman aldı.

DÖRT

Scotland bahçede peyda oluverdi. Böyle açıklıyordum çünkü her seferinde yaptığı şey tam olarak buydu; bir hayalet ya da sis gibi birden belirmek, aniden ortaya çıkmak. Onu hiç ormanın içinden gelirken görmezdik, hiç duymazdık. Ve sizi temin ederim, gözlerimi dört açıyordum. Ama şimdiye dek bahçeye girmesinden önce onu fark edebildiğim hiç olmamıştı. Bir kere bile sesini duymamıştım. Dal kırma, yaprak hışırdatma, hiçbir şey yoktu. O kadar sessizdi. Kalıbımı basarım bizi şaşırtmaktan hastalıklı bir keyif alıyordu. Çünkü onu gördüğüm her seferinde yüzümde apaçık bir dehşet ifadesi oluştuğunu biliyordum. Nitekim o da ifademi her görüşünde kahkahayı patlatıyordu. Çirkin dişlerini sergileyecek biçimde başını geriye atıp kükreyerek, adeta tüm bedenini keyifle sarsarak gülerdi.

“Jake nerede?” dedi aniden *beliren* kulak tırmalayıcı sesi ile.

Bahçenin kenarında frambuaz çalılarını buduyor, Finch ile bundan sonra ne yapmamız gerektiği ve ne kadar vaktimiz kaldığı düşünceleriyle boğuşuyordum. “Hiçbir hobi edinmeyi düşündün mü Scotland? Komşularını gözetlemek dışında yani.”

Tamam, belki kulağa biraz kaba geliyordu. Gereksizce. Ama mesele şuydu: Bahçede belirlediği o ilk gün; işaret fişliğini, tavşanı ve gazeteleri getirmesi bir tesadüf değildi. Hepsi özenle seçilmişlerdi.

Her birinde benimle ilgili bir yazı vardı. Belli ki Cindy'nin ailesi nüfuzlarını kullanarak haberi etrafa yaymıştı. Beni bir tür deli gibi gösteriyorlardı. Hatta bir tanesi dev puntolarla AMERİKALI HOVAR-DA diye başlık bile atmıştı. Scotland da o gün bana böyle seslenmişti. Kendine has ince ve sinsî yöntemleriyle bana kim olduğumu, ne yaptığımı ve Finch'le neden ormanda olduğumuzu bildiğini söylüyordu. Eline düştüğümü bilmemi istiyordu. Onu dürbünüyle bizi izleyip, gazeteleri okuyup, benimle ilgili yazıları ayırıp sonra bunları sırtında bir AK-47 eşliğinde bana getirirken gözümde canlandırdım. Gazetelerden de içeriklerinden ona hiç bahsetmemiştim. Ona beni ne kadar huzursuz ettiğini bilme zevkini yaşatmayacaktım. Ama daha o anda, onun yanında gardımı indiremeyeceğime, ona asla güvenemeyeceğime karar vermiştim.

Çalıları budamaya devam edip dalları arkama yığdım. Daha hızlı çalışıyordum. Karga, Scotland'ın omzuna tünemişti. Ona baktığımda gasasını açıp bana sayıp döküyormuş gibi gıkliyordu.

"Hobiye vakit yok," dedi Scotland verandaya yeni bir gazete yığını bırakırken. Hâlâ arada sırada getiriyordu. Finch okumayı seviyordu, bense bakmıyordum bile. "Ayrıca, İncil'de 'Tanrı boş duranı sevmez,' der. Şimdi, Jake'e dönelim. Neler olduğunu anlat. On beşi oldu, çoktan burada olmalıydı."

Başımı salladım. Finch'e söyleyeli henüz birkaç saat olmuştu. "Bir şeylerin kaydını tutmayı cidden seviyorsun, değil mi Scotland?"

"Aslına bakarsan, evet Cooper. Hep bir ajandam vardır. Günlük diyebilirsin aslında. Gerçi daha çok her gün olan şeylerin kaydını tuttuğum bir şey. Kılı kırk yaran, detaylara fazlasıyla özen gösteren yani. Eskiden babam bana böyle olduğumu söylerdi. Haklı olduğumu düşünüyorum."

Evin arkasında tavuk Susanna'ya saygılarını sunan Finch zıplaya zıplaya ön bahçeye geldi. "Scotland!" Ona doğru koşup kollarını beline doladı. "Jake öldü," dedi.

"Finch." Scotland'a baktım. "Bundan emin değiliz."

"Öldü," dedi Finch. "Kalbimde hissediyorum. Bu dünyadan göçüp gitti."

Scotland ellerini ceplerine sokarak bize arkasını döndü. Küçük bahçeden çıkıp elma ağaçlarına doğru gitti. "Bu ağaçların dikilmesi ne yardım etmişti, hâlâ hatırlarım. Ah, senden daha büyük değildi o zamanlar Finch."

"Jake'i tanır mıydın?"

Başını yana çevirip dudaklarını büzdü. "Burada, ailesiyle olduğu zamanları bilirim."

"Bize göz kulak olduğun gibi onlara da olur muydun?" diye sordu Finch çimenlerin üzerinde kendine bir yer bulup pat diye otururken.

"Öyle de diyebiliriz."

"Dürbününle mi?" Finch bir dal parçasını avucunun içinde ileri geri yuvarlamaya başladı.

"Dürbünümle."

Kızıl kuyruklu bir şahin dalgalanan gölgesini bahçeye düşürerek üzerimizden geçti. Karga yakınlardaki bir akçaman üzerine kondu.

Scotland eğilip bağdaş kurarak Finch'in yanına dizleri onunkine degecek biçimde oturdu. "Sen iyi misin minik kuş? Biliyorum, onu çok seviyordun."

"O benim arkadaşımdı," dedi. Dalı kucağına koyup kollarını göğsünün üzerinde çapraz yaptı. "'Ey geçmiş! Ey mutlu bir hayat! Ey neşe şarkıları! Havada, ormanda, tarlaların üzerinde, Sevilen!'"

Whitman. Scotland'a bakarak başımı salladım.

"İyi bir adamdı," dedi Scotland. "Çok iyi bir adam... Zarif bir ruhu ve altından bir kalbi vardı."

"Ve artık onu bir daha göremeyeceğiz."

Scotland uzatınca Finch onun ellerini tuttu. Finch'in minik elleri onun tombul, pis parmakları tarafından yutuldu. "Sevdiğin birini kaybetmek korkunç bir şey. Canını hiç yanabileceğini bilmediğin şekillerde yakar."

Finch titremeye başladı. Bense budamaya devam ettim. Scotland her zamanki gibi beni şaşırtmıştı, bu bilgelik beklenmedikti. Karşısındaki rahatlatma konusunda bu kadar rahat olması, ne diyeceğini

5 Walt Whitman'ın "A Sonf of Joys" adlı bir şiiri. (y.h.n.)

bilmesi, elini uzatma şekli biraz sinirimi de bozuyordu. Yıllar içinde sosyalleşme olanaklarımızın yetersizliği ve Finch'in genel olarak başkalarına hemencecik ısınma konusundaki azmi göz önünde bulundurulunca ikisinin yakınlaşması muhtemelen kaçınılmazdı. Ama yine de hoşuma gitmiyordu.

"Zamanla daha iyi olacak Finch. Şimdilik yalnızca hüznünü hissedebiliyorsun. Hatta belki, çok ağır bir şey seni dibe doğru çekiyor gibi geliyordur sana. Sanki bir daha hiç yüzeye çıkamayacakmışsın gibi. Ama zamanla, çıkacaksın. Sana söz veriyorum."

Gözlerini silip titrek bir sesle sordu, "Ne kadar? Ne kadar sürecek?"

Scotland başını salladı. "Söylemesi zor Finch. Keşke bilsem. Bu biraz kişiden kişiye değişiklik gösteren bir durum. Ancak zaman bize gösterecek. Muhtemelen bir gün durup önceki günkü kadar üzgün olmadığını fark edeceksin ve bu böyle devam edecek. Asla tamamen geçip gitmeyecek ama daha iyi olacak."

Finch bana baktı, yeşil gözleri aklından geçen sorularla irileşmişti. Olayların böyle gelişeceğini onaylamamı istiyordu.

Başım la onu onayladım. "Kulağa mantıklı geliyor."

Gerçi bana böyle mi olmuştu emin değildim. Cindy'i kaybettiğimde ilk hislerim şu lunapark trenlerinin verdiği hisse benziyordu. Yukarı, en yukarı çıkmışken bir anda aşağı düşmek... Lunaparkta bunu kontrol eden bir mekanizma var evet ama o düşme hissi, o hızla, sanki kalbin geride kalmışçasına sert bir biçimde düşüyor olma hissi farklıydı. Benim için böyle bir şeydi o dönem. Kendimi tutamayacakmışım, beni tutacak hiçbir şey yokmuş gibi. Ama sonra işler değişti ve tüm o kaybolmuşum gibi hissettiren duygular başka bir şeye; vahşi, hayvani bir şeye dönüştü. Artık sadece Finch ve ben vardık, hayattaydık. Biliyordum ki hiçbir şey beni ona tutunmaktan, onunla ilgilenmekten alıkoyamazdı.

"Bir dişim sallanıyor," dedi Finch hatırlayarak. Böylece hüznü dağılmış, göklere saçılmıştı sanki. Bunun içimi rahatlatan bir yanı vardı sanırım, bir çocuğun yastan öylece sıyrılabilmesinin. Öyle ki sanki içlerinde her daim hüznün ötesinde bir şeyler var gibiydi. Başını kaldırıp ağzını açarak sallanan dişini gösterdi. "Gördün mü?"

Scotland ona uyup bakmak için eğildi. "Çok sürmez," dedi bana bir bakış atarak. "Diş perisi gelip sana bu diş için para verebilsin diye yastığının altına koyacak mısın?"

Finch başını yana yatırıp gözlerini kısıtı "Sekiz yaşımdayım, biliyorsun değil mi?"

"Rol yapmaktan zarar gelmez." Bana doğru başını sallayıp göz kırptı. "Babanın hatırına."

Sırıttı. "Onu tanıyorum, yastığımın altına koyunca muhtemelen Cooper onu saklayacak. Dişi yani. Onu, ilk saç kesimimden kalan bir tutam saç ve ordudan kalan künyelerini sakladığı rafta duran sarı çikolata kutusuna koyacak. Değil mi Coop?"

"Ah, öyle yapmayı düşünüyorum Finch."

Scotland ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Erzak meselesini ne yapacaksın?"

Başımı salladım. "Henüz bilmiyorum."

"Neredeyse unutuyordum," dedi sırtındaki çantayı yere indirirken. "Sana bir şey getirdim Finch."

Çakımla bir dal parçasını yontarken duraklayıp gülümsedi. "Neymiş?"

Scotland yavaşça onun yanına oturup çantasından insan kafası büyüklüğünde mumya gibi battaniyeye sargılanmış bir şey çıkardı. Budamayı bıraktım.

"Dikkatli ol, çok narin bir şey olduğu için iyice sardım." Scotland kumaş katmanlarını birer birer açmaya başladı: mavi bir kapüşonlu, pembe bir gömlek, mor bir atkı. Tanrım, bunca kız giysisi onda ne arıyordu?

Scotland atkıyı da alınca iki boş göz çukuru ve uzun, tehditkâr dişleri olan temiz, bembeyaz bir kafatası ortaya çıktı.

Finch nefesini tuttu. "Bu nedir?"

"Bu bir aynının kafatası."

"Tutabilir miyim?"

"Tabii ki, yalnızca dikkatli ol. Altından tut, çenesi sabit değil."

Geçtiğimiz yıllarda Finch kafatası ve kemiklere karşı inanılmaz bir hayranlık geliştirmişti. Kötü bir şey sayılmazdı ama belki biraz

tuhaftı. Bazen ormanda denk gelirsek bulduğu kemikleri koleksiyonuna eklemek üzere eve getirirdi. Scotland geldiğinde ona bulduklarının hangi hayvana ait olduğunu sorardı, o da her zaman bilirdi. Bu bir rakun, derdi. Bu bir dağ sıçanı, dişlerine bakarak anlayabilirsin. Bak nasılda yukarı kıvrılıyorlar. Bu da onun bir kemirgen olduğunu gösteriyor, kemirgenlerin dişleri sürekli olarak büyür. Bu küçük adamsa bir köstebek. Bu bir geyik.

Şimdi oturmuş, parmaklarını ayı kafatasının üstünde, tam tepesindeki açıklıkta, gözleri olması gereken yerdeki boşluklarda gezdiriyordu. Elleriyle uzun, beyaz dişleri takip ediyordu. "Çok güzel."

"Değil mi? Onu birkaç hafta önce ormanda buldum. Aslında tüm bedeni oradaydı ama ben sadece kesip başını aldım. Omurgası o kadar kalındı ki motorlu testere kullanmam gerekti."

Gözümde canlandırdım; Scotland, sanki bu yapılacak çok normal bir şeymiş gibi kükreyen bir motorlu testereyle çürüyen bir ayı leşinin kafasını koparıyor. Diyorum size, bu adam sınır tanımıyordu.

"Bedeninde bir yara izi bulamadım," dedi. "O yüzden yaşlı olduğunu tahmin ediyorum. Zamanı gelince ormanda yere uzandı ve kemirgenlerin onu almasına, doğa ananın onu geri almasına izin verdi." Scotland başını göğe doğru kaldırdı. "Düşününce, fena bir ölüm şekli değil. Sadece uzan ve teslim ol."

"Nasıl bu kadar temiz hale getirdin?"

Aynı şeyi ben de merak ediyordum. Kafatası neredeyse beyazlıktan parlayacaktı. Tüm et parçaları temizlenmişti, doğal değildi. Özellikle de Scotland ayıyı gerçekten de birkaç hafta önce ölü olarak bulmuşsa.

Scotland parmaklarını ayının burun deliklerinin etrafında gezdirdi. "Eh, bende şu böceklerden var, deri yiyenlerden. Dermestid diyorlar. İşe yarar, küçük yaratıklar. Onları büyük metal bir varilde saklıyorum ve ne zaman bir kafatası bulsam, o varilin içine bırakıyorum. On güne işi hallediyorlar. Tüm saç, eti bulabildikleri en ufak lokmaları bile yiyip geriye yalnızca kemik kalana dek her şeyi temizliyorlar."

"Havalı." Finch kafatasını ellerinde çevirdi. "Bir ara ben de onları görebilir miyim?"

“Hayır,” dedim. Scotland’e bir bakış atıp başparmağımı bir dikenin üzerinde gezdirdim. Ona tam olarak neden et yiyen böceklere sahip olduğunu sormamaya karar verdim.

Scotland başını salladı. “Oldukları yerde kalmaları gerekiyor. Et yiyen böceklerin firar etmesini istemeyiz, değil mi? Nerelere giderler kim bilir.” Finch’ e göz kırpıp sırttı. Battaniyeyi ve diğer giysileri dikkatlice katlayıp çantasına geri koydu.

Finch kıkırdadı. “İstemeyiz sanırım. Pek iyi olmazdı kaçmaları.” Çakıyı kapattı. “Tuhaflar mı? Böcekler?”

“Hayır, pek sayılmaz. Hepimiz gibi onlar da hayatta kalmak için neye ihtiyaçları varsa onu yapıyorlar.”

Finch’in ağzının kenarına yapışmış bir parça toprak vardı. Scotland baş parmağını yalayıp Finch’in yüzünü sildi.

“Hadi bakalım Finch, yaşlı Scotland’in artık eve gitmesi gerek.”

Finch ayağa kalkıp kollarını onun beline doladı. O da ellerini onun sarı saçlarına yerleştirerek bir süre için gözlerini kapadı. İfade mi görebilsem muhtemelen kaşlarımı çatığımı fark ederdim. Çünkü yakın olmalarından nefret ediyordum. Finch ona güveniyordu. O da buna izin veriyordu. Finch’in omzunu sıkarak kendini geri çekti. Ardından ormana, nehrin aşağısına doğru, geldiği yere kadar sessizce yürümeye başladı.

BEŞ

Finch ve ben her zaman ormanda yaşamıyorduk. Bizim için bunun bir *öncesi* vardı. Farklı bir hayatımız vardı.

Bu uzun bir hikâye, ama kısaltılmış hali şöyle, on yedi yaşımdayken âşık oldum. Şu toz pembe, gözü kör eden türden bir aşk değildi. Tabii öyle bir yanı da vardı ama Cindy ve benim sahip olduğumuz şey, bundan çok daha büyüktü.

Sanırım lisede bizi atletizm çalışmalarına götüren otobüste başlamıştı her şey. Onunla, yani Cindy'le, ilk defa o zaman konuşmuştum. İkimiz de koşucuyduk. O gün uzaktaki bir görüşmesine geç kalmıştı. Otobüsteki tek boş koltuk benim yanımdakiydi.

Mavi koşu forması ve sırtındaki sarı çantasıyla koridordan bana doğru yürümüş ve yanıma oturarak bana "Hey, sen Kenny'sin değil mi?" demişti.

Kim olduğumu bildiğini sanmıyordum ama ben onu tanıyordum. O Cindy Loveland'di, onu herkes tanırdı. Zengindi, güzeldi, amigo kızdı, üstelik koşu konusunda da bir yıldızdı. Üç yüz metre engelli koşusunda engellerin üstünden öylece, bu ona vız gelirmiş gibi atlayıverirdi. Kıvrak bir havyan gibiydi, bir ceylan gibi. Ve çok güzeldi. Sanırım bunu zaten söylemiştim ama olsun. Onun bende ne bulduğunu hiç anlamadım.

Sanırım epeyce zaman geçmiş ve ben bir şey söylememiş olacağım ki beni dirseğiyle dürtmüştü. Bense hâlâ benimle konuşmasının getirdiği şoktaydım. "Kenny, değil mi?"

"Evet, Kenny."

"Cindy."

"Kim olduğunu biliyorum."

O zamanlar herkesin Cindy'yi sevmesinin nedeninin, aksinin mümkün olmaması olduğunu bilmiyordum. Onca zaman onu, insanların ona nasıl yaklaştığını, ona nasıl baktıklarını yalnızca uzaktan izlemiştim. Popülerliği, babasının bölge hâkimi olması ve yükseklerde yaşadıkları düşünüldünce mantıklı gelmişti. Ama hayır. Esas sebep çibarıydı. Başını geriye atar, neredeyse mükemmel beyaz dişlerini göstererek güler, gülerdi. Cindy'nin yanındayken insan kendini yalnızca kendisi varmış gibi hissedirdi. Tüm dünya, geriye kalan herkes yok olup giderdi.

O otobüsteki konuşmadan sonra arkadaş olmuştuk. Teknik olarak yalnızca arkadaştık ama derinlerde bir yerde çoktan ona karşı kaybetmiştim kendimi. O ilk günden sonra başka bir kıza doğru düzgün bakmadım bile. Ertesi yıl mezun olmuş, bir hırdavatçı dükkânında çalışmaya başlamıştım. Rafları dolduruyor, aramalar yapıyor ve her gün, sürekli olarak Cindy'i görmeyi düşünüyordum. Benim bir alt dönemimdi, liseyi bitirmek için bir yılı daha vardı. Bazen beni arar, onu okuldan alıp eve bırakmamı isterdi. Nihayetinde mezun oldu ve üniversite için hazırlanmaya başladı. Lincoln Teyze öylece oturup yılbaşı tatilini bekleyemeyeceğimi, bir şeyler yapmam gerektiğini söyledi. Bunu kafamda evirip çeviriyordum. Cindy önümüzdeki dört yıl boyunca üniversitede olacaktı. Bu süreyi kendime çekidüzen vermek için kullanmalıydım. Çünkü üniversiteyi bırakıp da şehrin hırdavatçısında çalışan bir adamla birlikte olma olasılığı düşüktü.

O dönemde terörle mücadele ön plandaydı. Afganistan'a sürekli birlikler gönderiliyor, o dağlık bölgenin her yerinde mağaralar basılıyor, çatışmalar yaşanıyordu. Çok geçmeden bizi de Irak'a gönderdiler. Şehirde askerliğe kayıt işlerinden sorumlu biri vardı. Bir gün

onun küçük ofisine gittim ve kendimi listeye yazdırdım. Bana yüklü bir kayıt ikramiyesi verip ülkeme hizmet ederek doğru şeyi yaptığımı söylediler. Bunun bana bir amaç vereceğini ve beni disipline sokacağını söylediler. On dokuz yaşındaydım, inandım.

Direkt temel eğitime başladık. Pek zor değildi ve bunu söylerken amacım böbürlenmek ya da küçümsemek değil gerçekten. Zaten koşucuydum, ağır işlerde çalışmıştım, ateş etmesini biliyordum, güçlüydüm. Ayrıca on dokuz yaşındaydım, çok gençtim. Yıllar sonra bile gelip sizi bulan tüm o acılardan ve ihanetlerden bihaberdim. Orada-kilerin çoğunun aksine benim dikkatimi dağıtan bir yuva özlemim de yoktu. İşin gerçeği, askerliği sevmiştim. Yaşadığım yerde herkes beni Kenny olarak bilirdi; annesi onu terk eden Kenny, ilkokulda ayakkabı bağcıklarına takılıp da düşen Kenny, uzun mesafe koşucusu Kenny. Ordu bana yeni bir sayfa açıp başka biri olma fırsatı vermişti. Bunun farkına varınca daha da güçlendim. Dostluklar kurdum. İlki ve en samimisi Jake'ti kuşkusuz ama başka dostlarım da oldu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama daha iyi oldum işte. Sanki içimde bir şey değişti, sanki insanlar bana farklı bir açıdan bakmaya başladı ki bu benim de kendime de bir başka bakmamı sağladı.

Komutanım bana komandoluk eğitimi almayı düşünmem gerektiğini söylediğinde bunu bekliyor olmalıydım ama şaşırmıştım. Dediğim gibi, sanırım hâlâ bir şeyde iyi olduğum gerçeğine alışmaya çalışıyordum. Acemi birliği, hava indirme okulu; insanlar bunlardan hep yakınırdı. Tabii bir de KTP⁶ vardı, başta zorluydu ama sonra kumda oynamak gibi bir şeye dönüştü. KTP'de başarılıysanız Komando Okulu'nda da başarılısınız demektir. Şunu da belirteyim, Komando Okulu, insanın kendini olduğu gibi görmeye başladığı bir yerdi. Çünkü geriye yalnızca siz kalana kadar her şeyi alırlardı. Fiziksel olarak güçlü olmanın yeterli gelmemeye başladığı noktaydı orası. Bu işin üç aşaması vardır; yürü, koş, sürün. Bu işin sonunda bataklıkları da geçebilirsin, uçabilirsin de. Ordu, komandolar için "Ölümcul, Çevik ve Esnek" der. Ben de tam olarak böyleydim.

6 İngilizcesi, RIP (Ranger Indoctrination Program) Türkçeye Komando Telkin Programı olarak çevrilebilir. (ç.n.)

Neyse. Cindy o pahalı üniversiteye gitti ve okurken kızlara özel bir öğrenci kulübüne katıldı. Okul içinde bir gazete çıkarıyorlardı. Bana bununla ilgili anlattığı şeyleri kafamda hiç canlandıramazdım. Arada sırada mailleşirdik. Sanırım benim ona anlattıklarımı onun kafasında canlandırması da bir o kadar zordu.

Dört yıl geçtiğinde denizaşırı üç göreve gitmiştim ve yaptığım her şeyden, nefret etmiştim. Ama işimde iyiydim. Ateş etme, saklanma, uçaktan atlama, karanlıkta o süzülme hissi... Uçmak... Bunların hepsi insanı sarhoş ediyordu ama öte yanda ölüm de vardı. Size bunun bir savaş olduğunu, işlerin farklı döndüğünü söylüyorlardı. Ama gerçekte öyle bir şey yoktu. Bu sadece kendinle yaşamaya devam edebilmen için sana zırvaladıkları bir şeydi. Mesele şuydu ki her daim ne yaptığının, ne aldığının ve ne kaybettiğinin farkındaydınız. Bu, sizin yaşam şeklinizdi, sizin bir parçanızdı. Beğenin ya da beğenmeyin, kendinizi bundan tamamen soyutlamanız mümkün değildi. Katılmayı seçen bendim, devam eden bendim, yaptığım işin sorumluluğunu kabul ediyordum. Demek istediğim, buna rağmen yaptıklarınız asla tam anlamıyla peşinizi bırakmıyordu. Hepsi bu.

Sanırım ülkeye döndüğümde tuhaf, özgüvenle endişe arasında bir noktadaydım. Endişemi genelde saklayabiliyordum, hele de Cindy'nin yanındayken. Ama yine de oradaydı işte. Özgüveninse belli başlı sebepleri vardı. Öncelikle on santim kadar uzamıştım. Biraz geç serpildim denebilirdi. Epeyce kas yapmıştım; dokuz, on kilo kadar kas kütlem artmıştı. Farklı görünüyor, farklı hissediyordum ve farklı duruyordum. Daha güçlüydüm. Sanki markete, restorana, bara, herhangi bir yere gitsem, adeta bir film izliyormuşçasına tüm işlerimi kolayca halledebilirdim. Kendime güvenebilirdim. Önceden korkardım, hep gergindim. İnsanların bana bakışları, benim hakkımdaki düşünceleri beni gererdi. Geri döndüğümdeyse artık böyle hissetmiyordum ve bu hoşuma gitmişti. İnsanlar bana daha farklı bakıyordu ve yaşadığımız şehrin küçüklüğü düşünülünce bir nevi yerel bir kahramana dönüşmüştüm. Pencereelerde sarı kurdeleler⁷

7 ABD'de asker ile dayanışma içinde olduğunu, savaşa gidenlerin unutulmadığını simgelemek üzere kullanılmaktadır. (ç.n.)

uçuşuyor, insanlar yanıma gelip elimi sıkıyordu. Bir keresinde yaşlı bir teyze bana yaklaşıp kırış kırış küçük eliyle yüzümü kavrayarak "Teşekkürler evlat," demişti.

Ama başka değişiklikler de vardı, kötü yönde değişiklikler. Zaten endişe, tam da burada mevzuya dahil oluyordu. Bana doğru sinsice yaklaşan, derinden ilerleyen, nerede ve kim olduğumu unuttuğum rüyalar vardı. Tüm bunları benimle birlikte yaşayan Jake'i arar, onun da benzer durumlara düşüp düşmediğini sorardım. O da egzoz patlatma sesi duyduğunda siper alıyor muydu? Kâbus görüyor muydu? Her telefonu çaldığında kalbi ağzına geliyor muydu? Bazen çevresindeki insanların hepsinin onunla bir derdi varmış, onu yargılıyorlarmış gibi geliyor muydu? Bana kendisinin de sıkıntılar yaşadığını söylerdi ama bir yandan da askeri bir hastanede tedavi alıyordu. Benim de bu seçeneği düşünmemi önermişti.

Jake, ailesinin ormanın içinde, ücra bir yerde bir kulübesi olduğunu ve eğer istersem birlikte birkaç gün kafa dinlemek için gidebileceğimizi söylemişti. Uzun zaman önce, Jake hâlâ bir çocukken, babası daimî olarak o ormanda yaşamamanın hayalini kurarmış ki bu kulübenin çoğu kişinin standartlarının çok daha üstünde olmasının esas sebebi buydu. Küçük bir meyvelikleri vardı, evin güneyine böğürtlen ve ahududu çalıları ekmişlerdi. Elektrik ya da su hattı yoktu ama suyu soğuk ve tatlı bir kuyuları vardı. Jake'in bana dediğine göre bunu biraz yapmışlardı da, ormanda yaşamayı yani; o, annesi ve babası. Ama kız kardeşi doğup da annesi üçüncü çocuğunda düşük yapınca geri dönmüşlerdi. Jake detaya girmemişti ama annesi iyileştiğinde babasına ya ben ve çocuklar ya da kulübe demişti. Babası da eşini ve çocuklarını seçip kulübeyi ardında bırakmıştı.

Neyse, Jake'in önerisine tabii dedim. Günü seçse yeterdi. O da gelecek hafta sonu nasıl olur dedi ve Branco'ya eşyalarımı atıp bir kâğıda karaladığım adrese doğru yola çıktım. Sonsuz virajların ardından kulübeye ulaştım. Yerde hâlâ biraz kar vardı, hatırlıyordum. Nehre inip biraz balık tuttum. Sonrasında kamp ateşi üzerine koyduğumuz ızgarada nehir alabalıklarımızı pişirip yedik. Kız kardeşi de bizimleydi. Tüm zamanını kitap okuyarak geçirdi. Gerçi, bir ara balık da

tutmuştı. O hafta sonu biterken Jake bana kulübenin anahtarını verip istediğim zaman gelip gidebileceğimi söyledi. Anahtar yalnızca onda, bende ve kız kardeşinde vardı. Gelmek istersem arayıp izin almama gerek yoktu. Ona bu hakkı kullanacağımı söyleyerek teşekkür ettim.

Cindy ile birlikteliğimizin başlaması bundan kısa süre sonra oldu. O noktada neredeyse yedi yıldır ona aşıktım ve nihayet açılmayı başarmıştım. Üniversiteyi yeni bitirdiğinden, evdeydi. Ama ailesi onu babasının izinden giderek önce bir avukatın yanında çalışmaya sonrasındaysa hukuk okumaya zorluyordu. Oysa o bunu istemiyordu ya da en azından henüz isteyip istemediğinden emin değildi. Ama ailesi fazlasıyla inatçıydı, her ikisi de. İstediklerini almaya çok alışkınlardı.

Cindy'nin ailesi ikimizin birlikte olması fikrinden hiçbir zaman hoşlanmadı. Cindy ve ben, ayrı dünyaların insanlarıydık. Loveland'lerin önünde fiskiyesi olan büyük beyaz bir evleri ve bu evi çekip çeviren çalışanları vardı. Tüm varlıkları ezelden beri zengin olan Bayan Loveland'in üzerindeydi.

Neyse sonra, Cindy hamile olduğunu öğrendi. Ve sizinle açık konuşacağım, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Cindy bu konuda karmaşık hissediyordu diyebiliriz ve ailesinin çocuğu aldirmek için ona baskı yapıyor olması da işini kolaylaştırmıyordu. Bir süre sonra onu benimle Lincoln Teyze'nin yanına taşınmaya ve bebeği doğurmaya ikna ettim. Çünkü o bizimdi, bizim bebeğimizdi ve onu çok sevecektik. Ona iyi bakacaktık. Mutlu olabilirdik. Bir süre için gerçekten de mutluyduk; önce ikimiz, sonra üçümüz.

Ama sonra... Bir gün ben, Cindy ve Grace Elizabeth arabayla eve dönüyorduk. Bebek bezimiz bitmişti ve almak için markete uğramıştık. Bebek yeni doğduğundan pek dışarı çıkamıyorduk. Yani bu haftanın büyük gezisi sayılabilirdi. Yapılacak bir şey, evden çıkmak için bir nedendi. Cindy saçını başını düzeltmiş, makyaj yapmıştı. Her neyse, eve dönüş yolu yağmurlu ve karanlıktı. Önümüze bir geyik atlayınca frene asıldım, kaydık ve yuvarlandık, yuvarlandık, yuvarlandık... Ben ve Grace Elizabeth iyiydik. Cindy değildi.

Artık yalnızca ben ve Grace Elizabeth'tik.

Gitmişti, bir anda, öylece. Üçümüz bu kadar mutluyken hayatı nasıl öylece...

Eh. Cindy'nin ölümünü takip eden günlerde pek çok şey yaşandı. Yeniden yaşamak istemediğim, yapmış olmaktan gurur duymadığım şeyler. Uzun lafın kısası, gidecek bir yere ihtiyacımız vardı, bebeğin ve benim. Birlikte güvende olabileceğimiz, bizi ayırmaya çalışanlardan korunabileceğimiz bir yer. Jake'in teklifini ve bana vermiş olduğu anahtarı düşündüm. Engebeli bir yoldu ama en azından bir yoldu. O küçük, güzel kulübe... Hektarlarca ormanın çevrelediği, ormanın bittiği yerdeyse yüzbinlerce dönümlük ulusal parkın başladığı o kulübe. Jake'le alabalık yakaladığımız, ellerimize dolan suyunun ısıllı parıltı verdiği o nehir. İşte gitmemiz gereken yer orasıydı.

ALTI

Finch'e Jake'ten bahsetmemin ertesi günü ben odun sobasında her zamanki gibi yumurta pişirirken Finch de masada oturmuş kitabını okuyordu. Yazıları parmağıyla takip ediyor, sesli olarak tekrarladığı cümlelere anlamlar yüklüyordu. Hep böyle kitap okurdu, Cindy gibi, tutkuyla. Yumurta cızırdadı, odun sobasından çatur çatur sesler yükseldi.

Sonra, ayak sesleri geldi. Biri ön verandada yürüyordu.

Yüreğim ağzıma geldi, midem altüst oldu. Tavayı ateşten aldım. "Kök birası," dedim. Finch'in sandalyesinden fırlamasıyla mahzene dalması bir oldu. İçgüdüsel oldu. Bunu defalarca çalışmıştık. Ben daha arkamı dönmeden o çoktan gitmişti.

Rap, rap, rap.

Pencerede bir yüz belirdi, Scotland. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Yüzünü cama yapıştırarak kapıyı işaret etti.

"Sorun yok Finch," dedim.

Merdiveni çoktan yarılarmıştı bile. Geri yukarı tırmanıp cama baktı. Sırtarak kapıya koştu. Kilitleri açtı. Mahzenin kapağını kapatıp halıyı düzelttim.

Yıllar içinde bazı meraklılarımız olmuştu. Teknik olarak ulusal park arazisinde bulunan ama bize yakın bir konumdaki avcı mesela.

Bize doğru elini kaldırmıştı, ben de ona el sallamıştım. Hepsi buydu. Ama başka bir sefer, arazimize kadar gelen bir orman korucusuyla karşılaşmıştık. O an evin dışındaydık ve ormana saklanmıştık. Bir yıl kadar sonra kaybolan iki doğa yürüyüşçüsü gelmişti. O zaman da saklanmıştık. Mahzene o kadar hızlı inmiştik ki kapıyı kilitlemeyi unutmuştum. Önce kapıyı çalmış, açmış, sonra da içeri seslenmişlerdi. Sonra ön verandaya serilip gronala yemişlerdi, şaka yapmıyorum. Konuşmalarını duyabiliyorduk. Kısacası çok fazla davetsiz misafirimiz olmamıştı ama her ihtimale karşı ne yapmamız gerektiğini belirlememiz gerektiğini bize göstermeye yetmişti.

Finch kapıyı açtı. "Scotland!" Kollarını beline dolayıp başını göğsüne doğru yasladı.

"Dikkatli ol minik kuş, yavaş ol," göğsüne vurdu. "Burada özel ve narin bir şey var." Eşikte duruyordu.

"İçeri gelebilirsin," dedim.

İçeri girip ardından kapıyı kapattı ve etrafa bakmaya başladı. Yapacağı soygundan önce keşfe çıkmıştı herhalde. "Tam burada," dedi Finch'e. Onun göz hizasına inerek ceketini işaret etti. "Fermuarı açarsan göreceksin."

Finch heyecanla ona doğru yaklaştı. Yavaşça ceketinin fermuarını aşağı doğru çekti.

"Kendin açamıyor musun Scotland?" Spatulayı yumurtalara sapladım.

Göğsünden dışarı pembe ve bıyıklı bir burun uzandı. Ardından gözleri, kulakları ve patileri belirdi. Beyaz bir kedi yavrusu.

"Hii, Scotland," Finch fısıldadı. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. Onu tutabilir miyim?"

"Tabii ki."

Finch uzanıp kedinin kalanını da Scotland'in ceketinden çekip çıkardı. Küçücüktü, avucuma sığardı. Cılız, canlı bir tüy yumağı. Kabul etmeliydim ki o küçük şeytan çok şekerdi.

Finch onu kucağına koyup sırtını okşamaya başladı. "Şuna bak Coop!"

"Güzel, tatlım. Çok güzel."

Scotland dikleşip sobaya doğru gitti. Tavaya bakarak "Güzel kokuyor," dedi.

"Adı ne?" diye sordu Finch.

"Bir erkek. Adı da...eh, sana bağlı. Artık senin."

Finch nefesini tuttu. "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

Scotland bana baktı. "Baban onay verdiği sürece."

Bana kalırsa bir çocuğun kucağına evcil hayvan vermeden önce nezaket gereği ebeveynine danışmak gerekirdi ama tabii ki Scotland için tam tersi geçerliydi. Çünkü şimdi hayır dersem ki içinde bulunduğumuz koşullar göz önünde bulundurulursa hayır demem mantıksız kaçmazdı, pislik olan ben olacaktım.

Finch kediyle birlikte dikkatlice ayağa kalktı. Onu göğsünde sıkı sıkı tutuyordu. "Olur mu Coop? Bizimle kalabilir mi? Lütfen?"

Scotland'e baktım. "Bir düşüneyim Finch."

"Ama şunun yüzüne bir bak. Maviş gözlerine ve uzun bıyıklarına bir bak! Uslu olacak, söz veriyorum. Lütfen, lütfen, lütfen!" Kedi göğsünde dönüp omuzuna doğru tırmandı. Zevkten dört köşe olan Finch odanın içinde yürümeye başladı.

Scotland'e doğru değildim. "Sorabilirdin."

"Hayır diyecektin."

"Aynen öyle."

"Dinle Cooper, kızcağız dün bir dostunu kaybetti. Yas tutuyor. Araştırmalar evcil hayvanların insanların moralini yükselttiğini, genel olarak daha iyi hissettirdiğini söylüyor. Finch'in yüzü nasıl aydınlandı görmedin mi? Bu yavru kedi onun arkadaşı, yoldaşı olabilir, burada senden ve benden başka kimsesi yok. Ona iyi gelecek, çoktan iyi geliyor bile." Başıyla yavru kediye koynuna sokmuş olan Finch'i işaret etti.

"Besleyecek bir ağız daha. Zaten sıkışmış ve sen bunu gayet iyi biliyorsun."

"Kediler son derece yetkin ve acımasız avcılardır Cooper. İnsanlar genelde bunu unutuyor. Kedilerini besleyip tüm gün evin içinde pineklemelerine, türlü oyuncaklarla oynamalarına izin veriyorlar. Rezillik. Hem kediler hem de insanlar için. Tamam, kediye yakınlarda

tutmak için artıklardan tabii ki ona da ver ama onu tika basa besleme. Güven bana, benim ahırda bir sürü kedi var ve hiçbirini beslemiyorum. Sağlam ve becerikli hayvanlar, tıpkı Tanrı'nın onların olmasını istediği gibi."

"Eğer başımıza bela olursa ondan kurtulurum."

Scotland kaşlarını çattı. "Bunu söyleme şeklinden hoşlanmadım Cooper, ses tonun çok meymenetsiz. Ve şunu unutma ki kediler hassas yaratıklardır. Ona karşı olan güvensizliğini, garezini hissederse bundan hoşlanmayacaktır. İkiniz bu şekilde dost olamazsınız." Tezgâhın çatlamış köşesine doğru yaslandı. "Ama tamam. Eğer başınıza bela olursa gelir onu geri alırım. Bu nasıl?"

Finch koltuktan bana baktı. "Ona kendim bakacağım. Burada olduğunu anlamayacaksın bile. Hiçbir bela çıkarmayacak, söz veriyorum." Kedi çenesini yaladı. "Lütfen Coop?"

Yumurtayı iki tabağa pay ettim. "Belli ki pek bir seçeneğim de yok."

Finch kediye de yanına alarak masaya oturdu. "Kedi için teşekkür ederim," dedi Scotland'e yaslanarak. "Birinin bana verdiği en güzel şey."

Scotland elini onun omuzuna yerleştirdi. Parmaklarını kedinin burnuna sürttü. "Onu sevmene sevindim, minik kuş. Seveceğini biliyordum." Bana doğru döndü. "Dinle," dedi. "Erzak için gitmeyi deneyecek misin?"

İçindeki buharı tüten yumurtayla tabağımı masaya koydum. Tuzluğu alıp elime doğru salladım. Boştu. Boş olduğunu biliyordum ama alışkanlıkla yine de sallıyordum. "Kaçabileceğimi sanmıyorum."

"Şehirdeki hiçbir yere gidemezsin," dedi. "Böyle yüklü bir alışverişle olmaz, sen de biliyorsun. İnsanlar fark eder ve konuşurlar. Buranın seksen kilometre kadar güneyinde bir Walmart var, Somersville'de. Doksan üç numaralı otoyolun hemen yanında, mutlaka görürsün."

Bunu çoktan düşünmüş ve Somersville'e nasıl gideceğimi kurgulamıştım ama başımı salladım.

"Gelip Finch'e bakmamı ister misin?"

Aklım Finch'in burada yalnız kaldığı son sefere gitti. Eve geldiğimde onu verandada Scotland'le otururken bulmuştum. Ama bir de şu yakın zamanda gözetleme noktamızda keşfettiğimiz ayak izi mevzusu vardı. Birilerinin ormanda, yakında olması fikri... "O da benimle gelecek."

"İkinizin birlikte gitmesi çok riskli."

"Bir şey olmaz."

"Eh," dedi kapıya doğru giderken. "Gözümü dört açarım."

"Ondan şüphem yok."

@ayisigikitap

YEDİ

Kışın gelmesini daha önce hiç umursadığım olmamıştı. Finch ve ben soğuk gecelerden ve kısa günlerden en iyi şekilde yararlanırdık. Uzun uzadıya okey ve dama oynar, şiir okuyup ezberler ve daha meşakkatli yemekler yapardık. Yılın kalanını çok çalışıp didinerek geçirdiğimizden bir yanım bu zamanın adeta yavaşladığı dönemi severdim. Verdiği güven hissini de severdim, kışın büyük bir kısmında orman yolu kapalı olduğundan davetsiz misafirler konusunda endişelenmemize gerek kalmazdı.

Ama tabii ki, bu yıl farklıydı. Kahvaltıdan sonra mutfak dolaplarını açıp ne var ne yoksa çıkardım. Tavuklu erişte çorbası, haşlanmış fasulye, bir bardağın çeyreğini ancak dolduracak kadar şeker. Mahzenin kapağını kaldırarak merdivenden indim. Ahşap, ayaklarımın altında gıcırıyordu. Sonbahar hasadımızdan ne kaldığına baktım; elmalar, üç balkabağı, on dört havuç, yedi patates. Sekiz yılın ardından erzakımızı nasıl idareli kullanacağımızı öğrenmiştim. Bir şeyler anca kasım ayında bitmeye başlardı. Biraz plan program, biraz da dikkat gerekiyordu bu iş için. Ama aç da kalmıyor, Finch ile dengeli ve sağlıklı besleniyorduk. Kalan yiyecekleri porsiyonlara böldüğümde yılbaşına yakın erzakımızın biteceği netlik kazandı.

Bana bir şey olmazdı. Yetişkin bir adam olarak birkaç ay doğru düzgün beslenmesem de problem değildi. Hayatta kalırdım. Ama Finch... Bunca zaman ona özenle bakmış; proteinini, tahılını, sebzesini ve hatta meyvesini hiç eksik etmemiştim. Ona elimden gelen en iyi koşulları sağladım ki ikimizin burada yaşamasını haklı gösterebilirdim. Hiçbir zaman bir eksiği, ihtiyacı olmadı. Her daim üzerine tam oturan giysileri, uyuyacak sıcak bir yeri oldu. Hiç aç kalmadı, bir kere bile, Jake sayesinde. Ama dün onu cebine bir elma tıktırmaya çalışırken yakalamıştım, gizlice. Ben onu görmeden kapıdan sıvışmaya çalışmıştı. Hiçbir şey demedim, diyemedim. Çalmak ve gizlenmek zorunda hissetmesi...

Açlıktan ölmesine izin vermeyecektim.

Yalnızca bir sefer. Scotland'in bahsettiği Walmart seksen kilometre kadar uzaktaydı. Yolun yaklaşık yirmi kilometre ilerisinde de benzin- ci vardı. Önce Walmart'a gidecek sonra dönüş yolunda benzinciye uğrayarak yakıt alacaktım. Market alışverişi ve yakıt almak, çoğu kişinin günlük hayatında yaptığı türden basit bir yolculuktu. Tek fark benim alışverişim yüklü olacaktı.

Liste.

Meyveler: portakal, limon, muz.

Kurutulmuş ürünler: kuru erik, kuru üzüm, kiraz, kayısı, bakliyat, yulaf ezmesi, pirinç, fındık.

Konserve ürünler: bezelye, mantar, mısır, yeşil fasulye, armut, şeftali, çorba.

Mum. Sonuncuyu kullanıyorduk ve neredeyse bitmişti; kibrit, pil.

Un, tuz, karbonat, sirke, şeker, kahve, süt tozu, yağ.

Diş fırçaları, diş macunu, gargara, tuvalet kâğıdı.

Finch için yeni pantolonlar, gömlekler, çoraplar ve iç çamaşırları, kışlık bir mont, kar pantolonu, eldiven, bot. Var olanların hepsi küçülmüştü. Uygun kıyafetleri olmadan avlanmasına ve bana dışarıda yardım etmesine izin veremezdim.

Lüks ürünler: kalem, kâğıt, sıcak çikolata, süt, yağ ve beş büyük dilim tulum peyniri. Şimdi kış olduğundan bunları arka taraftaki buzlukta muhafaza edebilirdik.

Kuş yemi, kedi maması, kedi kumu.

Marketteki reyonları hatırladığım kadarıyla, alacakları kendi içinde organize ettim. Gidiş dönüş yolu, alışverişin kendisi ve benzin istasyonuna uğramayı hesaba katınca her şeyin yolunda gitmesi durumunda dört saate döneceğimi düşünüyordum. Tüm bir yılı kurtarmak için iki yüz kırk dakikalık bir risk almalıyım. Düşününce değerdi.

Eh, pek şansım da yoktu.

Risklerse şöyleydi, o kadar çoktu ki düşünmekten bile nefret ediyordum ama ordunun bana öğrettiği bir şey varsa o da insanın her zaman neyle karşı karşıya kalabileceğine dair hazırlıklı olması gerektiği idi.

Bir, yol üstünde trafik ya da beklenmeyen başka bir durum sebebiyle gecikme. İki, marketteki olası meraklı ve şüpheli insanlar. Mesele başkalarının işine burnunu sokmaktan başka meşgalesi olmayan küçük, yaşlı teyzeler: *Neye hazırlanıyorsun, kıyamete mi? Bir yere mi gidiyorsun? Niye bu kadar çok şey aldın?*

Üç, kamyonetin bozulması ve yardım istemek zorunda kalmamız. Dört, kaza geçirmemiz. Beş, eve dönüş yolunda aldığımız benzinin erzakımız üstüne sızıntı yapması, yanlış yerlere gitmesi ve havaya uçmamız.

Müthiş.

Kulağa çok saçma geliyor olmalıydı, hatta paranoyakça. Nitekim paranoyaktım da kabul ediyordum. İçten içe tek gerçek riskin altıncısı olduğunu biliyordum; birinin benimle göz göze gelip beni anımsaması. Birilerini tanıma konusunda esrarengiz yeteneklere sahip biriyle karşılaşmak. O kişi birilerini arar, polisler gelir, tutuklanırım. Finch'in beni son görüşü kelepçelerle olur ve ona asla, neler yaşadığımızı, gerçek hikâyemizi anlatma şansım olmaz.

Bir beysbol şapkası takacaktım, ayrıca artık uzun ve gür bir sakalım vardı. Evde bir el aynası olmasına rağmen sekiz yıldır kendimi neredeyse hiç görmemiştim. Yine de farklı göründüğümü düşünüyordum. Yaşlanmak ve stres etkilerini göstermişlerdi. Ama çok net bir biçimde tanınmak, risklerin en büyüğüydü. Kayıplara karışmak

kolay bir iş değildi ve biz bunu başarmıştık. Şimdi bütün bunları riske attığımı fark ediyordum. Ama erzakımız neredeyse tükenmişti ve bir kere kar yağdı mı haftalarca kulübede mahsur kalacaktık. Başka yolu yoktu.

Ertesi sabah Finch heyecandan yerinde duramıyordu, sinirleri gergindi. Onu kim suçlayabilirdi ki? Bebekliğinden beri ormandan dışarı hiç çıkmamıştı. Ona mataraları doldurmasını ve yastığını almasını söylemiştim. İkimizin battaniyesini de kamyonete götürdüm.

“İyice sarın bakalım tatlım, üşütmeni istemiyorum.”

Montunu, şapkasını ve eldivenlerini aldı. Odanın içinde tavşan gibi zıplıyordu. Sonra durup yavru kedisini kolunun altına aldı. “Hadi, gidelim.”

“Walt Whitman burada kalıyor” dedim başımı sallayarak. Finch’in seçtiği isim buydu.

“Ama yalnız kalır, korkar. Bir şeylerin içine girebilir.”

Omzumu silktim. “Dışarıya sal o zaman.”

“Daha çok küçük. Bu orman yırtıcılarla dolu, sen de biliyorsun. Onu öldürebilirler.” Gözlerini kısıp bana sertçe baktı. “Susanna’ya olanları düşün Cooper.”

“O zaman onu burada bırakıp beladan uzak kalmasını öğüt.”

Bu konuda sızlanıp ayak diredi, inledi. Nihayetinde kediyi eski bir sandığa tıktırdığı kazağın üstüne koyarak mahzene indirdi ve yanına küçük bir tabak içinde su bıraktı.

Sonunda ona gitmemiz gerektiğini söyledim. “Yolculuğun ilk kısmında oturabilirsin ama sana söylediğimde yere eğilip üstünü örtmen lazım.” Ön ile arka koltukların arasına battaniye ve yastıklardan yaptığım yatağa sığabilecek kadar küçüktü.

Yüzü düştü. “Markete girmeyecek miyim yani?”

Buna hayır demek ne kadar zor olursa olsun, en doğrusunun bu olduğunu biliyordum. Başka yolu yoktu, beni yavaşlatacaktı. Görecektik, dokunacak, soracak çok şey vardı, süremizi neredeyse iki katına çıkarırdı. Ayrıca yakında bizi duyabilecek biri varken ne soracağını ne diyeceğini kim bilebilirdi ki? “Üzgünüm tatlım.”

“Ama ikimiz de gidiyoruz sanıyordum, birlikte.”

“Hayır.”

“Jake’in gelmemesi bir şeyleri değiştirdi sanmıştım. Bazı kurallarımız değişmiş gibiydi.”

“Eh, bir bakıma öyle. Ama benimle gelebileceğin kadar değil. Keşke böyle olması gerekmeseydi Finch.”

“Bence de.”

“Ama böyle olmalı.”

“Tamam.” Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

Kendi kendime beni affetmesi için marketten ona özel bir şey alacağıma dair söz verdim. “Sana söylediklerimi yapacağın konusunda güvenebilir miyim o halde?”

“Yapacağım, gelmek istiyorum.” Yine tavşan gibi zıplamaya başladı.

“Orada gerçekten kıpırdamadan yatman lazım. Yakından biri geçerse senin kıpırdandığını görmemeli, şüphe çeker.” Hâlâ zıplıyordu. “Finch, dinliyor musun?”

“Görüp görebileceğin en kıpırtısız kız olacağım, öldüm sanacaksın.”

“Finch.”

“Tamam, o kadar kıpırtısız olacağım ki heykel olduğumu sanacaksın.”

“Güzel. Kulağa iyi geliyor.”

Motoru çalıştırıp uzun ve çamurlu yola çıktım. Kapıda durdum, kamyonetten indim, kilidi açtım, geçtim ve yine durarak arkamızdan kilitledim. Genellikle kapalı olan bir kapının ardına kadar açık bırakılması kadar meraklıları kendine çeken bir şey olamazdı herhalde. Bunu gören insanlar tüm GİRİLMEZ levhalarına rağmen kapının açık olmasını içeride şöyle bir tur atmaya davet addederlerdi. Kapıyı kilitledikten sonra çamurlu yolun kalanını da geçtik. Geniş ve uzun akçamlar başımızın üstünden akıp gidiyordu. Bir süre sonra dönüş yolunda uğrayacağımız benzin istasyonunun önünden geçtik. Dışarıda yeşil bir Ford Ranger, iki pikap ve gümüş bir sedan vardı. Birkaç ev geçtik, köy denebilirdi herhalde. Geçenlerdeki fırtınada yan yatmış

olması muhtemel büyük bir trambolinleri vardı. "Şuna bak," diye fısıldadı Finch, alnını cama dayayarak.

Otobana bağlanacak yola geçtik. Kilometreler ardı ardına geçip gidiyordu. Somersville levhasını gördüğümde Finch'e saklanma noktasına geçme vaktinin geldiğini söyledim. O da sözümü dinleyip arkaya geçti. Walmart'ın otoparkına girdik. Arka koltuğa bakarak şüphe çekmeyecek bir biçimde gizlendiğinden emin oldum. Ayakkabısının görüldüğü bir köşeyi düzelttim.

"Elimden geldiğince hızlı olacağım" dedim ona. "Orada kal ve çok hareket etmemeye çalış, tamam mı? Çok uzun sürmez."

"Tamam" diye fısıldadı. Battaniye hafifçe kıpırdadı.

Kapıyı açıp aşağı indim.

"Finch?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum."

"Biliyorum, ben de seni seviyorum."

SEKİZ

Onca yıldır ayağını yüzlerde dönümlük bir ormanın içindeki küçük kulübeden başka bir binaya atmamış biri için Walmart şaşırtıcı ve sersemletici bir yerdi. Işıklar, sonsuz floransan şeritleri, göz yakacak denli parlaktı. Sıra sıra devasa televizyonların hepsinde aynı sahne dönüp duruyordu. Netlikleri ve zamanlamaları değişiyordu. Birinin önünde durup baktığınızda hemen yandaki birkaç milisaniye geri kalabiliyordu. İnsanın aklını başından alıyordu. Her yerde mavi ve sarı tabelalar vardı: İNDİRİM! ELEKTRONİKLERDE BÜYÜK KAMPANYA! Tatil zamanının yaklaşmış olması da işimi kolaylaştırmıyordu. Yılbaşı ağaçları, süslemeler, plastik ren geyikleri ve ileri geri sallanan şişme bir Noel Baba vardı. Hepsi çok ama çok fazlaydı, korkunç bir bolluktu bu. Hiçbir şeyden geri durulmamış, hiçbir eksik bırakılmamıştı.

Markete girdiğim anda bir panik dalgasının beni boğulmakta olan bir yüzücünün can kurtarana yapışması gibi ele geçirdiğini hissettim. Nasıldır bilirsiniz, boğulan kişi sizi aşağı doğru çeker. Daha da aşağı, aşağı, aşağı... Gözlerimi kırptırdım. Odaklan. Hayır, bugün değil. Bugün bir görevim vardı, yapılması gereken bir görev ve bu görevin merkezinde Finch vardı. Arka koltuğun önündeki boşluğa, battaniyelerin altına saklanmış olan Finch; bana güvenen Finch. Saati

baktım, yediyi biraz geçiyordu. Bu alışverişi sabah erken saatte yapmak üzere planlamıştım. Market henüz kalabalıklaşmadan ama fazla ca kafein almış, gözleri şişmiş ve sıkılmış gece bekçisinin hâlâ etrafta dolaşacağı kadar da erken değil.

Sıradan bir market arabası alıp gömleğimin cebinden listeyi çıkardım. Üzerinde SEBZE-MEYVE yazan büyük mavi tabelaya doğru yürümeye başladım. Bu reyondan alacaklarımı hızlıca topladım. Zamanı iyi kullandığımdan daha iyi hissediyordum. Ama sonra işler biraz rayından çıktı.

Nasıl olmuştu da yulaf ezmesi almak gibi basit bir eylemin hiç de basit olmadığını unutmuştum? Tam tahıllı, hızlı, çelik-kesim, bol tahıllı ve üstüne bir de bir sürü farklı marka vardı. Hangisi? Gerçekten bir farkları var mıydı yoksa bu büyük şirketlerin insanlara daha fazla yulaf ezmesi aldırma için kurduğu bir tezgâh mıydı? Kutuyu hatırlamaya çalıştım, şu Jake'in sürekli aldığı uzun silindir olanı. Yazan kelimeleri hatırlamaya çalıştım ama altı olası seçenek vardı, altı! Hatırlayamıyordum.

"Market alışverişini genelde sen yapmazsın, değil mi?"

Yere doğru çömelmiş eğilerek belki de sekiz bin kutu kahvaltılık gevreğin olduğu reyonun en alt rafına yerleştirilmiş olan yulaf ezme-lerinin etiketlerine gözlerimi kısarak bakıyordum. Arkamı dönünce dolu, mavi bir market arabasını itmekte olan göbekli, orta yaşlı bir kadının tepemde dikilmekte olduğunu gördüm.

Yulaf ezmesini işaret ederek "Tüm etiketleri okuduğunu gördüm. Benim kocam da aynı böyle. Ona bir yoğurt al gelirken derim ve istisnasız her seferinde marketten beni arayıp hangi marka, neli olsun diye sorar," dedi başını sallayarak. "Hep aynısını alırız aslında, Dannon'un hafif ve fit vanilyalıısını. Aynı marka, aynı tür, hem de her seferinde. Eve başka bir markanın girmişliği bile yok. Bunca yıldan sonra kutusundan tanır diyorsun ama belli ki mümkün değil."

Tam olarak bir soru olmadığından cevap vermeli miyim emin olamasam da tepemden bir cevap bekliyormuş gibi ayrılmadığından bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. "Sanırım haklısınız,

hanımefendi.” Yulaf ezmelerine dönerek üzerinde yazan besleyici değerleri çok ilginç bulmuşum gibi bir tavırla, kutulardan birini aldım ve Finch’in bunu yemesini umdum.

Öyle bir dünya yoktu tabii.

“Evet, o yüzden alışverişi ben yapıyorum. Ben var ya, burayı otuz dakikada tavaf edebilirim. Arabayı hemencecik haftalık ihtiyaçlarla doldururum. Sadece yiyecek de değil, benim öteberi dediğim tuvalet kâğıdı, havlu peçete, normal peçete falan da dahil.”

Hayatımda ilk kez yaşadığım bir durum değildi. Bir yabancı, yalnızlık çeken ve sohbet etmeye susamış bir yabancı, bu ihtiyacını gidebilecek bir dünya dolusu insan varken kimi buluyordu? Beni. Nasıl ve neden bilmiyordum ama ben “iletişimde kötü” bir insandım. En azından on birinci sınıfta mezuniyetten sonraki planlarımı konuşmak üzere beni görüşmeye çağıran rehberlik öğretmenim böyle demişti. Hiçbir planım yoktu, ona bunu söylemiştim ve ekleyecek başka bir şeyim de yoktu. O da bunun üzerine söylemişti bu lafı. Cindy bunu farklı şekilde tanımlardı, onun tanımı çok daha kibardı: “Sen iyi bir dinleyicisin,” derdi.

Neyse. Bu küçük cazibemden ötürü konuşmak isteyen insanların bana doğru çekilmesi bir lanetti, ciddi anlamda. Bir keresinde kahvemi içip her zamanki gibi kendi işime bakarken bir kadın gelip çat diye karşıma oturmuş ve bana kocasını aldattığını, onu terk etmeyi düşündüğünü ama çocukları olduğunu söylemişti. Dalga geçmiyorum, bana ne yapması gerektiği konusundaki düşüncelerimi sormuştu. Gerçekten oldu bu! Bana tamamen yabancı biri gelip önce kendi hayat hikâyesini anlattı, sonra da tavsiye istedi. Bir başka sefer, sekizinci sınıftayken, okuldan sonra cezaya kalmıştım ve o gün kalan tek kişiydim. Görevli öğretmen Bay Marks yanımdaki sıraya oturmuş ve kız arkadaşıyla yaşadığı sorunları bana anlatmaya başlamıştı. O zamanlar ukalanın tekiydim ve ona o kadar *neyim ben, rahip mi* demek istemişim ki! Ama oturup onu dinlemiş ve saate bakarak altmış dakikalık cezanın bitmesini beklemiştim.

“Eski tip,” dedi kadın.

“Ne?”

"Yulaf. Eski tip olanı al." Nihayet sohbete hevesli olmadığını fark edip arabasını iterek uzaklaştı. Tekerlekler laminant zeminde gıcırdadı.

Sekiz kutu yulaflı arabaya koyup alışverişe devam ettim.

Walmart'ın hayatta kaçırdığınız şeylerin farkına varmanızı sağlayan bir yanı vardı. Bunun farkına vardığımda alışverişin yarısına gelmiştim. Yoğurt mesela, dondurma ve dondurmayı koydukları şu kartona benzeyen külahlar, M&M şekerler, simit, losyon, renkli kalemler... Ona benimle gelemeyeceğini söylediğimde Finch'in yüzünün aldığı hal aklıma geldikçe ne gördüysem arabaya attım. Bunların hiçbiri listede yoktu.

Daha yarıya yeni gelmiştim ki market arabasında yer kalmadı. Kasaya gittim, aldıklarımı Bronco'ya taşıdım ve Finch'e sabırlı olmasını, birazdan döneceğimi söyledim.

Walmart'a geri dönüp Finch için bir kar pantolonu ve iç içe geçmiş katmanı olan bir mont aldım. Bunun ona gelecek ilkbahar ve yaz yağmurları boyunca ayrıca sonbaharın yağmurlu ama çok soğuk olmayan günlerinde yeteceğini umuyordum. Hepsi erkek çocuk reyonundandı çünkü kamuflaj desenli olmaları gerekiyordu. Bir çift kamuflaj eldiveninin yanında bir çiftte pembe ve simli eldiven aldım. Kulübeden ayrılmadan önce ayağının şeklini listemi yaptığım kâğıdın arkasına çıkarmıştım. Ayakkabı reyonuna giderek kış botlarını aldığım bu ölçünün üstünde denemeye başladım. Sonunda ayağımdan yeterince büyük olan bir tanesinde karar kıldım.

Elektroniklerin, gürültülü ve rahatsız edici ekranların, on milyon piksel renk ve ışığın önünden geçtim. Küçük bir kitap reyonu vardı. Finch'i düşündüm. Ona yeni kitap almanın cazibesi kayalıklardaki sirenler gibiydi. Ama saatime bakınca yürümeye devam ettim. Çünkü kamyonette, umarım ki hâlâ battaniyenin altında, beni bekliyordu. Market arabasının yükü hem görünüşte hem de pahada ağırdı.

Aldıklarımın üstüne bir kutu pille çalışan yılbaşı ağacı ışığı attım. Bir şey unutmadığımdan emin olmak için son bir kez daha listemi kontrol ettim. Ardından artık sarsılmaya başlayan aşırı yüklü market arabasını kasaya doğru götürdüm. Geniş gıdılı, kolları soba borusu

gibi kalın olan kasiyer kadının hiç konuşası olmadığından yüzüme bile bakmadı ki buna minnettardım. Ürünleri alıp hızlıca tarattı ve her bir poşet dolduğunda dönüp bir diğerini açan havalı bir platforma doğru itmeye başladı. Ona altı tane yüz dolarlık banknot uzatınca tiksintiyle iç geçirdi. Kredi kartı değil diye herhalde. Her birini tek tek ışığa doğru tutarak damgalarını kontrol etti ve kasaya miktarı girdi. Para üstünü uzattığında teşekkürler diye mırıldandım. Işıklı tabelasını kapatarak kasadan uzaklaştı.

Dışarıda, Walmart'ın boğucu bolluğundan uzaklaşınca havanın ısınmış olduğunu fark ettim. Artık gri poşetlerle dolu olan market arabasını otoparkta tıngır mıngır kamyonete doğru itmeye başladım. Kabul etmeliyim ki biraz hopluya zıplaya gidiyordum. Önemli bir şey başarmış olmanın, beni neredeyse alt edecek bir korkunun üstünden gelmiş olmanın verdiği mutlu bir zafer hissi vardı üzerimde. Ya da belki temiz hava ve bizi bir yıl idare edecek erzakı toplamış olmak bir tür özgürlük hissi veriyordu. Finch'in sıcak, güvende ve hatta bazı lükslere bile sahip bir noktada olacağını bilmenin verdiği bir tür rahatlama vardı.

Gelişimizden bu yana otopark biraz daha kalabalıklaşmıştı. Bronco görüş alanıma girince yanında dikilen bir adamın içeri bakmakta olduğunu gördüm. Arabayı daha hızlı, yarı koşar halde itmeye başladım. Sakinliğimi korumaya çalışıyordum.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedim. Sesimde bir sertlik vardı ama en azından aklıma ilk geldiği gibi kamyonetimden uzaklaş da dememişim.

Yaşlıydı. Kırış buruş ve zayıf. Üzerinde gazetecilerin taktığı şu şapkalardan, ekoseli bir şal ve gri bir mont vardı.

"Orada ne var?" dedi işaret ederek. "Hareket ediyor."

"Yavru bir köpek," diye yalan söyledim. "Kızım için. Daha yeni aldım, üşümesin diye de battaniyelere sardım."

Kamyonete daha çok eğilip içeri baktı. Kulaklarım uğuldamaya başladı, ya Finch sesimi duyar ve dışarı çıkarsa?

"Biliyordum," dedi adam. "Yavru köpek olduğunu biliyordum." Gözlüklerini düzeltti. "Yılbaşı için mi?"

“Evet.”

“Cinsi ne?”

“Ah, bir labrador,” dedim battaniyeye bakarak. Finch’in sarı saçları battaniyenin altından dışarı çıkmıştı. “Sarı bir labrador.”

Yaşlı adam aldıklarına şöyle bir baktı. “Küçükken benim de bir tane vardı. Sarıydı, adı Patton’du, şu komutan⁸ gibi.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Haddimi aşmak istemem ama bakmamda bir sakınca var mı?”

Boğazıma oturan yumrudan kurtulmaya çalıştım. “Açıkçası bayım, bu sabah annesinden ayrıldığı için halihazırda çok hırpalandı ve üzüldü. Şimdi otoparkın ortasında onu çıkartıp daha da sinirlendirmek istemem. Direkt eve gitsek daha iyi, yanlış anlamayın.”

Başını salladı. “Tabii ki. Zavallı şey, yeni evine gidip alışmaya başlamalı.”

“Kesinlikle.”

“Eh” dedi. “Keyfinize bakın, siz ve kızınız. Mutlu Noeller.”

“Size de.”

Hafif aksayarak kaldırıma doğru uzaklaştı.

Yakındı. Çok yakındı. Tam da güvende olduğumuzu düşündüğüm anda. Bunun en güvenli plan olduğunu sanmıştım. Finch’in arabada saklanması markete gelmesinden, evde kalmasından çok daha güvenliydi. Ama bu küçük olay bana asla güvende olmadığımızı hatırlatmıştı. Asla tam anlamıyla değil.

Yaşlı adam elli metre kadar uzaklaşınca arabanın kapısını açtım.

“Finch, kıpırdama,” dedim yavaşça. “Yalnızca birkaç dakika daha, market arabasını boşaltmam lazım. İyi misin?”

“Üşüdüm. Baldırıma kramp girdi. Ölümcül bir pıhtı bile olabilir.”

“Üzgünüm tatlım, neredeyse bitti.”

Her şeyi yerleştirdiğinde arabayı geri götürdüm. Tutamacı sıkıca tutup bir ayağımı alt kısmına yerleştirdim ve diğerleriyle de kendimi ileri doğru ittim. Adeta yelkenleri açmışım gibi süzölmeye başladım. Ufak tekerlekler çiçek desenli kaldırım taşında ses çıkarıyordu, soğuk hava yüzümü yalayıp geçiyordu.

⁸ İkinci Dünya Savaşı’nda görev almış ABD’li bir komutan. (ç.n.)

Hızla kamyonete döndüm, ısıtıcıyı açtım ve eve doğru yola koyuldum. Şehirden çıkınca Finch'e oturabileceğini söyledim. Radyoyu açıp *country* müzik çalan bir istasyon buldum. Tüm o enstrümanları, gitarı, davulu ve banjoyu duymanın ne kadar tuhaf hissettirdiğini düşündüm. Kadının sesi *country* şarkıcılarından bekleneceği gibi hem tatlı hem üzgün hem de nazaldı. Şarkının hiçbir dizesini bilmiyordum. Muhtemelen yeniydi. Uzun zaman sonra ilk defa eskiden nasıl da radyo dinleyerek araba sürdüğümü hatırladım. Yalnızca şarkıların sözlerini değil, iniş çıkışlarını, müziğin değişimini bile bilirdim. Somersville'den kulübeye doğru, son durağımız olan benzin istasyonuna doğru giderken eski radyoda bir şarkı bitip yenisi başlıyor, kış güneşi seyrek ağaçların ve kahverengi tarlaların üzerinde, altından bir hale gibi parlıyordu. Kendimi muzaffer hissediyordum. Yok, bundan çok daha fazlasıydı hissettiğim, büyük bir coşku gibiydi. Hatta, delidolu.

"Son bir durak kaldı Finch. Son bir durak ve sonra evdeyiz."

"Bu sefer seninle gelebilir miyim?"

Düşündüm. Benzin istasyonu hiçliğin ortasında, eski püskü, nane yeşiline boyanmış kutu gibi bir binaydı. Ayrıca az önce Walmart'ta olanları düşünce Finch'in yanımda olması mantıksız gelmiyordu.

"Daha önce hiçbir dükkâna girmedim Cooper ve kamyonetin içi buz gibi."

İşimiz yalnızca birkaç dakika sürecekti ve muhtemelen güvenlik kamerası da yoktu. Ama bu, onun için dünyalara bedeldi.

"Lütfen Coop? Lütfen?"

"Eğer otoparkta başka araç yoksa gelebilirsin."

"Evet!" Ayaklarını cırpı.

"Ama ne olursa olsun, konuşmak yok. Birisi seninle konuşursa gülümse ve başını çevir, anlaştık mı?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Başını evet anlamında salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

DOKUZ

Benzin istasyonundaki tek araba üç saat önce de burada olan yeşil Ford Ranger'dı. Kasiyerin olsa gerekti. Kamyoneti pompanın oraya çektim, Finch'e inmesini söyledim. İkimiz birlikte ödemeyi yapmaya gittik. Finch elimi tuttu, avuçları heyecandan sırlıslıkladı.

İçeride, üzerinde SHEILA yazan isimliğiyle bir kasiyer vardı. Henüz sabah olmasına rağmen İskoç viskisi içiyor, orta parmağında bir meyankökü şekerini çevirip duruyordu. Sheila küçük bir ekrandan televizyon izliyordu. *The Price is Right* yarışması açıktı. Elimde olmadan Bob Barker⁹'ın nerede olduğunu merak ettim. Finch tezgâha yaklaşıp gözlerini ekrana dikti. Beyaz saçlı bir kadın devasa bir çember çeviriyordu, yeni sunucuysa sırtıyordu. Finch daha önce hiç televizyon görmemişti.

Sheila tezgâhtan eğilip Finch'e baktı. "Bu programı sever misin?" diye sordu.

Finch önce ona, sonra bana, sonra yeniden televizyona baktı.

"Biraz utangaçtır," dedim Sheila'ya. Kamyonetin yanındaki dört kırmızı bidonu gösterdim. "Dokuz litre gaz yağı, dokuz litre benzin. Bronco için de on üç litre daha benzin ekleyelim."

"Ben de senin yaşındayken utangaçtım," dedi Sheila. "Kimseyle konuşmazdım. Annem bir veli toplantısına gittiğinde öğretmenim

9 The Price is Right yarışma programının sunucusu. (ç.n.)

ona, o ana kadar okulda tek bir kelime bile etmediğimi söylemişti. Toplantı kasım ayındaydı. Onca hafta, hiç konuşmadım.”

Zorla gülümsedim. Tezgâhın üstüne bir deste yirmilik koydum.

“Daha önce de gelmiştiniz,” dedi Sheila önce Finch’e sonra bana bakarak. Koyduğum paranın farkında bile değildi.

“Yoo” Nabzım kulaklarımda atmaya başladı. “Başkasıyla karıştırıyor olmalısınız.”

Gözlerini kısıp elindeki meyankökünü düğümlemeye çalıştı. “Yok, epey zaman oldu. Beş, altı yıl; belki daha da fazla. Ama hatırlıyorum.”

Burası yıllar önce Jake’i aramaya geldiğimiz yerdi. Dışarıdaki ankesörlü telefonu kullanmıştık ama birkaç erzak almak için içeri de girmiştik. “Başkalarına çok benzetilen bir yüzüm vardır,” dedim.

Gıdıklama gibi bir ses eşliğinde sırttı. Gülüşü geniş ve yamuktu. “Mesele de o zaten. Yüzünüzü hatırlamıyorum. Şu Bronco’yu hatırlıyorum,” pencereden dışarıyı işaret etti. “Doksan dört model, değil mi? Eskiden benim de bir tane vardı, aynı renk, aynı model. Seninkinde ordu çıkartması var tabii.”

Midem altüst oldu, kalbim öyle bir atıyordu ki boğulmama ramak kalmıştı. Merak ediyordum, Sheila bu panik dalgasını görebiliyor muydu? O an tek istediğim her şeyi bırakmak, benzini boş vermek ve kaçarcasına eve gitmekti. Çünkü ikimiz bir benzincideydik ve her yerde insanlar vardı. Ne düşünüyordum ki? Finch’i dışarıya çıkarırken ne düşü...

Derin bir nefes aldım, havayı ciğerlerimde tuttum ve bıraktım. *Sakin ol Cooper, nefes al.* “Sahip olduğum en iyi araba,” dedim. Neden bilmiyordum ama bir çikolata alıp tezgâha koydum. Ellerim titrediğinden cebime sokuşturdum.

Sheila başını salladı. “Benimki miadını doldurmuştu. Geçen sene yılbaşında hurdalığa verdim. Şimdi bir Ranger’ım var.” Henüz kasa-sına dokunmamıştı. Belli ki sohbet etmeyi tercih ediyordu. Parayı ona doğru uzattım.

Sonra kapıdan bir tıkırtı geldi. Onu içeri giren bir ışık huzmesi izledi. Sheila’nın carcar konuşması ve televizyondan yükselen ses

yüzünden dışarıya park eden herhangi bir araç sesi duymamıştım.

İçeriye bir adam girdi. Uzun ve cılızdı. Kovboy çizmeleriyle kah-verengi-krem bir üniforma giyyordu. Göğsünün üstündeki cebe bir rozet takılmıştı. Ben yaşlarda olmalıydı. Saçları kısa, iyi görünümlü ve üzerinde ordu sertliği olan bir adamdı.

“Günaydın şerif,” dedi Sheila.

Böyle şansın... Tüm oda beyazlaşmaya başladı, büyük bir parlaklık genişleyerek nesneleri birer birer yutuyordu adeta.

Üstesinden geldiğin onca şeyden sonra vahşi doğanın kıyısındaki bu küçük benzin istasyonunda kendi zihninin seni yenmesine izin veremezsin. Neredeyse evdesiniz Cooper, neredeyse vardınız. Bir yıl yetecek kadar erzakın var kamyonetinde. Finch'i düşün, sana güveniyor. Onu yüz üstü bırakamazsın. Burada değil. Şimdi değil.

Finch dönüp bir karış açık bir ağızla bakakaldı. Programdaki kadın aşağı yukarı zıplamaya, ellerini çırpmaya başladı.

“Sheila.” Adam şapkasını koltukaltına sıkıştırıp üst üste konmuş yığından plastik bir bardağı çekip aldı. Bir paket şeker açıp içine döktü.

“Hanımefendi,” dedim kendimi gülmeye zorlayarak. Bu Jake’in söylediğini hatırladığım bir şeydi. Her zaman “bayan” yerine “hanımefendi” de. “Kabalık etmek istemem ama eve gitmem gerekiyor.”

“Tabii ki.” Kasaya rakamları girip paraları göze yerleştirdi. Üstünü bana uzattı.

“Teşekkürler.” Yürümesi için Finch'i dürttüm. Başını aşağı eğip önüme düştü.

“Kamyonete bin bakalım tatlım.”

Arka koltuğa tırmandı. Önce Bronco'yu doldurdum. Sonra bidonlara geçtim. Benzin ve gaz yağı pompalarken ellerim titriyordu. Pompalar eskiydi, ne dijital bir ekran ne de bir tuş vardı. Dolayısıyla yavaşlardı. Finch camından pompa göstergesinde kayıp giden rakamları izliyordu. Nihayet dört bidon da dolunca onları yolcu bölümünün zeminine yerleştirdim ve kamyonete bindim.

Şerif dışarıya çıkmış bize bakıyordu. Kolunu kaldırarak bekleme-mizi işaret etti.

Kafamda olasılıkları tarttım. Onu hiç görmemiş gibi istasyondan çıkıp gidebilirdim.

Bize doğru geliyordu.

"Cooper," diye fısıldadı Finch.

Yolcu camını tıklattı.

Tuşa basıp camı açtım.

"Kızın mı?" diye sordu eğilerek.

Başımla onayladım.

"Kaç yaşında?"

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Marketteki bir dakikalık gözlemlerle tüm parçaları bir araya getirmiş olamazdı. İmkânsızdı, imkânsızdı. Ne olur ne olmaz yalan söylemeyi düşündüm.

"Sekiz yaşındayım," dedi Finch arka koltuktan.

Plastik bardağından bir yudum alıp kahvenin ısısından dolayı hafifçe irkildi. "Onun boyutlarında bir kızın çocuk koltuğuna oturması gerekir, biliyorsun."

"Evet efendim. Geçen hafta çıkartmıştım, geri takmayı unutmuşum."

"Eh, bir dahakine unutma. Onun güvenliği için," dedi. "Yasalardan bahsetmiyorum bile."

"Evet efendim. Unutmam. Teşekkürler."

Kamyonetten bir adım uzaklaştı. "Pekâlâ, eve dikkatli gidin bakalım."

Kontağı çevirirken kalbim deliler gibi atıyordu. Paniğin beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Boğulma hissi giderek artıyor ve artıyordu.

Nefes al.

Mataranın kapağını açıp bir yudum aldım.

"Çocuk koltuğu ne?" diye sordu Finch istasyondan çıkarken.

"O polis memuruyla konuşmaman gerekiyordu," dedim ona. "Sana ne olursa olsun kimseyle konuşmamanı söylemiştim."

"Sence Walt Whitman iyi midir?"

Bunu bazen yapardı, söylediklerimi yok sayıp konuyu değiştirirdi. "Finch."

“İyi de bir soru sordu ve sen cevaplamadın. Öylece bekliyordu.”

“Ben ciddiym Finch. Sana bir şey söylediğimde dinleyeceğinden emin olmalıyım.”

“Peki,” diye mırıldandı. Buğulanan cama bir kalp çizip kendi adını yazdı.

Önce sola, sonra sağa dönerek hızla ilerledim. On kilometrelik yol arkamda toza dumana boğulmuştu. Kapıya geldiğimde inip kilidi açtım. İçeri girip yeniden kilitledim. Bahçeye çekip motoru kapattım ve başımı direksiyona yasladım.

“İyi misin Cooper?”

Başımla onu onaylayıp kamyonetten aşağı indim. Rahatlamayla karışık yorgunluk bir anda üzerime çöktü. “Başardık,” dedim ona inerken. Ellerini beline koyup sırttı. Kamyonetin onun olduğu tarafına geçip cama yazdığı adını sildim.

Bronco’nun arkasına zıplayıp gri poşet yığınına inceledi. “Tüm şu aldıklarımıza bir bak.”

Tüm erzakı boşaltmak saatlerimizi aldı. Önce her şeyi kulübeye taşıdık. Her şey içeri girince Bronco’yu gözden irak olsun diye odunluğun arkasına park ettim. Ne olur ne olmaz. Sonra aldıklarımızı ayırmamız gerekti. Walt Whitman sürekli ayaklarımıza dolanıyordu, minik kuyruğu havada etrafta koşturuyordu. Finch poşetleri boşaltıyor, içindekileri inceliyor ve etiketlerini okuyordu.

“Ritz Krakerleri,” dedi kırmızılı mavili kutuyu ellerinde tutarken. “İyi görünüyor.”

“İyiler. Biraz tereyağlı ve ufalanan cinsten şeyler.”

“Cheerios¹⁰” diye okudu. “Şu küçük arıya bir bak. Bitince kutuyu saklayacağım. Arıyı kesip oltanın ipine takabilirim.” Kutuyu etrafta salladı. “Sonra çatıdaki kirislerden birinden sarkıtırım ve arı aynı uçuyormuş gibi görünür!”

“Şimdi denemek için bir şey seçebilirsin” dedim ona, mahzene indirmek üzere ayırdıklarımızı yüklenirken. “Her şeyi aynı anda açamayız yoksa bozulurlar. O yüzden bak ve birini seç.”

10 Kutusunun üzerinde arı ve bal görselleri olan bir kahvaltılık gevrek markası. (ç.n.)

Nihayetinde ilk beş seçeneğini masaya dizdi; Ritz krakerleri, ballı çörekler, tuzlu çubuk krater, şeftali jölesi ve Lay's patates cipsi. Sonuçta ballı çöreğe karar verdi.

Finch tüm giysilerini denedi ki bu meşakkatli bir süreç oldu. Önce her şeyi yatak odasına götürdük. Sonra hepsini tek tek deneyerek ben gecikmiş bir öğle yemeği hazırlarken salonda minik bir defile yaptı. Neyse ki her şey üstüne oldu. Özellikle pembe eldivenlere bayılıp günün geri kalanı boyunca ellerinden çıkarmadı.

Her şeyi düzenleyip olması gereken yerlerine koyduğumuzda öyle bir tatmin hissi geldi ki keyiften ıslık çalmaya başladım. Finch de bana katıldı. Üzerimizde bir rahatlık vardı çünkü tüm o aksaklıklara; Walmart'taki çenesi düşük hanıma, kamyonete bakan yaşlı adama, benzincideki Sheila ve şerife rağmen, başarmıştık. Güvendeydik.

ON

“Bana annemden bahset,” dedi Finch, yatağına yerleşip örtüsünü çenesine kadar çekerken. Bazen annesini sorardı ve ona hayır demeye kıyamadığımdan kendimi onu, Cindy’i, düşünmeye zorlardım.

Lincoln Teyze’den bana bir şeyler anlatmasını hiç istememiştim. Ama bazı geceler annemin yokluğunu iliklerime kadar hissederdim. Onun varlığını özler, benimle birlikte *Yıldız Savaşları* posterim ve bir sandık dolusu kibrit kutusundan arabalarımın olduğu küçük yatak odamda olduğunu hayal ederdim. Ona dair bir şeyler duymak isterdim. Bir keresinde Lincoln Teyze’ye bir anısını anlatmasını isteyecektim. Ama anneme belki de benim olduğumdan bile daha kızgın olduğunu biliyordum. Bunu en başında net bir biçimde belirtmişti.

“Eğer annen ölmüş olsaydı,” demişti annemin gidişinden kısa bir süre sonra, “Onun yasını tutardık. Ama o bundan daha beterini yaptı Kenny. Bir annenin asla yapmaması gereken bir şeyi. O yüzden, biz de o hiç var olmamış gibi davranacağız.”

Şunu söyleyebilirim ki bu bir çocuk için çok sıkıntılı ve karmaşık bir istekti. Aklım fikrim ondayken nasıl o hiç var olmamış gibi davranabilirdim ki? Öğrendim gerçi, Lincoln Teyze’nin tavrı mantıklıydı. Zamanla annemi o kadar da çok düşünmemeye başladım. Yavaş yavaş, gözden kaybolan bir sis gibi zihnimden silinmeye başladı. Liseye geçtiğimde artık onu doğru düzgün düşünmüyordum bile.

"Neyden bahsedeyim Finch?" diye sordum küçük yatağında onun yanına kıvrılırken. Sırtımı duvara yasladım.

"Sincapları kurtarmasından."

"Emin misin?" Oturuşumu düzelttim. Yatak başlığının kütükleri omurgama batıyordu.

"Evet, onu anlat." Kıkırdayarak kıpırdandı.

"Annen hayvanlara hiç kıyamazdı, daha önce de söylemiştim. Her zaman birilerini kurtarmak isterdi, onlarla hep uyum içerisindeydi. Hayvanlar ona doğru adeta çekilirdi. Demek istediğim, ona bir farklı bakarlardı. Buradaki kuşların bazen sana baktığı gibi."

"Bir kadın tanıdım, kemikleriyle güzel, Minik kuşlar iç çektiğinde, o da onlara iç çekerti. Bunu hatırladın mı Coop? Theodore Roethke, 1908-1963 arasında yaşamış Amerikalı bir şair."

Finch ve onun kabına sığmayan bilgileri. "Hatırladım."

"Bana hep onu hatırlatmıştır. Yani, senin anlattığın halini."

Göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissettim. "Hikâyeyi anlatmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Başını evet anlamında salladı.

"Pekâlâ, nerede kalmıştım? Annen. Çiftlikte bir kedimiz vardı. Teyzemin yaşlı kedisi, kaba ve hırçın bir şeydi. Çok yaklaşırsan dişlerini göstererek tıslardı. Epeyce büyük olması da fenaydı, nereden baksan yedi sekiz kiloydu ki bu bir kediye göre epey yüksek bir rakam. Simsiyahtı. Her nasılsa bu onu daha da kaba gösterirdi. Gözleri daha bir parlak durduğundan olabilir. Annen hayvanları çok severdi ama o kedi hariç. Yiğidi öldür hakkını yeme, annen başlangıçta Kitty ile iyi geçinmeye çalıştı. Ona yaş mama aldı, bir koliden minik bir yatak yapıp yumuşak olsun diye içini artık kumaşlarla doldurdu. Kitty ise bunların hiçbirini umursamadı. Sanki annenin onunla dostluk kurma çabası onu daha da gücendirmişti. Kitty öyle bir kedi idi işte, huysuz."

Finch kıkırdayarak yatak örtüsünü ısırdı. Kucağındaki Walt Whitman gırlamaya başladı.

"Annene o kediden kurtulmamı ister mi diye sordum. Bana tabii ki hayır, dedi. Söylediğim gibi, hayvanlara hiç kıyamazdı, öyle kaba olanlara bile."

Finch araya girdi, "Annem Susanna'ya yaptığını onaylamazdı."

"Hayır, onaylamazdı. Neyse. Bir gün Kitty ağzında ölü bir sincapla çıkagelmiş. Yani, yarı ölü bir sincapla. Annen verandada limonatasını içip kitap okuyormuş. O zamanlar sana hamileydi. Sincap kıvranıyor, vücudu seğiriyormuş, Kitty ise onunla bir oyuncak gibi oynuyormuş. Kediler böyle yapar, bu genlerinde vardır; bir şeyi öldürmeden önce onunla oynarlar. Annen onu verandadan kovmuş. Kitty kulakları geride, gözleri parlayarak ona tıslamış ama sonra çekip gitmiş. Direkt ön bahçedeki büyük meşe ağacına gidip pençeleriyle yukarı tırmanmış. Annen kitabına dalmış o sırada, senin gibi o da sürekli okurdu ve bazen kendini o kadar kaybederdi ki dünya umurunda olmazdı. Sonra bir bakmış, Kitty ağaçtan bir bebek sincap almış, sürüklüyor. Sincap dişlerinin arasındaymış ve onu alıp verandadaki anne sincabın yanına getirmiş ki kayıtlara geçsin, bu arada anne sincap hâlâ ölmemiş."

"Annem ne yapmış?"

"Eh, annen ayağa fırlamış ve daha Kitty ne olduğunu bile anlamadan eline geçirdiği süpürgeyle onu verandan gönderivermiş."

Finch bir kahkaha patlattı. Ciyaklayarak örtüsünün altından tek-meler savuruyordu.

"Kitty'ye bir şey olmadı. Onu o gün daha sonra gördük ve inan bana her zamanki kadar suratsızdı ama başka bir şeyi yoktu. O noktada annen beni bulmaya geldi. Ahırda çöpleri temizliyordum. Beni o ağaca tırmandırıp kalan sincapları da aldırtdı. Şunu da belirtmeliyim ki hamile olmasa kendisi tırmanırdı, tıpkı senin gibi o da dayanıklı ve güçlüydü. Epey zindeydi, daha önce de demiştim sana. Gerçekten ihtiyacı olmadığı sürece kimseden yardım istemezdi. O yüzden ben de tırmandım. Bebek sincapları tişörtümün önüne keseli bir hayvanın yaptığı gibi yerleştirdim ve çok dikkatli bir biçimde geri aşağı indim. Üç tanelerdi. Onları annenin Kitty için yaptığı kutuya, kutuyu da Kitty'nin ulaşamayacağı bir yere koyduk. Annen beni markete yollayıp damlalık ve süt aldırtdı. Sağlıklarına geri kavuşuncaya dek onları günde birkaç defa besledik."

"Ya sonra?"

"Eh bir süre sonra onları damlalıkla beslememize gerek kalmadı. Yiyecek başka şeyler verdik, kuş yemi gibi."

"Kuş yemine bayılırlar!"

Burada sincaplar sürekli kulübenin hemen önündeki dikmede asılı duran yemliğe tırmanır ve kuş yemlerini çalarlardı. Onları kovalıyor, kapıdan bağırıyor, verandaya ayaklarımızı vurarak ürkütüyorduk. Diğer her şey gibi kuş yemi de sınırlıydı ve bir sincap bu durumu sıkıntıya sokabilirdi. Kuşlar kışın ortasında buna güvenirken yemimiz bitmemeliydi.

"Kesinlikle. Bazen annen krakerlerin üstüne fıstık ezmesi sürerdi. İnan bana, onu da ayıla bayıla yerlerdi."

"Ya Kitty?"

"Eh, sincapları yanımıza aldığımızda Kitty'nin sorun yaratacağı belliydi. Ben de onu alıp yolun aşağısında, komşunun çiftliğine bıraktım. Bence gül gibi yaşayıp gitmiştir, kendi başının çaresine bakmayı bilirdi. Belki de hâlâ hayattadır, iyi insanları korkutup sincapların yuvalarını dağıtıyordur. Öyle olsa şaşırmazdım." Finch'in saçını karıştırdım.

"Sincaplar, tatlı mıydı?"

"Ah, evet, epey tatlılardı. Özellikle minik hayvanları seviyorsan."

"Annem hepsini tek tek damlalıkla besledi, öyle mi?"

"Evet hanımefendi. Daha anne olmadan anaç bir insandı."

"Keşke onu tanıyabilseydim."

Bir yumru gelip düğümlenerek boğazıma oturdu. "Biliyorum." Eğilip alına bir öpücük kondurdum. "Şimdi uyku vakti tatlım. İyi geceler."

"İyi geceler Cooper."

Mutfağa gidip tezgâha yaslandım, gökyüzünde akıp giden bulutları izlemeye başladım. Sincaplarla ilgili hikâye... Gerçekten de yaşanmıştı ama sonunu değiştirmiştım. Gerçekten de sincapları kurtarmış, onları damlalıkla iki gün boyunca beslemiştik. Ama sonra, birer birer solup gitmişlerdi. Başlarını kaldıramaz olmuş, süt içmeyi reddetmeye başlamış ve üçüncü günün sonunda, üçü de küçük kolilerinin içinde can vermişlerdi. Cindy yıkılmıştı. Ağlamış, ağlamış ve belki

de hamile olmasından dolayı bu olayı daha da kötü yaşamıştı, emin değildim. Ben kediye suçluyordum, o ise doğası gereği kendisini.

İşin doğrusu, hikâyenin bu uydurduğum halini seviyordum. Cindy, ben ve üç evcil sincabımız evin içinde mutlu bir kaos içerisinde birbirimizi kovalıyorduk. Finch'in de hoşuna gidiyordu bu hikâye. Her ne kadar bazı kısımları doğru olmasa da çoğu, önemli olan ve onun Cindy'nin nasıl bir insan olduğunu anlamasına yardımcı olan kısımları doğruydum. Önemli olan da buydu. Ayrıca kimsenin, en azından benim, başka bir hüznü hikâye duymaya mecali yoktu.

Dışarı çıkıp etrafı dinledim. Yılın bu zamanı, yaz börtü böceklerinin de susmasıyla inanılmaz bir durgunluk olurdu burada. Bulutlar sıska ayın önünü kapattığından bahçe karanlık ve biçimsiz görünüyordu. Botlarımı giyip verandaya çıktım. Kümeste bir sıkıntı var mı diye kafa lambamı sağa sola çevirerek bahçeye baktım. Hiç. Geri içeri girdim, kapıyı kilitleyip küreği kola yasladım.

Günün zor geçen bir vakti varsa o da akşamlardı. Neden bilmiyordum ama belki de Finch uykuya dalınca yalnız kalmamdan ve aklımın Cindy'ye kaymasından kaynaklanıyordu. Belki de tüm ev işlerini halledip de boşa çıkınca onun yokluğu daha çok belli oluyordu. Yalnız kalınca bunun daha çok farkına varıyordum. Hayatımın kısa ama o en mutlu zamanlarında, Cindy hamileyken Lincoln Teyze'nin çiftliğinde akşam yemeğinden sonra oturur, sohbet ederdik. Bazen ön verandada, bazen nehir bazense göl kenarında. Nerede olduğunun bir önemi de yoktu, ikimiz her daim akşamları sohbet ederdik. İşte neler yaptığımızdan, o gün gördüklerimizden söz ederdik. Sohbet koyu ve güzeldi ama dahası da vardı. Bu hayattan ne beklediğimizin üstüne de konuşurduk, gelecek hakkında. Çiftlikte yapabileceğimiz düzenlemeler hakkında, çocuklarımızı götürmek istediğimiz yerler hakkında, nasıl olmasını istediğimiz hakkında...

Artık bunlardan herhangi birinin gerçekleşmesi mümkün değildi. Üzerine çok düşündüğümde bu insanı hüznölendiriyordu. Geçmişte kendime kafamda onunla konuşmak için izin verirdim. Pişmanlıkların, hayallerin ve anıların içinde savrulurdum. Bir tür düşünce girdabı gibiydi. Sizi yakalar, en dibe çekerdi. Yukarı çıkabilmek için

canınızı dişinize takmanız gerekirdi. Anda kalmak en iyisiydi. Gaz lambasını kapatıp ateşin maviye dönerek yok olmasını izledim.

“Burayı severdin” diye fısıldadım. Bu ona o akşam için söyleyeceğim tek şeydi.

ON BİR

Ertesi gün, kahvaltıdan sonra Finch, Susanna'nın mezarı için yaptığı haçın üzerinde çalışmaya devam etti. Bulduğu iki akşam dalını küçük baltasıyla kesti. Bense baltamı hızla kaldırıp indirerek yakacak odun kesmeye başlamıştım. O günün akşamına, çıktığım ikinci görevde kısmen yıkılan bir binadan düşen kirişin altında kalarak kırılan ve doktorun ellememenin en iyisi olacağını söylediği sağ omuzumda bir sertlik ve ağrı hissettim. Bu eski sakatlık genellikle beni rahatsız etmezdi. Belki de hiç geçip gitmeyen o hafif sızıya alışmıştım. Ama belli başlı hareketler, odun kesmek ya da yayı germek gibi, ağrıyı azdırırdı.

Finch dikkatle çakıyı açarak dallardaki ağaç kabuklarını soymaya başladı. Elleri sabit ve kendinden emindi. Verandaya bıraktığım sici-mi alarak iki dal parçasını birbirine X oluşturacak biçimde bağlamak için etraflarına sardı da sardı. Bir kucak dolusu odunu verandaya taşıdım. Odun sobamız sadece ısınmamızı sağlamadığı, yemeklerimizi de pişirdiği için her gün kullanılıyordu ki bu da epey oduna ihtiyacımız oluyor demekti.

Finch haçı bitirip Susanna'yı gömdüğümüz arka bahçeye gitti. Onu yere çaktığını duydum ve göz ucuyla bakınca yere doğru eğilmiş, bir taş parçasıyla haçın üstüne vurarak onu toprağa oturtmakta olduğunu gördüm. Walt Whitman ileri geri gidip duruyor, sırtına

sürtünüyordu. Haç biraz eğilince düzeltiyor, biraz daha derine çakıyordu. Ona yardım etmeyi teklif edebilirdim ama kızımın bağımsız ve elinden her iş gelerek büyümesini istiyordum. Çünkü hayatın bir sonraki adımında önünüze ne çıkaracağı belli olmazdı. Finch bu saydığım özelliklerin ikisine de sahipti. Ayrıca, yardım teklifime içerleyebilirdi. Her neyse, onu gözetliyor olmamdan da hoşlanmazdı zaten.

Nihayetinde yaptığı işten memnun oldu. Köşeden hemen sıvışıp odun kesmeye geri döndüm. Kısa zaman sonra Finch de ön verandaya geri dönmüştü. Eve girip elinde günlüğüyle geri çıktı. Jake'in bir hediyesiydi bu, ormanda bulduğu şeyleri çizdiği ve üzerine notlar aldığı bir defter. Arkasında içinde kurutulmuş çiçekler, farklı tüyler gibi ufak şeyleri sakladığı küçük bir gözü vardı. Sapanını koltuğunun altına sıkıştırmıştı.

"Walt ile biraz keşfe çıkacağız" dedi.

Başım la onayladım. "Nereye gideceksiniz?"

Solunu işaret etti. "Doğuya."

Yaklaşık bir yıl kadar önce tek başına dolaşmasına izin vermeye başlamıştım. Hâlâ gittiğinde biraz geriliyordum ama çok sabırsızdı. Buraya hapsolup kalmıştı, beni izliyor ve bana yardım ediyordu ama onu bu kadar sınırladığım için kendimi suçlu hissediyordum. Fark etmişim ki ona bir miktar özgürlük tanıyabilirdim. Keşfe çıkıyor, iz sürüyor, kendini gizliyor, kıpırdamadan öylece duruyordu, ta ki hayvanlar ortaya çıkana dek. Ve çıkıyorlardı da. Onun doğaüstü yeteneği de buydu; sessiz olmak, saklanmak. Beni sınamak istese onu ben bile bulabilir miydim emin değildim. Buralardan gelip geçen tüm hayvanların izlerini tanırdı. Kullandıkları yolu, nasıl hareket ettiklerini, nerede uyuduklarını bilirdi. Kuşların şarkılarını tanırdı. Ormanı en az benim kadar iyi bilirdi ve asla çok uzağa gitmezdi. Kaybolmak yoktu, bunu anladığından emin olmuştum.

Odunları dörde bölüp Finch'in onları daha küçük çıra parçalarına ayırması için yığının üzerine bıraktım. Soğuk sabahlarda ateşi daha çabuk tutuşturmak için kullanıyorduk bunları. Sonra daha büyük parçalara geçtim. Gececiler, onlara öyle diyordum, yatma vakti gelince ateşe attığım kalın kütük parçaları.

Bir süre sonra çobanaldatan kuşunun ötüşüne benzer bir ses duydum ki bu da orman içinde bağırmadan iletişim kurmamızın bir yoluydu. Finch'e bakındım, ötüşü tekrarladım. Bahçeye bir elinde günlüğü, diğerinde sapanıyla girdi. Ona şöyle bir baktım, uzamıştı hem bacakları hem de kolları. Geçen seneden beri giydiği pantolonu ona kısa gelmeye başlamıştı.

"Ee?"

"Üç gri sincap, bir püsküllü baştankara ve bir ibikli ağaçkakan."

"Kârlı bir gezi olmuş desene."

"Ağaçkakan bir kızıl meşeyi gagalıyordu, tepenin yüz metre kadar yukarısında" dedi işaret ederek. "Ağaç ölmüş, odun için kullanabiliriz."

"İyi bulmuşsun" dedim ona.

Kalemiyle oynamaya başladı. "Bu da önemli bir şeydi, değil mi Cooper? O büyük yoldan Walmart'a gitmek. Kamyonlar ve arabalar vızır vızır geçiyordu, uçuyor gibiydik."

Onu onaylarcasına mırıldandım.

"Benzin istasyonu, tüm o evler, insanların bahçelerindeki o şeyler..." Bir kütüğün üstüne tırmanarak ileri geri sallanmaya başladı. Dengedeydi. "Ve dahası var, eminim. Dışarıda bambaşka bir dünya var Cooper."

Bebek evleri. Kütüphaneler. O plastik tepsilerdeki okul öğle yemekleri. Huni tatlısı ve dönme dolaplar. Yüzme havuzları, insanın saçına sinen klor kokusu ve küf rengi beyaz sandalyeler. Cumartesi sabahı çizgi filmleri. Okul otobüsüne binmek. Telefonlar, çok uzaktaki birinin sesini duyabilme rahatlığı. Uçaklar, uçuş mucizeleri. Okyanus. Hoşlanmalar. Arkadaşlarda yatıya kalma. Okula dönüş alışverişi. Kılık değiştirmece. Ehliyet almak. Bowling salonları. Dondurma, külahta. En iyi arkadaşınla sırlarını paylaşma. Mezuniyetler. Saha gezileri. Sinemalar. Walmart.

Liste uzayıp gidiyordu. Buraya gelme kararım yüzümden Finch'in kaçırdığı sayısız şey. Sahip olamayacağı bu şeylerden bazılarının çok önemli olduğunun farkındaydım. Elbette insanların Amerikalı bir çocuğun sahip olması gereken, çocukluğun esas kısmı olarak gördüğü

belli başlı anlar olmadan bir çocuk yetiştirmenin doğru olup olmadığını sorguladığım zamanlar oluyordu. Benim kendi sorunlarım onun üzerine mi yıkılacaktı yoksa bir gün, bana içerleyecek miydi? Tek dayanağım, bu konudaki pişmanlıklarına takılıp kalmamamı sağlayan tek şey, ona verdiğim bu hayatın geleneksel olmasa da özünde, iyi bir hayat olmasıydı. Sağlıklı bir hayat. Temel ihtiyaçlar açısından bakıldığında hiçbir eksiği yoktu. Ona iyi bakılıyordu. Seviliyordu.

Baltayı havaya kaldırıp hızla geri indirdim. Avuçlarımın içinde baltanın sapı yukarıya doğru kaydı. Meşe ağacı yarılarak iki parçaya bölündü. Eğilip yerdeki parçaları alarak yeni yığınının üstüne koydum. "İhtiyacımız olan her şey burada var Finch; yemek, giysi, sıcaklık, huzur, birbirimiz." Bunu söylerken bile içimde bir şey cız etti. Her şey iyiydi, şimdilik. Yeterince iyiydi işte. Ama kabul etmekten nefret etsem de farkındaydım. Bir gün, geldiğini önceden göremeyeceğim bir gün, burası ona çok küçük gelmeye başlayacaktı.

Walt Whitman'ı kaldırıp burnuna yaklaştırdı. "Yalnızca bazen orada, tüm o insanlarla birlikte olmak nasıl olurdu merak ediyorum. Tüm o kaleleri, köyleri, şehirleri, binaları bir düşün. Ve atlar! Ata binmek nasıl bir şey olurdu? Trenler, uçaklar... Yani düşünsene, uçuyorsun!"

"Kitapların güzel yanı bu işte. Onlar sayesinde tüm o farklı insanlarla tanışıp farklı yerleri deneyimleyebilirsin. Üstelik güvenli ve sıcak evinden dışarı tek adım atmana gerek kalmadan."

Rüzgâr bahçede yuvarlanıp dönen yaprakları sağa sola sürüklüyordu. Bir kütük parçasını daha diklemesine koyup baltamı üzerine indirdim. Finch öyle ya da böyle gidecekti. Bunu biliyordum. Birlikte kurduğumuz bu dünyanın; avlanmanın, balık tutmanın, aynı kitapları tekrar ve tekrar okumanın sonsuza kadar süremeyeceğini biliyordum. Bunun geçici bir durum olduğunu bilmek onu daha da kıymetli kılıyordu. Eh, her şey geçiciydi. Burası, hayatımızın bu bölümü... İtiraf etmeliydim ki buna sıkı sıkı tutunuyordum. Ama benim de aklımda bir son aşama vardı. Planım Finch on sekizine geldiğinde onu büyükannesi ve büyükbabasıyla tanıştırmaktı. Ona isimlerini, numaralarını ve adreslerini verecektim. Onlardan biraz bahsedip

gidip tanışması için onu cesaretlendirecektim. Emin olduğum tek şey vardı, Hâkim Bey ve Hâkime Hanım onu gördükleri anda kim olduğunu anlayacaklardı. Cindy'nin gençliğine tıpatıp benziyordu. Daha fazla kanıt isterlerse diye Cindy'nin bir fotoğrafını da gönderecektim ama istemezlerdi.

Şimdi, açık olmak adına belirtmeliyim ki bunun düşüncesinden bile nefret ediyordum. Finch'in gittiğini, dünyaya bensiz adım attığını düşünmek bile beni hasta ediyordu. Ama yaşaması gereken bir hayatı vardı, bu imkâna sahip olmasını istiyordum. Zamanı gelince, olacaktı da.

"Sanırım akşam yemeği için patates kızartacağım," dedim. "Eğer çok rüzgâr olmazsa dışarıda kamp ateşi yakarız. Walmart'tan yeni bir şey aldım, senin de öğrenmen gereken bir şey: Sosisli."

Bir gün, daha fazlasına ihtiyaç duyacaktı, bunu biliyordum. Yalnızca dünyayı bilmek değil görmek de isteyecekti: görmek, tatmak, hissetmek. Kendi kendine deneyimlemek. Onu suçlayamazdım. Bunları yaşayacaktı da, yalnızca henüz değildi. Şimdilik ona neden gerçekten burada olduğumuzun uzun ve korkunç hikâyesini, onu geri almak için ne yapmak zorunda kaldığının detaylarını henüz anlatmamıştım. Bilmesine gerek yoktu, en azından şu an için. Sekiz yaşındaydı ve benim iyi biri olduğumu düşünüyordu. Onun böyle düşünmesine izin veriyordum. Bunda, onun beni belli bir açıdan olumlu görmesini istememde bir sorun var mıydı? Hayır. Benim için en kıymetli şey kızımın saygısını kazanmaktı ve bunu itiraf etmekten çekinmiyordum. Bana bakışı... Dünyamızda bu istikrarı sağlama, ayakta kalma şeklim. Bir gün, ona anlatacaktım. Hepsini. Bu yüzlerce hektar ormanın ötesindeki dünyanın bize neler yaptığını ve hâlâ neler yapabileceğini...

ON İKİ

Cindy öldüğünde ailesinin sorun çıkaracağını hemen anlamıştım. Nitekim çıkardılar da ama düşündüğüm şekilde değil. Önce Hâkime Hanım elinde etli bir turtayla çıkıp geldi. Ayrıca süt, yumurta ve ekmek almıştı. Onu kapıda karşılayıp turtayı ve diğer şeyleri elinden aldım. İçeri davet etmedim, o da bir şey sormadı. Sonraki sefer, lazan-ya getirdi. İki gün sonra mama ve bebek bezi. Üçüncü gelişinde içeri girmesine izin verdim.

“Onu birkaç saatliğine alabilirim,” dedi bebeği tutarken. “Yorulduğunu biliyorum Kenny, kim yorulmaz ki? Biraz dinlenirsin sen de.” Haklıydı, yorgundum. Bir mucize olup da Grace Elizabeth gece boyunca uyanmadığında bu sefer de endişeden gözüme uyku girmiyordu. Gözlerimi kapattığım her seferinde kaza anına geri dönüyordum. Cindy’nin yüzüne. “Biz onun büyükannesi ve büyükbabasıyız Kenny,” dedi Hâkime Hanım. “Bırak da yardım edelim. Sen de biliyorsun ki Cindy de böyle olsun isterdi.”

Kabul ettim. İki gün sonra, Hâkime Hanım bir bebek çantasıyla hazırlıklı bir biçimde geldi ama çoktan evlerine de gereken şeyleri almıştı. Tabii ki arabasında bebek koltuğu bile vardı. “Akşama onu geri getiririm,” dedi ve daha Grace Elizabeth’e bir veda öpücüğü bile veremedi onu kaptığı gibi dans ede ede çıkıp gitti. Birkaç saat sonra bebeği farklı kıyafetler içinde kafasında da bir saç bandıyla geri getirdi.

Ertesi sabah mavi bir sedanla bir ekip otosu evin önüne çekti. Ekip otosundan kimse inmedi ama sedandan biri adam biri kadın iki kişi indi. Gelip kapıyı çaldılar. Sosyal hizmetlerden geldiklerini söylediler.

Cindy'i gömmemizin üzerinden on bir gün geçmişti. İşlerin çok iyi gitmediği gerçeğini kimse yadsımadı. Öncelikle Cindy, bebeği emziriyordu. Grace Elizabeth daha önce hiç biberon kullanmamıştı. Plastik bir meme ucu emme konusunda çok istekli olduğu da söylenemezdi. Nitekim benim de onu nasıl tutacağımı, gazının nasıl çıkartacağımı bildiğim söylenemezdi. Ama on, on bir denemeden sonra mamaya alıştı. Biberonu kafaya dikişinde açlıktan artık savaşamayacakmış gibi bir hali vardı. Ben de onu besleme konusunda kendimi geliştirdim. Uyku durumuysa dediğim gibi biraz sorunluydu. Çoğu gece ayakta kalıp gün içinde uyuyordu. Uyanık olduğu her ansa kucakta olmak istiyordu. Bir şeyleri yapmaya doğru düzgün vaktim olmuyordu.

Bütün bunlardan anlayacağınız gibi sosyal hizmetler eve geldiğinde durum pek de iç açıcı görünmüyordu. Tezgâhta, masada, koltukta her yerde pis bulaşıklar vardı. Cindy öldüğünden beri ne banyoyu temizlemiş ne de çöpü dışarı çıkarmıştım. İnsanlar güveçtir yemektir bir şeyler getirmişti. Yalnızca bir kısmı buzdolabındaydı. Ayrıca tezgâhın üzerinde kesmeyi düşündüğüm ama henüz fırsat bulamadığım bütün bir tavuk duruyordu. Kapıyı da öyle bir anda çalmışlardı ki o an Grace Elizabeth'in altını her zaman yaptığım gibi onu yere yatırarak değiştirmeye çalışıyordum. Arkamı döndüğümde pis bezi yüzüne yapışmış bir bebekle karşılaşmıştım. Kapıyı açmaya gittiğimde yüzüne doğru çekmiş olmalıydı.

"Bay Morrison," demişti adam etrafa şöyle bir göz attıktan sonra. "Sosyal hizmetler çocuğun kendi iyiliği için en doğrusunun, onun bu evden alınması olduğuna karar verdi."

"Almak?"

"Evet, yani onun velayetini alıyoruz."

"Cehenneme kadar yolunuz var." Grace Elizabeth'i yerden alıp sıkıca kucakladım. Duyduğum şeyleri aklım almıyordu.

Kadın dışarı çıkıp verandadan ekip otosuna bir işaret yaptı.

"Bay Morrison, işleri çirkinleştirmenin bir anlamı yok."

“Evime gelip birkaç kirli bulaşık, orada burada birkaç çöp buldunuz diye uygun bir ebeveyn olmadığımı karar veremez, çocuğumu benden uzaklaştıramazsınız. Size tek bir çift lafım var, onu benden alamazsınız.”

“Aslında Kenny, alabilirler.” Kapıda yeni bir ses belirdi. Don Williams, bir arkadaşım. Lisedeyken Cindy ve benimle birlikte koşu takımındaydı. Artık polislik yapıyordu.

“Donny...”

“Dinle Kenny, ellerinde çocuğu almak için mahkeme kararı var.”

“Mahkeme kararı?” Grace Elizabeth’i öteki koluma geçirdim. “Ve destek olarak bir tek seni getirdiler.” Parçaları birleştiriyordum. “Ki bu da mevzu bulaşıklarla ya da çöple ilgili değil demektir. Bu iş bir süredir gündemde, bu... plan. Çocuğumu benden *alma* planı.” Önceki günler gözlerimin önüne geldi. Hâkime Hanım’ın ev için alışveriş yapması, dinleneyim diye bebeği almayı teklif etmesi... Donny’e bakıp parmağımı ona doğru salladım. “Beni uyarabilirdin, Don.” Ama biliyordum ki mevzu bahis işi olunca son derece etik ve ciddi bir adamdı. Eski bir dostu için bile olsa, kuralları esnetmezdi.

Ellerini kahverengi pantolonunun cebine soktu. “Bu yalnızca bir aksilik Kenny, hepsi bu. Nihai sonuç değil, senin de hakların var.”

“Aynen öyle. Ben onun babasıyım. Onu savaşımadan öylece vereceğimi düşünüyorsa...”

“Yeterince derdin olduğunu biliyorum. Önce Lincoln, sonra Cindy. Şeyden bahsetmiyorum bile...” Ne diyeceğini bilemeyerek geveledi, “...yeniden şehir yaşamına alışmanın getirdiği dertler.”

Neden bahsettiğini biliyordum. Eve dönüşümden kısa süre sonra yaşanan bir olaydı ve hoş değildi. Belli belirsiz bir hareketle hafifçe gerileyen sosyal hizmetler çalışanına göz ucuyla şöyle bir baktım.

“Çok yazık, tüm olanlara,” dedi Don. “Ama dinle, mahkeme ailelerin bir arada olmasından yanadır. Kendine bir avukat bul, onlar bu işi halleder.”

“Hükmü kim verecek peki? Dur tahmin edeyim, Sayın Hâkim Loveland.” Başımı salladım. “İkimiz de bu işin nasıl sonuçlanacağını biliyoruz.”

"Kenny, kararı o vermeyecek." Don onu mutfığa doğru izlememi işaret etti. "Bunu bir dostun olarak söylüyorum, soğukkanlılığını kaybetme." Bana doğru eğildi. "Burada olay çıkartırsan sonra telafi edemezsin. Geçmişin düşünülünce... mümkün değil. Bunların hepsi kayda geçecek ve işleri senin için çok daha zor bir hale getirebilir." Yutkundu. "Özellikle ben buradayken. Kenny, tanrı biliyor sana karşı şahitlik yapmak istemiyorum. Hele ki mevzu sen ve küçük kızınken. Ama biliyorsun ki zorunda kalırsam, bunu yaparım."

"Evime geldi, Cindy'nin annesi. İçeri girmesine, bebeği bir süreliğine almasına izin verdim. Ona güvenmiştim."

"Üzgünüm" Başını salladı. "Bu doğru değil." Uzanıp tezgâhın üstünde duran tuzlukla biberliği düzeltti. Sonra bana döndü. "Hadi," dedi bebeği kucağına almak için ellerini uzatırken. Onun da biri kız biri oğlan iki çocuğu olduğunu biliyordum.

Grace Elizabeth'e daha sıkı sarıldım. Sosyal hizmetler görevlileri köşede bekliyordu, kadın gergin görünüyordu. Bebeğin saçlarını düzelterip onu alnından öptüm. Onu Don'a doğru uzattım. Kucağına alarak sedana doğru ilerledi ve onu arka taraftaki bebek koltuğuna yerleştirdi. Verandada dikilip olanları izledim. Kalbim kulaklarımda atıyordu, içimde kıyasıya bir savaş vardı. Bir yanımda koşup onu geri almak istiyordu ama diğer yanımda Don'un her şeyi usulüne uygun yapma konusundaki telkinine kulak veriyordu.

"Bugün akşamüstü görevli memur gelecektir," dedi kadın omuzun üstünden arkaya doğru.

Sonra hepsi arabalarına binip uzaklaştılar. Don camını indirip köşeyi dönerken iki parmağını havaya kaldırdı. Çakıl taşları lastiklerin altında ezildi ve sonra, sessizlik...

Görüş alanımdan çıktıkları anda büyük bir hata yaptığımın farkına vardım.

Uygun değil. Bana böyle diyeceklerdi. Grace Elizabeth'i öylece alacaklardı elimden, tıpkı Cindy gibi.

Hayır.

Cindy'de her şey çok hızlı olmuştu. Savaşacak bir şey bile yoktu. Geyiği görmüş, koluma yapışmış, nefesini tutarak *Kenny* demişti.

Ardından geyik toynaklarını arabaya dayayarak yolcu tarafındaki cama doğru zıplamış ve ben frenlere asılmıştım. Araba asfaltta kaymış, arka kısmı bankete oturmuştu, tekrar ve tekrar.

Bu sefer böyle olmak zorunda değildi. Grace Elizabeth için savaşabilirdim ve savaşacaktım da. Ama bu bir mahkeme salonunda olmayacaktı.

Hayvanlar aleminde canlılar yavrularını akla gelmeyecek yöntemlerle korurlardı. Kendilerini tehlikeye atar; göze göz, dişe diş savaşırldı. Mesela bir tür örümcek olan *stegodyphus lineatus*. Yavruları yeterince büyüyünce üzerine tırmanıp da onu yiyebilsinler diye öylece yatardı. Yani demek istediğim, bir insanın yavrusunu korumak için elinden geleni ardına koymaması doğaya aykırı bir şey değildir, yanlış değildir.

Söyledikleri gibi görevli memur birkaç saat sonra çıkageldi. O gelene kadar ben çoktan planımı kurgulamış, temel adımları atmıştım. Bir açık vermemek için dikkatli davranıyordum. Bronco'yu silah ve mermi de dahil olmak üzere aklıma gelen her şeyle doldurmuştum. Lincoln Teyze'nin hayatı boyunca yatağının başucundan ayırmadığı ucu kesik tüfek de dahil olmak üzere biri on altı diğeri yirmi kalibrelik toplam üç pompalı tüfek. Bir 22'lik, bir 30-06, bir 308 ve benim 243 dahil olmak üzere dört tüfek. Lincoln Teyze'nin mevsim sonuna doğru çıkardığı duman çubuğu ve tabii ki, Ruger'ım.

Grace Elizabeth'in giysileri, bezleri ve biri yalnızca Cindy'nin, diğeri Cindy ile benim, sonuncusunda ise üçümüzün birlikte olduğu üç fotoğrafı da arabaya koymuştum. Battaniyeler, kibritler, havlular, sabunlar, mama, konserve yiyecekler... Tüm nakit param ki bu epey kayda değer bir miktardı çünkü ne orduya kayıt ikramiyemi ne de denizaşırı operasyonlardan kazandıklarımı pek kullanmamıştım. Eve döndüğümde sahip olduğum tüm parayı çekerek Lincoln Teyze'nin kasasına koymuştum. O günlerde bildiğim tek bir şey vardıysa o da bankalara güvenilmeyeceğiydi.

Son dakikada iki tane kitabı yolcu koltuğunun altına tikiştirmiştim, Lincoln Teyze'nin okumaktan yıprattığı *İncil*'i ve *Kuzey Amerika Kuşları*.

Bütün bunları görevli memur kapıda belirene kadar halletmiştim. Neredeyse hazırdım ama dediğim gibi, açık vermiyordum.

Adı Linda'ydı ve kendi çapında kibar biriydi. Finch'i geri almanın olası olduğunu söylemişti. Evi toparlar ama daha da önemlisi stabil ve güvenilir biri olduğumu gösterirsem bu mümkündü.

"Çoğu vakada," diye açıkladı, "Devlet çocuğun ebeveyniyle kalmasını ister." Duraklayıp ceketinin manşetlerini düzeltti. "Sizin vakanızda durum biraz çetrefilli çünkü anne ile evli değilmişsiniz. Şunu anlamalısınız ki bu yasal açıdan işleri biraz yokuşa süren bir durum. İmkânsız değil, o şekilde düşünmeyin. Ama aşılması gereken bir engel daha diye düşünün."

"Ne demek bir engel daha?"

"Demek istediğim, babası olduğunuzdan emin olmalıyız. Bu işlem, ne yazık ki, vakit alıyor."

"Ne kadar vakit?" Uykusuzdum ve öfkeden köpürüyordum. Yalnızca Hâkim Bey ve Hâkime Hanım'a, sosyal hizmet görevlilerine de değil, kendime de; Finch'in gitmesine izin verdiğim için.

"Eh, duruma göre değişir elbette ama genellikle yeniden birleşmeler altı ile on sekiz ay kadar sürer."

"On sekiz ay!" Grace Elizabeth yürüyecek, konuşacak, kendi kendine yemeye içmeye başlayacaktı ve ben bunların hepsini kaçıracaktım.

"Bay Morrison, lütfen. Anlamaya çalışın, bu tarz şeyler vakit alır. Bu süreyi kendi durumunuzu iyileştirmek için kullanabilirsiniz. Terapi alabilirsiniz mesela, bu sağlıklı olmak istediğinizi gösterir. Ayrıca Bay Morrison, lütfen bunu yanlış anlamayın ama kendinize çekidüzen vermeye de çalışabilirsiniz. Bu konuda kurslarımız..."

O noktadan sonrasını pek dinlemedim. Bir mahkemenin kendi çocuğumun babası olmaya uygun olup olmadığını söylemesi için altı aydan on sekiz aya kadar beklemem gerekecekti. İstemez, kalsın. Görevli memurla konuşmak ne yapılması gerektiği konusundaki fikrimi doğrulamıştı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde hakimlerin evine gidip Grace Elizabeth'i aldım. Şu kadarını diyeyim, yapmam gerekeni yaptım ve onu aldım.

ON ÜÇ

Walmart'tan erzaklarımızı aldığımızı göre hayatta kalma planımızın ikinci aşaması avlanma sahamızı genişletmekti. Nehrin aşağısına, vadi dediğimiz yere gidecektik. Su kaynağına yakın olmak bir şeyler yakalamak için en iyi şansımızdı ve ete ihtiyacımız vardı. Genellikle böyle keşiflere çıkma konusunda Finch çok heyecanlı olurdu, hele ki çok bilmediği bir bölgeye gidiyorsak. Ama o öğleden sonra, üzerinde bir tuhaflık vardı. Kediyle uğraşmıştı. Yakınımda duruyor, huzursuzlanıyor, başını yerden kaldırmıyordu. Yayımı kapıya yaslayıp elimi omzuna koydum. "İyi misin?"

İstemeye istemeye arka cebinden bir şey çıkarıp ellerinin arasında tuttu. "Bunu buldum," diye mırıldandı gözlerini zemine dikerek. "Geçen akşam, keşfe çıktığımda."

Elindekini alıp avucumda döndürdüm. Yuvarlak, plastik bir disk. Muhtemelen bir lens kapağı. Siyah zemin üzerinde gümüş harflerle NIKON yazıyordu.

Scotland'in olabilir diye düşündüm, uzun mesafe dürbünü. "Nerede?"

"Doğuda."

"Ne kadar uzakta?"

Yeni botlarıyla yeri dürtükledi. "Yaşlı Beyefendi'nin orada." Bu Finch'in bir kilometre kadar uzakta, kulübeyle vadi arasında kalan devasa budaklı ak meşeye verdiği isimdi.

Parmaklarımı lens kapağının etrafına kenetleyip öfkemi bastırma-ya çalıştım. Finch'e öfkeliydim, uzaklaştığı için, ama aynı zamanda ona da öfkeliydim. "O kadar uzakta tek başına ne yapıyordun? Kuralları biliyorsun."

"Bir sincabın peşinden gidiyordum, farkına varmadım."

"Neden bunu bana dün göstermedin?"

Omuzlarını silkti. "Uzaklaştığım için kızacağınızı biliyordum."

Rahatsız edici bir durumun farkına vardım. Finch benden bir şeyler saklayabiliyordu. Edindiği bilgiyi paylaşmayabiliyordu. Demek ki kendine ait sırları vardı. "Dinle," dedim yanına diz çökerek. "Etrafta dolaşma özgürlüğünü senden almak istemiyorum. Ama eğer sana güvenemeyeceksem, bunu yaparım. Anladın mı?"

Başını salladı.

Lens kapağını odun sobasının üzerindeki rafa koydum. Keşfettiği şey Scotland'ın bizim ormanımızda gezindiğine dair şüphelerimi doğruluyordu. Yalnızca kulübeye geldiği zamanlar değil, başka zamanlarda da. Önce gözetleme noktamızdaki ayak izi, şimdi de bu. Bize daha yakın ona ise daha uzak. Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Bu küçük bir ihlal, izinsiz giriş gibi görünebilirdi. Ama mevzu Scotland olunca durum bunun çok daha ötesindeydi. Çünkü eğer istediği avlanmaksa gelip bunu elbette ki sorabilirdi. Sanki benimle ilgili bu kadar şey bilirken; kim olduğumuzu, neden burada olduğumuzu bilirken ona hayır deme gibi bir şansım vardı. Basbayağı, Cooper ben sizin vadide avlanacağım, diyebilirdi. Ama yok, onun yolu yöntemi bu değildi. O soru sormazdı, sormak doğasına aykırıydı. Sinsi sinsi hareket etmeyi tercih ederdi. Lanet herif muhtemelen bizim burada olduğumuz tüm bu süre boyunca ve hatta belki daha öncesinde bile ormanımıza girip çıkıyordu. Ama şimdi, bir hata yapmış, lens kapağını düşürmüştü.

Üstelik şimdi içime belki de yalnızca kulübede ne yaptığımızın değil vadideki her adımımızın da kaydını tutuyor olduğuna dair bir kurt düşmüştü. Avlanırken, balık tutarken, elma toplarken... Bekli de sürekli izliyordu bizi. Vadinin diğer ucunda uzun mesafe dürbünüyle kendisini gizlemiş, o bizi görebilir ama biz ondan haberdar değilken

izliyordu bizi. Bense bunu asla fark edememiştim. Eğer durum buysa kulübeden ayrılmamızı gözleyebilir, biz dışarı çıkınca hemen içeri girip biz dönene kadar saklanabilirdi de.

Ama eğer lens kapağı Yaşlı Beyefendi'nin oradaysa, yaptığı ihlal düşündüğümün çok ötesindeydi.

Nihayetinde bu yeterliydi. Tabii ki gidip, hey sana ait bir şey bulduk, diyebilirdim. Gözetleme noktalarımızı kullanıyormuşsun diyebilirdim. Bildiğimizi bilmesini sağlayabilirdim. Ama tüm o benimle ilgili haberlerin olduğu gazeteleri getirme şeklini hatırladığımda bu keşfimizi daha uygun bir biçimde göstermeye karar verdim. Ayrıca, onun sadece bildiğimizi öğrenmesini istemiyordum. Ona kendi işine bakması gerektiği, sınırların nerede başlayıp nerede bittiği konusunda bir ders vermek istiyordum.

Dolayısıyla, ilk defa, ondan bir adım önde olacaktım.

Scotland bir geyiğe ihtiyacımız olduğunu biliyordu ve eminim bizi izleyecekti de. Yatak odasına gidip tüfeklerin arasından 243'ü aldım.

Verandaya çıkıp tüfeği omzumu astım, mermileri de cebime attım.

"Tüfeğini de mi alıyorsun?" diye sordu Finch.

Planım ok ve yay ile avlanmaktı. Ama eğer Scotland o küçük gözetleme noktamızda olursa onu nişan dürbünümle görebilirdim ve yine eğer oradaysa bir el ateş edecektim. Yalnızca bir, ona değil ama solundaki yığına doğru. Bu gerekli mesajı verecekti; orada olduğunu biliyorum, pes et, mesajını.

"Zorunda kalmazsam kullanmayacağız," dedim.

Yola koyulduk.

Finch ormandayken sessiz ve tetiktedir. Ayakları hafiftir, dudaklarını sımsıkı birbirine yapıştırır. Yapıştırır derken de sözcüklerin ağzından dökülmesini engellemek için gerdiği dudaklarıyla yüzüne yerleşen o kendine has görüntüsünden bahsediyordum. Neredeyse bir hayvan gibi hareket etme biçimi; her şeyi dinlemesi, izlemesi ve hissetmesi... Ben bütün bunları öğrenmek zorundayken onun adeta kanında vardı; miras kalmış, ilkel, içgüdüsel bir şey gibi. Nasıl sessiz olacağını, nasıl fark edilmeyeceğini, nasıl her şeyi izleyip görüp ama aynı zamanda bekleyeceğini biliyordu. Çocukken Lincoln Teyze'nin

beni hindi avına götürüşünü hatırlıyordum. Orman karanlık ve sessizdi. Eğer bir şeyler yakalamak istiyorsanız sessiz olmalıydınız, oysa ben ne sessiz ne de sakın olamazdım. Görecek, koklayacak, deneyimleyecek çok şey vardı. Oturur kalkar, eklemlerimi oynatır, hareket etmek için her şeyi yapardım. Finch ise böyle değildi.

Belki de tüm ömrü boyunca ormanda yaşamış olmasının bir getirisiydi. Başlangıçta yok yiyecek bir şeyler bul, yok odun kes derken yapacak çok iş olduğundan ve tüm bu işler sırasında yanımda olması gerektiğinden onu bir çarşafla sırtıma bağladım. Avlanırken, balık tutarken, keşfe çıkarken, bahçeyi çapalarken, ekip dikerken, hepsinde yanımdaydı. Önceleri önüme sonraları sırtıma bağladım onu. Avlanırken çakımla huş ağacından bir parça koparır çiğnemesi için ona uzattırdım. O zaman sessizleşirdi ve muhtemelen çocukların kemirdiği şu plastik şeylerden, emziklerden, çok daha sağlıklıydı. Bana sorarsanız bir çocuğun ağzına sırf sussun diye bir şeyler sokmak büyük zalimlikti.

Finch önden gidiyordu. Vadiye giden yol biraz sıkıntılıydı ama onu biraz tanıyorsam zorunda kalsa yolunu karanlıkta bile bulup giderdi. Uzun ve cılız karaçamların arasında kıvrıla kıvrıla ilerledik. Rüzgâr esintisinde okyanusun sesini taşıyordu. Ağaçlar eğiliyor, içlerin biri gıcırdıyordu. Burada yaprak döken ağaç olmadığından ormanın zemininde hiç ses çıkarmadan yürünebiliyordu. Ne olur ne olmaz yolda bir şeyle karşılaşırız diye okumu yayıma yerleştirdim. Yere yatmış bir geyik ile bir hindi sürüsünün sesi etrafa yayılıyordu.

Çamların arasından çıkıp Yaşlı Beyefendi'nin yanında durduk. Finch elini ağacın kabuğunda gezdirdi. Ağacın etrafında dolanıp başka bir ipucu var mı diye baktım. Sırt boyunca yükselen, griliklerle ve likenlerle kaplı büyük kumtaşlarıyla bezeli eğimli bir açıklığa doğru ilerledik. Finch rotadan saparak aşağı inmeden önce kayalardan birinin üzerine çıktı. Kollarını iki yana genişçe açıp güneş yüzüne düşecek biçimde başını göğe kaldırdı. Bunu, etrafa bakıp manzaranın tadını çıkarmayı, her seferinde yapardı. Durup kayalıklarda bir hareket var mı diye kontrol ettim. İçlerinde irili ufaklı pek çok mağara vardı. Kar indiğinde buraların türlü türlü yaratıkla dolacağına hiç şüphem yoktu.

Finch kayanın üstünden inip yeniden yola koyuldu. Eğimden aşağı inmeye başladık. Hafiften kayıyorduk, ormanın bu kısmında zemin yapraklarla kaplıydı. Vadinin dibinde bir başka kaynaktan beslendiğinden yaz kış akan bir nehir vardı. Yakınlarda bir ceviz ağacı topluluğu vardı. Bunların saldığı toksinler toprağa karıştığından bölgede başka bir tür ağaç yoktu. Finch nehrin karşısına doğru sıçradı. Ben de onu bir sonraki geçişe kadar nehrin karşı tarafından takip ettim. Vadi. Yeniden aşağı inmeye başlamadan önce sırt boyunca ilerledik. Nehir arazinin bu sırt kısmından geçtiğinden hayvanlar bu bölgeye çekiliyordu. Avlanmak için güzel bir alandı. Nehrin daha yukarı kısmında akağaçlar vardı. İlkbaharda gelir reçinelerini alırdık.

Finch'in Ağaçların Kralı adını verdiği geniş ve sallanan dallarıyla muazzam görünen bir çınar ağacımız vardı. Nitekim bu çok uygun bir isimdi. Bu kış gününde uzun ve geniş beyaz dallarını etrafa açan iki metreye yakın çapıyla kalınca bir gövdesi vardı. Yanında derinden yavaş yavaş akan nehri duyabilirdiniz. Yıllardır akan suyun oluşturduğu kayadan duvarlara nasıl sarıldığını görebilirsiniz. Bahar gelince bu sulak alanlar iyice şişer, nehir eriyen karlarla beslendikçe güvenilmez bir akışla kabarırdı. Yılın bu zamanındaysa yatıştırıcı sesi, huzur ve sükûnet doluydu. Güneş gökyüzünde yavaş yavaş ilerler, vadideki gölgeler uzarken biz de sırtımızı Ağaçların Kralı'na verip oturacaktık.

Çamura bata çıka sukamışlarının ve kıvrımlı kızılağaçların arasından geçtik. Nihayet Ağaçların Kralı'na ulaştık. Üç yıl önce bir dayanak, tepesindeki platformla ağacı bir nevi kucaklayan büyük çentikli bir merdiven, inşa etmiştim. Parçaları kulübede birleştirip buraya getirmiştim. İnanın bana, hiç de kolay bir iş değildi ama değmişti. Beş yıldır Finch'le birlikte avlanıyorduk ki bu yalnızca bir yayla neredeyse imkânsızdı.

Yayımı ağaçtan sarkan ipe bağladım. Yukarı önce Finch çıktı. Ben de hemen arkasıındaydım. Olur da ayağı kayarsa onu yakalayabileceğim kadar yakınıındaydım. İkimiz de yukarı çıktığımızda yavaşça yayımı da yukarı çektim. Ağaca sırtımızı verip oturduk, büyük kamufaj örtüsünü üzerimize çekip kenarlarını sıkıştırdık. Ok yayda hazırды.

Öyle huzurluydu ki burası neredeyse o huzura yaslanabilirmişim gibi geliyordu. Yavaşça akan suyun, meltemin, son yaprakları da dökülen ağaçların, mor-kırmızı kızılağaçların dallarının arasından fırlayan ardıçkuşlarının fısıltısı dışında tamamen suskun bir dünyaydı bu. Tabii bugün yalnızca avlanmıyorduk. Onu bekliyordum.

Yaptığım ilk şey 243'ün dürbünüyle etrafa bakıp Scotland'ı aramak oldu. Durup gözetleme noktamıza iyice baktım. Orada değildi, en azından henüz.

Finch küçük bacaklarıyla havaya minik tekmeler atıyor, dizlerini büküyor, ayaklarını sallıyor ve ahşap yüzeye sürtüyordu.

"Sorun ne Finch?" diye fısıldadım kulağına doğru. "Hareketsiz durmazsan hiçbir geyik bize yaklaşmaz."

Bacaklarını hareket etmeyi bırakıp bana döndü. Gözlerini irice açıp burnunu kırıştırarak içlerinden biri düştü düşecek kadar sallanan bebek dişlerini gösterdi. Bu yeni ifadesiydi. Kendi değimiyle ayı yüzü. Korkutucu olduğunu düşünüyordu sanırım ama Finch sekiz yaşında ve çok güzel bir çocuktü. En çirkin ifadesi bile korkutucu olmaktan uzaktı. Bunu sırf kızım olduğu için söylemiyordum. Gerçi her ebeveynin kendi çocuklarına onları olduklarından çok daha fazlası gibi gösteren bir açıdan baktığından şüpheleniyordum. Öte yandan Finch, sarı saçları ve her nasılsa aynı anda hem gri hem yeşil hem mavi olabilen gözleriyle gerçekten ayrı ve özel bir şeydi. Cindy'nin çocukluğunun hık demiş burnundan düşmüştü.

Çalıdan bir yaprak koparıp sırtını Ağaçların Kralı'na yasladı. İşaret parmağıyla yaprağın damarlarını takip etmeye başladı. Uzanıp elini sıktım ve yanına yaslandım. Düşününce, kim olursanız olun, bundan iyi bir an yaşama olasılığınız epey düşüktü. Aralık güneşi hâlâ sıcak ve gökтейdi ama dalların arasından süzüle süzüle yavaştan batıyordu. Rüzgâr... Havada çam, toprak ve ak kuyruklu geyikten kalma bir ağırlık vardı. Geleceğe dair umut veren bir tür kokuydu bu. Hepimiz umuyorduk. Gözlerimi kapayıp dinledim...

Yapraklar. Ayak sesleri; *hışır, hışır, hışır*. Finch de duyuyordu. Parmaklarını avucuma bastırdı. *Hışır, hışır*. Her ne idiyse, yakındaydı, arkamızdaydı ve Ağaçların Kralı görüşümüzü engelliyordu. *Pat*. Yere

vuran toynak sesi. Bu bir geyikti, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu. *Hışır, hışır, hışır*; bir dakika sonra görüş alanımıza girdiler, vücutları gergin ve tetikteydi. İki taneler, dişi geyik ve yavrusu. Kürkleri yazınki kehribar tonundan kışın daha koyu bir renge, grimsi bir kahverengiye dönüyordu.

Bundan nefret ederdim, anne ve yavrusuyla karşılaşmaktan yani. Anneyi vursanız yavrunun kendi kendisine bakması gerekirdi. Yavruyu vursanız, bir bebeği annesinin gözleri önünde öldürmüş olurdunuz. Hayvanların sadece hayvan olduğunu ve muhtemelen sevgi duymadıklarını biliyordum ama işte yine de... Her şekilde sevimsiz bir durumdu ve keşke kaçınmanın bir yolu olsaydı. Ama bu mümkün değildi. Yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Bu sebeple benim seçimim her daim daha fazla et veren anneden yanaydı. Yavaşça, yayıma doğru uzandım.

Anne geyik açıklığa doğru çıktı. Etrafına bakıyor, tehlikeleri tartıyordu; dikkatliydi. Hâlâ okumu yaya germem gerekiyordu ki bunun için bizden biraz uzaklaşmalarını beklemem lazımdı. Ok ve yayla avlanmak incelikli bir işti. Geyiğin oku yaya gerdiğimi fark etmeyeceği kadar uzakta ama menzilimden çıkmayacak kadar da yakında olması gerekiyordu. Anne başını kaldırıp havayı kokladı. Ardından biraz rahatlamış bir vaziyette burnunu yere doğru indirip biraz çimen kopardı. Bize hâlâ yakınlardı ama rüzgâr yönünde olduğumuzdan kokumuzu alabilirlerdi. *Hışır*. Güzel, zarif hayvanlardı. O kadar yakınlardı ki yavrunun gür kirpiklerinin silüetini görebiliyordum. Dikkatli, kahverengi gözleri vardı. Birazcık daha ilerlediler. Kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Doğru anın gelmesini bekliyordum ve o an geldiğinde, hızlı olmalıydım.

Hışır, hışır. Evet. Şimdi oku yerleştir, ger, hedefine odaklan, nefes al. Ama hayır. Vadinin diğer tarafında bir şey var, bir ses.

Geyikler koşmaya başladı. Önde anne, hemen arkasında yavrusu kızılağaçların ve küçük kızılıcık ağaçlarının üzerinden sıçrayıp geldikleri yöne doğru kaçtılar. Kabarık beyaz kuyrukları onlar koştukça bir gözden kayboluyor bir yenisinden görünüyordu.

Sonra sesler arttı. Biraz uzakta, sakın ama yüksekti. *Hışır* ve homurdanma, Scotland. Yayı Finch'e verip uzanarak 243'ü aldım.

İşaret parmağımı dudaklarıma bastırarak Finch'e sessiz olmasını işaret ettim. Vadinin diğer ucuyla aramızdaki ağaç yoğunluğundan neyin geldiğini göremesek de kızılağaçların ve kızılıçık ağaçlarının tepelerinin sallandığını titreyen gölgelerinden anlayabiliyorduk. İstedğim mesajı vermek için havaya da sıkabilirdim.

Ama sonra bir ses geldi, biri şarkı söylüyordu. Scotland değildi. Gerçekler kafama o an dank etti. Scotland asla bu kadar ses çıkarmazdı ki.

Giderek yaklaştı ve bir anda çalılığın orada ortaya çıktı. Genç bir kadın, bir genç kız. İnsanların yaşını anlamada iyi olduğum söylene-
mezdi, o yüzden ikisi arasında bir yaşta olabilirdi. Zayıf ve güzeldi. Büyük mavi bir sırt çantası vardı. Sağ kolunun altına bir üçayak sıkıştırmıştı. Rüzgâr kızın saçını alıp yüzüne savuruyordu. Güneşi yakalayan uzun saçları kızıl kızıl parlıyordu. Yaklaşırken hâlâ şarkı söylüyordu. Ama sonra durakladı. Eğilip sırtındaki çantayı çıkardı. Omzundan indirdiği çantayı akağacın altına koydu.

Çok yakındaydı, hem de çok. Aramızda yüz metre bile yoktu.

Kıpırdamaması için elimi Finch'in göğsüne koydum. Kalp atışlarını avucumda hissedebiliyordum. Yüzüne baktım, korku yoktu. Hayır, inanılmaz heyecanlıydı. Coşkuluydu. Kız bir dakika için orada durdu, etrafı izledi, dinledi ve bekledi. Zihnim son hızda çalışmaya başladı çünkü Finch ile görülmemiz mümkün değildi. Kimse bizi görmemeliydi.

Kız üçayağı kurarak bacaklarını zemine iyice yerleştirdi. Kamera-yı yerleştirip döndürüyor ama bir yandan da etrafını inceliyor. Sonra eğilip kadraya bakarak birkaç fotoğraf çekti. Ne zamandır oradaydı? Lenslerini ayarlıyor, etrafa bakıp çekim yapıyordu. Sanki saatler geçmişti. Finch'le ben ağaçta, yüreğimiz ağzımızda donakalmıştık. Kız kameranın arkasında doğrulup bizim olduğumuz yöne doğru baktı. Elini gözlerine siper ederek başını yana eğdi.

Tanrım... Bize mi bakıyordu?

ON DÖRT

Nihayet dönüp eşyalarını topladı. Üç ayağını toparlayıp çantasına koydu. Kamerasını da boynuna geçirip bize göre batıya, ulusal parka doğru gidip çamların arasında kayboldu.

Elimi Finch'in göğsünden indirdim. Tam o anda bir trenin dibinde duruyormuşum gibi, hatta daha da kötüsü, gürültülü ve olağandışı bir ses, beynimde yankılanmaya başladı.

"Coop, iyi misin?"

Finch'in elini yakalayıp tuttum. Boğazım düğümlenmişti sanki, konuşamıyor yalnızca sesler çıkarabiliyordum. Güneş batıyordu. O kadar dayanılmaz bir parlaklığı vardı ki her şey; ağaçlar, tepeler, sukamışları dönüyor ve bulanıklaşıyordu.

"Bizi gördü mü? Cooper iyi misin?"

Başımı salladım ve bir parmağını tuttum. O ağaçtan uzaklaşmam gerektiğini fark edip hızla aşağı indim.

Nefes al.

Nihayet ayağım toprağa değince bedenimin kalanını da bıraktım. Finch de yanımdaydı, benden hemen sonra inmiş olmalıydı.

"Cooper, yine oluyor." Finch eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Beni duyabiliyor musun? Yüzün bembeyaz ve terliyorsun." Etrafına bakındı, bir matara çıkardı. Kapağını açıp ağzıma doğru tuttu ama içemiyordum.

Korku ağızımda keskin ve metalik bir tat bırakıyordu, ekşi ve yakıcı. Kalbim ağızımda atıyordu. O kadar sert çarpıyordu ki göğüs kafesim bir mengene gibi hissettiriyordu. Her şey çok çok çok sıcaktı, çok yakındı. Ağaçlar, gökyüzü, hava hepsi üzerime geliyordu. Ayağa kalkıp ceketimi yırtıp attım. Ayağım bir köke takılınca tökezledim, yüzüstü yere düştüm. Çimenler dişlerimin arasına kadar girdi. Titriyordum. Çok korkuyordum.

“Panik atak,” dedi Doktor Shingler. Yıllar önce askeri hastaneden randevu alıp da gittiğimde ona bazen dayanılmaz bir korkunun beni nasıl ele geçirdiğini, dünyayı nasıl sıcak ve vahşi bir yere döndürdüğünü, rüzgârın körüklediği bir tür çalı ateşi gibi nasıl daha da büyük bir şeye dönüştüğünü anlattım. “Panik atak” teşhisine biraz içerlemiştim. Kendini beğenmiş önlüklü bir doktorun uydurduğu bir isme benziyordu. Ama işin aslı, teşhisi kulağa doğru geliyordu. Kendimi saldırı altında hissediyordum o anlarda, sanki tüm dünya üzerime geliyordu, tuzağa düşmüşüm gibi bir histi. Ayrıca şu hayatta öğrendiğim bir şey vardıysa o da en zalim silahın insanın kendi zihni olduğu gerçeği idi. Savaşlar, çatışmalar üzerine düşeni yapıyordu elbet. Ama zihindeki yaralar; tüm o kabuklar, izleri, pürüzler, bakiydi. Asla tamamen yok olup gitmezlerdi. Geri gelip yeniden saldırıverirlerdi.

“Oradayken çok fazla travmaya maruz kalmışsınız,” dedi Doktor Shingler bana. “Dostlarınızı kaybetmişsiniz, korkunç şeyler yaşamışsınız. O an muhtemelen bunları sindirecek vaktiniz olmamış. O an hayatta kalmak zorundaydınız.”

Ona en kötüsünden, bana cehennemin en sıcak köşesinden bir yer ayıran ve çirkin yüreğimin en karanlık köşelerine mühürlediğim o şeyden henüz bahsetmemiştim. O en korkunç kabuslarımda bana geri dönen, yaptığım şeyden. Ne Jake’e ne Cindy’e, kimseye, söylemediğim o şeyden.

“Onlarla yüzleşmelisin,” dedi Doktor Shingler. “Seni dehşete düşürüyor olabilirler ama kendine ortada hiçbir fiziksel tehdit olmadığını hatırlatmalısın. Bununla o an öyle bile hissettirse aslında kalp krizi tarzı bir şey geçirmediğini kastediyorum. İsteyken hiç oldu mu?”

“Bir kere.” Tuvalete gidip geçene kadar kendimi içeri kilitlemiştim. Müdürümeysel öğle yemeğimde bozuk bir şey yemiş olabileceğimi söylemiştim.

“Eh, eğer bir daha olursa işine devam etmeye çalış, mümkünse.” Gözlüklerini çıkardı. “Sana bir nefes egzersizi öğreteceğim. Belki yararı olabilir.”

Oturup ona öylece baktım. Kuşkulu olduğumu sezmiş olmalı.

“Hadi ama Kenny, önce bir dene. Burnundan derin bir nefes al,” dedi. “Sonra yavaşça, yine burnundan geri ver. Yalnızca nefes alıp vermeye odaklan, başka bir şeye değil. Senin için yalnızca nefes var.”

Nefes alıp verdim. Şunu söylemeliyim ki Doktor Shingler ile nasıl nefes alınıp verileceği üzerine çalışmak biraz aptal hissettirmişti. Ama işe yaradı. Ormana gelmemizin üzerinden altı ay geçmiş ve ilaçlarım bitmişken muayenehanesindeki o günü hatırlamıştım. Büyük pencereler, köşede baloncuklar çıkarıp vızlayan ve güya sesi hastaları yatıştırması gereken bir sebil, mavi gözlü Doktor Shingler ve bana yalnızca nefes alışına odaklanmam gerektiğini söyleyişi.

Derin nefes al, derin nefes ver.

Nihayet, aldığım koku toprağa dönüştü. Güzel, tatlı toprak. Ezilmiş çimenler ağızımın kenarına sürtüyordu. Başta nerede olduğumdan emin olamadım. Ardından nehrin yakından gelen fısıltısını duydum ve hatırladım. Finch ile avlanıyorduk. Anne ve yavru geyik, o kız. Kendimi oturup etrafıma bakmaya zorladım. Ama karanlık neredeyse çökmüştü. Orman biçimlerin ve gölgelerin birbirine girdiği bir yığın halini almıştı. Her şey dönüyordu.

Dudaklarım kuru ve kaskatıydı ama çobanaldatan kuşunun şakımasını taklit etmeye çalıştım. “Finch?”

“Buradayım.” Sesi karanlığın içinden geliyordu. Silüetini seçtim, Ağaçların Kralı’nın yanına sokulmuş, kamuflaj örtüsüne sıkıca sarınmıştı.

“İyi misin tatlım?”

Başını salladı. Karanlığa rağmen ağladığını anlayabiliyordum.

“Üzgünüm, bu seferki ne kadar sürdü?”

"Çok uzun. Üşüdüm."

Ayağa kalktım, bacaklarım güçsüzdü. Ona doğru birkaç adım attım. Dizlerimin üzerine çöküp başını göğsüme doğru çektim. "Üzgünüm Finch." Her daim özür dilerdim çünkü buna tanık olmanın, beklemenin onun için zor olduğunu biliyordum. Saçlarını karıştırdım. "Hadi, eve gidelim. Birlikte sıcak çikolata yaparız."

Başıyla onayladı. Ayağa kalkıp pisi pisi otlarına, böğürtlen çalılarına takıla takıla kulübenin yolunu tuttuk. Soğuktan ayaklarımın uyuşmuş olması da yürümeyi pek kolaylaştırmıyordu. Kafa lambamı sırt çantamda tutuyordum, yolumuzu aydınlatmak için onu kullandık. Ama o gece bulutlar yoğun, gecenin kendi de affı olmaz derecede karanlıktı. Finch elimi sıkı sıkı tutuyordu.

Dallara sürtünmekten montundan iplikler çıkmıştı. Durakladık. "Bu olduğunda korkuyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Ben de." Saklamanın ya da korkacak bir şey olmadığına dair sözler gevelemenin ne yararı olacaktı ki? Finch daima gerçeği bilirdi.

"Sence bir gün bana da olacak mı?"

O anda durdum. Yanına çömelip onu kendime doğru çektim. Uzun ve soğuk saçları yanaklarıma sürtündü. Bunu ona geçirmiş olabileceğimin düşüncesi bile dehşet vericiydi. Finch buna benzer şeyler deneyimlense bu tamamen benim suçum olacaktı. Genetik, yatkınlık, etki... "Söylemesi zor Finch, ama sanmıyorum. Bana da her zaman olmuyordu ta ki... Uzakta bir yerde asker olana kadar bana da olmuyordu. Orada bana, hepimize, zor gelen bazı şeyler oldu. Bazen böyle bir şeyle karşılaşınca bedenle zihninin kendine gelmesi zaman alabilir. Neyse, sonuçta başlaması böyle oldu. Asker olmayacağına göre bence sana bir şey olmayacaktır."

Başıyla onayladı. Yüzü hâlâ benimkine yaslıydı. Elini iki kere sıkıp bıraktım. Ardından yürümeye devam ettik.

"Nasıl oldu da bana daha önce hiç söylemedin?"

"Neyi?"

"Uzakta bir yerlerde savaştığını."

"Ah, bilmem ki Finch. Hiç konusu açılmadı herhalde."

“Neredeydin? Nerede savaştın?”

“Çoğunlukla Afganistan denen bir yerde.”

“Nasıl bir yerdi?”

“Kahverengi, binbir çeşit kahverengi; açık kahverengi, kuru kahverengi, yeşilimsi kahverengi, turuncumsu kahverengi, sarımsı kahverengi, tozlu kahverengi.”

Kıkırdadı. “Cooper.”

Eve döndüğümüzde mutfaktaki gaz lambasını ve sandıktaki mumu yaktım. Finch doğruca yatak odasına gidip defteriyle boya kalemlerini aldı. Masadan bir sandalye çekip çizim yapmaya başladı. Walt Whitman kucağına sığrayıp gırlayarak oraya kuruldu.

Dışarı çıktım. Kuyudan biraz su çekip yüzüme çarptım ve bunun yorgunluğumu almasını umdum. Yakınlarda karanlıkta çırpınan bir baykuş öttü. Onun dışında yalnızca sessizlik, karanlık ve soğuk vardı. İçeri girip sobanın üzerindeki güveci karıştırdım, tavanın kenarlarını sıyırdım. İki kâse alıp yemeklerimizi koydum. Finch’e biraz fazladan verdim.

“Yemek, tatlım.” Kâseleri masaya koyup kediye dürtükledim. “Gitme vakti Walt.”

Finch defterini bir kenara bıraktı. Çoktan Ağaçların Kralı’nı, nehri ve mavi sırt çantalı, kızıl saçlı bir kızı resmetmeyi bitirmişti.

ON BEŞ

Güvecimizi neredeyse karanlıkta yedik. Mum ışığı duvarlara gölgeler düşürüyor, odun sobası tıkırdıyordu. Bedenim panik atağın ardından ağrıyordu. Ağırlaşmışım. Görüşüm biraz bulanıklaşmıştı, yavaşça normale dönüyordu. Göz yuvalarımın arkasına saplanan bir baş ağrısı şakaklarımı zonklatıyordu.

“Sence ne yapıyordu?” diye sordu Finch.

Masadan kalkıp çaydanlığı sobanın üstüne koydum. “Bilmiyorum tatlım.”

“Demek istediğim neden oradaydı?” Güvecine baktı. “Bizim ormanımızda.”

Başımı salladım. “Bilmiyorum Finch. Neden orada olduğuna dair en ufak bir fikrim dahi yok.”

“Şu yanındaki şey, içinden baktığı şey, kameraydı, değil mi?”

“Evet.” Çaydanlık tıslamaya başladı.

“Keşke benim de bir tane olsaydı.” Güvecinden bir kaşık aldı. “Çekebileceğim fotoğrafları bir düşünsene, hayvanlara ne kadar yaklaşabildiğimi. Kız çok tatlıydı, değil mi?”

Dolaptan bir kupa çıkarıp sorusunu cevapsız bıraktım.

“Saçları, rüzgârın onları uçuşturması.” Göstermek için saçını işaret parmağına doladı. “Sence bir gün ben de öyle olacak mıyım? Öyle güzel.”

Önerilen miktarın yarısı kadar tozu kupaya koyup üzerine sıcak su döktüm. "Sen tanıdığım en güzel kızsın Finch. Bunu laf olsun diye demiyorum." Kupayı önüne koyup sırtını sıvazladım. "İşin gerçeği annenden bile daha güzelsin."

Sırtıp öne doğru uzandı. Sıcak çikolatasına üflemeğe başladı.

Kâseleri tezgâha götürüp eviyenin içine koydum. Pencereden dışarı baktım. Gözlerimle bahçeyi taradım. Zihnim karşılaştığımız o kızla ilgili düşünmem gereken her şeyle çalkanıyordu. Ama Finch yatağa gidene kadar bunları düşünmek istemiyordum.

Yatak örtüsüne iki kare daha diktikten sonra mutfağa gidip Finch'le dişlerimizi fırçaladık.

"Aç," dedim ona. O da bana uyararak ağzını kocaman açtı. Dişlerini dört bir yandan içimden sayarak güzelce fırçaladım. Burada dişçi olmadığından Finch'in dişlerine iyi bakmalıydım.

"Tamam, tükür bakalım," dedim. Paslanmaz çelik eviyeye doğru eğilerek köpüklü diş macununu tükürdü. Bir havlu alıp ağzının kenarlarını sildim.

"Çok sert fırçalama Cooper. Biliyorsun, sallanan bir dişim var."

"Özür dilerim, unutmuşum."

Ağzını açıp ortadaki dişlerinden birinin nasıl ileri geri sallandığını gösterdi. "Gördün mü?"

Finch yatağa gidince salona dönüp raftan lens kapağını aldım. Panik atağın etkisi geçtikçe beni rahatsız eden düşünceler yeniden kafama doluşmuştu. Kapağı alıp mumun yanına gittim. Daha net görebilmek için iyice eğildim. Belki de Scotland'in dürbününe ait değildi. Belki de gözetleme noktasında bulduğumuz izler ona ait değildi. O halde bu kız kim bilir ne zamandır etrafta dolanıyordu, gözetliyordu? Ağaçlığı biliyor muydu; kulübeyi, tavukları, *bizi*?

Sehpanın alt kısmından uzun silindir bazukayı alıp içindeki Jake'in babasının bir zamanlar elleriyle çizmiş olduğu mülkün planlarını çıkardım. Bu çizimlerde yalnızca kulübe ve yakın çevresi yoktu, başka şeyler de vardı. Bunun sayesinde eskiden bahçede, elmaların yanında iki tane süs kirazı ağacı olduğunu biliyordum. Sanırım çok dayanmamışlardı çünkü biz geldiğimizde geride izleri

bile kalmamıştı. Çizime bahçenin sınırlarındaki yabancı ahududu ve böğürtlenler, ek bina, kuyunun pompası ve Susanna'yı gömdüğümüz yerin yanındaki gübre yığını işlenmişti. Tüm bunlar epeyce detaylı ve anladığım kadarıyla ölçekli olarak çizilmişti.

Ama çizimde arazinin kalanı da vardı. Geçtiğimiz dik yamaç, şurup yapmakta kullandığımız akçaagaçlar, vadide kıvrılan nehir, yılın sadece belli zamanlarında bataklığa dönen o bataklık ki o bölgenin güneybatı ucuna küçük harflerle bataklık olduğu yazılmıştı. Bir gün nihayet arayıp da bulduğum mağaranın da içinde yer aldığı devasa, liken kaplı kayalıklar, ayrıca insana düz bir zemin gibi gelen ama aslında yatayda uzanan başka kayalardan oluşan o bölge ve hatta sonbaharda kırmızıya dönen yaban mersinlerinin olduğu alan bile işaretlenmişti. Anladığınız üzere bu, kendi toprağını iyi bir babanın oğlunu tanıyıp bilmesi gibi seven bir adamın elinden çıkmıştı. Gaz lambasının sönük ışığında iyice çizimin üzerine eğilip notları okumaya başladım.

Hiç üstünde çalışmadığım halde sahip olduğum kayda değer bir yeteneğim vardı: olağanüstü yön duygum. Çocukken Lincoln Teyze'nin evinin arkasındaki devlete ait ormanda saatlerce dolaşır, öylece yürür ya da izleri takip ederdim. Ayak izlerini, hayvan dışkılarını ya da hayvanların yattığı yerlerde düzleşen çimenleri... Yapacak bir işi ve uyması gereken kuralları olmayan bir çocuktum. Lincoln Teyze fazla mesai yaptığında ya da her ne yapıyorsa ortadan kaybolduğunda ben de ormana giderdim.

Bir kez olsun kaybolmadım. Bir kez olsun kaybolma ihtimalim aklımın ucundan dahi geçmedi. Nasıl açıklanır bilemiyorum ama her daim nerede olduğumu, daha önce hiç gitmediğim bir yerde bile olsam nasıl geri döneceğimi bilirdim. Bunu nasıl yapacağımı ya da korkup korkmamam gerektiğini hiç öğrenmediğim için ikinci defa düşünmezdim.

Sonra bir gün, Lincoln Teyze beni ava götürdü. Devletin arazisine kadar yürüdük ve kendisi bir geyik vurdu. Kötü yaralanmıştı ama pes etmedi. Geyikler bazen vurulunca o kadar çok kan kaybeder ki

nasıl hâlâ hayatta olduklarını aklınız almaz ama hayatta kalırlar işte. Öylece devam ederler, karşı durulamaz bir yaşama istekleri vardır ve dayanıklı hayvanlardır. Hava hızla kararınca Lincoln Teyze bir ağacın dibine çöküp “Hay lanet, Kenny. Yanına yiyecek bir şeyler aldın mı? Kaybolmuş olabiliriz,” dedi.

O zamanlar on bir yaşımdaydım ve sürekli olarak açtım. Ama Lincoln Teyze’nin dolaplarında çoğunlukla aşırarak bir şeyler olmazdı. O yüzden ona yanımda yiyecek bir şey olmadığını söyledim. Ama iyi haber, kaybolmamıştık. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyordum ve yarım saat sonra eve dönmüş, mutfak masasında konserveden Chef Boyardee yiyorduk.

Lincoln Teyze karşımda başını sallamaya başladı. “Bunu nasıl yaptın Kenny? Bizi nasıl eve getirdin?” Yüzü, dışarıda uzun süre kaldığı her seferinde olduğu gibi kıpkırmızıydı. Soğukta hep yaşaran gözleri de yine sulanmıştı.

Omuzlarımı silktim.

“Gittiğimiz yere daha önce gitmiş miydin?”

“Yoo.” Ağzıma bir ravyoli tıktım.

“Hiç mi?”

“Hiç.”

Çatalını bana doğru tuttu. “Bu annenden geçmiş.”

Ona baktım. Lincoln Teyze asla ondan, annemden, kız kardeşinden bahsetmezdi.

“Daha önce hiç gitmediği yerlere bile nasıl gideceğini bilirdi. Bir keresinde ikimizin de önceden hiç gitmediği bir şehre gitmiştik. İnan bana, kafam allak bullak oldu, sanki olduğum yerde dönüyordum. Ama o sanki orada yaşıyormuşçasına yolunu bulurdu. Bir insanın hiç gitmediği bir yeri çözebilmesi çılgın bir şey.”

Ordudayken ben ve üstlerim alışkın olmadığım bölgelerde bu yolumu bulabilme yeteneğimin epey kullanışlı olduğunu fark etmiştik. İnanın bana, bu yeteneğin boşa gitmesine kati suretle izin vermediler. “Radyolu kadını hangi sokakta görmüştün asker?” Sokağın adını bilmediğimden söyleyememiş ama haritada yerini göstermiştim. “Williams ile bulduğunuz silah depolarına bizi götürebilir misin?

Karanlıkta?" Götürebilirdim. Daha önceden kullandığımdan farklı, daha dolaşan bir yoldan ama bulabilirdim. Hep buldum.

Neyse, nihayetinde tekrar kontrol etmek için çizimleri ortaya çıkarttığım da aslında pek de kontrol etmiyordum. Mülkün onu ulusal parktan ayıran sınırının nereden geçtiğini biliyordum. Ağaçların Kralı'na yaslanmış otururken bu sınıra daha yaklaşık bir kilometre kadar mesafemiz olduğunu biliyordum çünkü daha önce ölçmüştüm. O kızın ulusal parka doğru, uzun beyaz çam ağaçlarının arasından beş yüz metre kadar kıvrıla kıvrıla geçen eski bir tomruk patikasından yürüyerek küçük bir otoparka geri döndüğünü biliyordum. Hatta, düşününce sanırım oraya Eski Tomruk Yolu diyorlardı, bazı broşürlerde uzmanlar tarafından "kolay" olarak tanımlanan düz ve rahat bir yoldu. Aynı zamanda yıllar önce koyduğum İZİNSİZ GİRİLMEZ levhalarını da umursamadan yanlarından geçmiş olması gerektiğini de biliyordum.

Bilmediğim şey, daha önce de burada olup olmadığıydı. Ağaçların Kralı'nda bulduğumuz ayak izlerinin ona ait olup olmadığıydı. Gözetleme noktasındakilerin de tabii. Kulübeye ne kadar yaklaşmıştı ve yeniden yaklaşacak mıydı? Ama hepsinden daha da sıkıntılı bir soru olarak bizi görmüş müydü yoksa görmemiş miydi? Fotoğrafımızı çekmiş miydi? Çünkü eğer etrafta elinde kamerasıyla öylece izinsiz dolaşmayı bir alışkanlık haline getirdiyse Finch ve benim için her şey değişirdi. Her şey. Dünyamız şimdi her zamankinden daha da kırılgan bir noktadaydı.

Ve esas soru, benim bu konuda ne yapacağımdı.

Çünkü bir şekilde yollarımızın o kızla kesişmesinin başımıza bela olacağı hissini üzerimden atamıyordum.

ON ALTI

Finch'le ormanda o kızı görmemizin ertesi günü geyik avlamak için bir girişimde daha bulunarak bu sefer ters yöne, vadinin batısına doğru gittik. Yakında kar inecekti ve bu olmadan elimizin altında et olmasını istiyordum. O sabah şanslıydık, otların arasında uyuyan bir hayvana doğru yavaşça sokulduk. Onu neredeyse fark etmeyecektim ama sonra boynuzlarındaki beyazlık kırk metre öteden gözüme çarpıverdi. Kolay bir atıştı.

Sırtımızı bir kara meşe ağacına yaslayarak yere oturduk. Geyiğe kaçıp kendini yorması ve nihayetinde ölmesi için vakit tanıdık.

Finch sırt çantamdan bir elma çıkarttı. "Onu kendim takip edebilir miyim?" diye sordu.

"Deneyebilirsin."

Gülümsedi, dişlerini elmaya geçirip ürperdi. "Dişim."

Daha iyi bakabilmek için eğildim. Bebek dişi, yana doğru dönmüş sallanıyordu. "Çekmemi ister misin?"

Ayı yüzünü takındı. "Hayır."

Yirmi dakika sonra kalkıp geyiğin önceden yatmakta olduğu noktaya gittik. Ezilmiş çimenlerin üzerinde az bir miktar kan vardı.

"Bak," dedi Finch püsküllü otların üzerine yayılmış olan kanı işaret etti. Bir adım atıp ormanın zeminini gözleriyle taradı, "Ve devam ediyor." Likenle kaplı kayalıkların üzerinde daha çok kan vardı.

İnanılmaz odaklanmıştı. Eğildi, gözlerini kısıtı, daire çizerek geri döndü. Bazen kan izleri yok oluyordu. Dikleşip etrafına bakınıyor, anlık olarak şaşkınlığına yenik düşüyordu. "Yardıma ihtiyacım yok," dedi eliyle durmamı işaret ederek.

Geride kaldım.

Bir ipucu yakaladığından hızla koşmaya başladı. "Buldum." Çimenlerin üzerinde genişçe bir kan lekesi, bir tutam kahverengi tüy vardı. Uzanıp parmaklarıyla kana dokundu. Biraz daha bakındı.

"Orada!" Muzaffer bir edayla yirmi metre kadar ilerideki geyiği gösterdi ve ileri doğru atıldı.

"Çok yaklaşma." Hâlâ hayatta olabilirdi ve eğer öyleyse çırpınıyor olmalıydı. Ölüm döşeğindeki her canlı o son anları için savaşırdı. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

"Ölmüş," dedi Finch. "Dili dışarıda."

Botlarımla emin olmak adına hayvanı kibarca dürttüm.

Finch'le birlikte geyiğin içini temizlemeye başladık. Diz çöküp öne doğru eğildi. "Ben yapabilir miyim?"

Bıçağı ona verip işaret ettim. "Buradan kes, güzel."

"Sence kaç yaşındaydı?"

"Ne? Kim?"

Kesmeyi bırakıp bana gözlerini devirdi. "Dün gördüğümüz kız, kim olabilir?"

"Ha." Tabii ki bunu takıntı haline getirecekti. İlk defa ormanda birine rasgelmiştik ve o kişi bir kızdı, genç bir kadındı. Yaşı her ne ise işte. "Tatlım, gerçekten bilemiyorum. Aslını istersen ona doğru düzgün bakamadım bile." Mesaneyi işaret ettim. "Buraya dikkat et. Şu şekilde devam et, bunu kesmek istemezsin. Ellerin epey batar."

"Sence bir doğa fotoğrafçısı mıydı? Ya da bir sanatçı?"

"Söylemesi zor." Uzanıp keserken ellerine rehberlik ettim.

"Biliyorum ama tahmin edebiliriz ya da hayal edebiliriz." Kesmeyi bırakıp bana baktı "Bir şeyler uydurabiliriz. Onun hakkında düşünmek hoşuma gidiyor."

Buna izin vermek ya da vermemek, bunu desteklemek ya da tamamen sona erdirmek için... "İyi, peki."

Bıçağı çevirip bana uzattı. “İlk ben başlıyorum. Bence o kaçmak zorunda kalan bir prenses. Hep krallığın surlarının dışındaki toprakları keşfe çıkmak istermiş ve bir gün, her yıl yapılan kış festivali zamanı, kaçmak için bir fırsat yakalayıp bunu değerlendirmiş.”

Bunun alt metnini okumalı mıydım? Krallığının ötesini keşfetmek isteyen bir prenses. Finch’e baktım. Sırıtiyordu, rüzgâr kulağının arkasındaki saçları yüzüne doğru savuruyordu.

“Bence ormanda fotoğraf çekiyordu ve yanlışlıkla dolaşırken ulusal ormanın sınırlarından çıkıp vadiye girdi.” Umduğum şey buydu. Ama yakın zamanda ormanda bulduklarımızı düşününce inandırıcı gelmiyordu.

İç çekti. “Onu tekrar görmek isterdim.”

Ona bir bakış attım ama bana ağaçları izleyip kıstığı gözleriyle kuşlara bakarak karşılık verdi.

“Kaybolmuştu ama yolunu buldu ve geri dönmeyecek,” diye de ekledim. (Madem hayal ediyorduk neden kendimi tatmin etmeyecektim ki?)

“Umarım yanılıyorsundur Cooper. Gerçekten, umarım.”

Geyiğin iç organlarını çıkarmayı bitirdiğimizde sırt çantamı omuzuma atıp geyiği bir boynuzundan tuttum. Uzun liken kaplı kayalık bölgesinden tepenin üstüne, çamlığa doğru onu sürükledim. Külfetli bir işti. Eve vardığımızda kan ter içindeydim. Bahçede bir yudum su içip nefeslendikten sonra Finch pompadan gelen suyla ellerindeki kanı yıkarken geyiği odunluğa astım. Finch eğilip ellerini çimenlere kuruladı ve kulübenin içine girip gözden kayboldu.

Döndüğünde elinde sapanı ve defteri vardı. Geyiği baş aşağı asmış, çakımla derisini yüzüyordum. Walt Whitman bacaklarımın arasında dolanıyor, akan kan damlalarını yalıyordu. Bıyıkları kirlenmişti.

“Akşam yemeğinde bonfile var Finch, en sevdiğin.”

Başıyla onayladı. “Gidip biraz tuzak kuracağım.”

Bıçağı göğüs kafesi boyunca indirdim. Bunu kafamda tartıyordum. O kız, kamera. Ama aynı zamanda keşfe çıkmak ve dolaşmak, Finch’e sağlayabileceğim küçük özgürlükler. Kar yağdığı zaman bu özgürlüğü de olmayacaktı. “Vadiye gitmeni istemiyorum, unutma.”

“Kuzeye gideceğim, evin arkasına. Orada bir sürü iz gördüm, birkaç ağırlıklı tuzak kuracağım.”

Ağırlıklı tuzak. Dallarda çentikler açıp onları bir dört oluşturacak biçimde koyuyordu. Ağır bir kayayı bununla destekleyip zemine de biraz yem döküyordu. Şimdiye dek bununla hiçbir şey yakalayamamıştı ama yapmaktan keyif alıyordu. Elimi ona doğru uzattım. “Saati al, yirmi dakikaya geri dön, olur mu?”

Saati kanlı bileğimden çözüp cebine attı.

“Ve şu lanet kediye de yanında götür.”

Sırıtip başını salladı. “Beni yavaşlatır,” dedi ve kalın kamuflaj pantolon-ceketi ile biraz paytak paytak da olsa koşarak uzaklaştı.

“O esas *beni* yavaşlatıyor,” diye mırıldanıp Walt Whitman’ı botumla uzaklaştırmaya çalıştım. Bana bakıp miyavladı. Sonra bacağıma tırmanmaya çalıştı.

Gidişini izledim. Koşuyordu, kamuflaj pantolonunun geniş paçaları hışırdıyordu. Ormanın sınırına gelince dönüp bana el salladı. Ben de ona salladım ve işte, çamların arasında kaybolmuştu bile.

“Geçen gece geç saate kadar dışarıdaydınız.” Scotland ve kulak tırmalayan sesi, bahçede birkaç metre ötemdeydi.

Finch geri dönmüş, sapanıyla bir hedefe taş fırlatıyordu. Bu işte giderek daha iyi oluyordu, benden daha iyiydi. Bense o sırada küçük yumrulardan oluşan acınası havuçları topraktan çekip sepete atıyordum. Ayağa kalkıp Scotland’ın gözlerinin içine baktım. Böyle bir anda belirmesinden dolayı kalbim ağzımdaydı ve paniğimi yüzümden okuyabiliyordu.

Kahkaha attı. Neşelenmişti. Bundan keyif alıyordu. “Şu yüzündeki ifade.” Gözlerini koluna kuruladı.

“Sen tam bir orospu çocuğusun Scotland, biliyorsun değil mi?”

“Düzgün konuş Cooper, düzgün konuş,” dedi ciddileşip manalı manalı Finch’e bakarken. “Pazar okulunda çocukların söylediği bir şarkı var.” Boğazını temizleyip şarkı söylemeye başladı. “Ah, minik kulaklar, dikkat edin neler duyarlar. Ah, minik kulaklar, dikkat edin neler duyarlar.”

Şu hayat denen şey ve onun çelişkileri... Tepemizdeki güneş durgun aralık havasına karşın hâlâ sıcak ve parlaktı. Karabaş baştankaralar kuş yemliğinin önünde titreşiyordu. Ve bir de Scotland, bahçede durmuş Finch'e bakarak kilise şarkıları söylüyordu.

Devam etti. "Ah, minik diller, dikkat edin neler derler. Ah, minik diller, dikkat edin neler derler. Bize sevgiyle bakan göklerdeki babamız için ah, minik diller, dikkat edin neler derler."

"Dur artık Scotland."

"Ben beğendim," dedi Finch. "Güzel bir sesin var."

Kabul etmeliydim ki bu kadar güzel şarkı söylediğini duymak şaşırtıcıydı. Derin ve kadifemsi bir sestti. Sanki konuşma sesinden tamamen farklıydı, bir eğitimi var gibiydi.

"Teşekkür ederim Finch," dedi. "İyi bir şarkıdır, anlamlıdır." Bana doğru eğildi. "Konuşma şekline dikkat etmen lazım, kullandığın dil çok kaba. Demek istediğim, Finch ne desen duyuyor, öğreniyor. O çok güzel bir kız, büyüyünce çok tatlı bir genç hanım olacak. Tüm bunlar sen farkına bile varmadan olacak. Baksana ona, yolun yarısı gitti bile." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey ağzı bozuk bir hanımefendiden daha kötü olamaz."

Birkaç yıl önce Finch bahçede tökezledi diye küfrü basınca bu konuyu Jake de söylemişti. Her kelimeyi, eylemi, tavrı benden öğreniyordu. Benim de iyi davranışlarımla örnek olmak için elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyordu. Bu uyarı Jake'in her zaman-ki nahif üslubuyla gelince önemsemiştim. O zamandan beri kısmen Jake için kısmen de haklı olduğunu gördüğümünden konuşma şeklimi düzeltmeye çalışıyordum.

Ama Scotland'in en kötü yanlarımı gün yüzüne çıkarma gibi bir becerisi vardı. Ayrıca onun gibi birinden çocuk yetiştirme konusunda akıl almaya hiç niyetim yoktu. "Çocuk yetiştirme konusunda ne bilirsin ki sen," diye homurdandım ona arkamı dönerken.

Scotland yüzlerimiz aynı hizada olacak biçimde yanıma çömeldi. Kokusunu alabiliyordum: toprak, hayvan, is, keklik üzümü yağı. Beni pas geçerek doğrudan ormana baktı. "Ah, komşum. Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Bunu aklının bir köşesine yazarsan sevinirim.

Ayrıca," Bana baktı. Orada, parlak ışıktan küçülmüş gözbebekleri ve parıldayan gri gözleriyle bana baktı. "Başkasını yargılamayın, siz de yargılanmazsınız, Luke 6:37."

Bunun üstüne söyleyebileceğim çok bir şey yoktu. O yüzden dönüp havuçları toplamaya devam ettim.

Scotland havuç yumrularının olduğu sepete baktı. Elini toprağa daldırıp aldığı bir avuç toprağı parmaklarıyla eşeledi. "Bu toprağı elemek lazım, çok fazla taş var. Ve etraftaki çam ağaçlarının yoğunluğuna bakacak olursak fazla asidik olduğunu tahmin ediyorum."

"Gübreliyoruz. Daha iyiye gidiyor."

Scotland homurdanıp başıyla sepeti işaret etti. "Belli oluyor."

Kazıp düzgün bir havuç çıkardım, sekiz santim kadar vardı. En iyisiydi. "Gördün mü?"

"Nehir kenarından biraz toprak getirmen lazım. Nehir yatağından dolayı zengin bir toprak var orada, bol besinli. Bu işini görecektir. Küllerini de kullan. Artık Jake gelmeyeceği için bu bahçeye daha iyi bakman lazım." Dikleşti, ayağını altında kıvrıp hızla kalktı. Belki yüzüncü kez kaç yaşında olduğunu ve nasıl böyle hareket edebildiğini merak ettim. Daha bu yaşında dizlerim, belim ve omuzlarım beni zorluyordu.

Verandaya doğru yürüdü ve eğilerek yukarıya baktı. Sonra sandalyelerden birini alıp verandanın köşesine kadar sürükledi. Üstüne çıkıp yukarı uzandı. Köşede bir şeyi yakalayıp kendini çatıya doğru çekti. Tırmanma merdivenindeki bir çocuk gibi vücudu imkânsız denebilecek açılarla kıvrılıyordu. Bu nasıl bir çeviklikti? Kabul etmeliydim, etkilenmişim. Hatta, kıskanmışım.

"Oluğun kırılmış," diye seslendi aşağı doğru. "Tamir etsen iyi olur. Kar yağdığında bu metal çatıya çıkmak istemezdin. Çekiç ve çivin var mı? İstersen halledebilirim."

Orada durup kafamda bunu tarttım. Ona borçlu olmak ister miydim, istemez miydim?

Finch yanıma dirseğiyle vurdu. "Ne boyutta çiviler?"

Baş parmağı ile işaret parmağını kullanarak çivinin boyutunu tarif etti.

Finch eve girip mutfaktaki çekmecedan çivi ve çekici alarak geri döndü. Uzanıp elindekileri Scotland'e uzattım.

"Hey," dedim sesimin doğal çıkmasına özen göstererek. "Senin şu uzun mesafe dürbününün markası ne?"

"Neden?"

"Sadece merak."

"Vortex." Çatıya çekici indirmeye başladı.

Bahçedeki bir toprak yığınının tekmeledim. O zaman lens kapağı o kızı aitti. Bu da daha önce bizim arazimize girmiş demektir. Ama kaç kere? Ve geri dönecek miydi? Nefesimi verirken yavaşça küfrettim.

Scotland çekiç yarı yoldayken durakladı. "Ne oldu?"

"Hiç."

"Yakın zamanda hiç nehir tarafına indin mi?" diye sordu.

Dün gece oraya yaptığımız yolculuk hakkında neler bildiğini merak etmeden duramıyordum. Yakında mıydı, izliyor muydu, o da o kızı görmüş müydü, en başından beri ondan haberdardı da onunla karşılaşmamızı mı beklemişti? "Hayır."

"Evet," dedi Finch bana bir bakış atarak. "Dün bir kız gördük. O yüzden geri dönmemiz uzun sürdü. Cooper bir panik atak geçirdi. Bazen oluyor, asker olmasından dolayı."

Scotland dudaklarının arasına bir çivi sıkıştırıp bana baktı. Ardından gözleriyle ormanı taradı. "Bir kız, ha?" İyi rol kestiğini biliyordum. Bilgiyi gizli tutma ve uygun gördüğü anda paylaşma konusunda ustaydı.

"Bir kız ya da bir kadın," diye devam etti Finch. "Emin değilim. Farkı ne ki zaten? Her şekilde, çok tatlı ve güzeldi." Ellerini saç örgüsünde gezdirdi. "Uzun kırmızı saçları vardı. Bugün onun bir orman perisi olduğuna karar verdim. Avlanma alanımızdaydık. Orada büyük bir çınar var, çok güzel ve görkemli. Ona Ağaçların Kralı diyoruz." Kollarını iki yana açarak ağacı tarif etti. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Oraya çok sık gitmem," dedi. Çatıdan aşağı inip çekici Finch'e uzattı. "Bu iş görecektir, komşum."

Başparmağımla işaret parmağımla Finch'in omzuna bastırdım. Burununu kırııştırıp dişlerini gösterdi. "Ne?" diye tısladı.

Ona daha önce hayatımızda olan biten her şeyi onunla paylaşmak zorunda olmadığını açıklamıştım. Bazı şeyleri elemesi gerektiğini. Ona söylemediğim şey, ikimizi bir arada tutmak için yaptığım şeyi Scotland'ın biliyor olmasıydı. Burada saklandığımızı biliyordu. Bu durum bizi bunca yıldır bir çıkmaza sokuyordu. Ona nazik davranmaktan ve bir telefon açıp da buradaki tüm hayatımızı yok edecek bir adım atmayacağını ummaktan başka şansım yoktu. O bir komşuydu, arkadaşımız değildi, arada fark vardı. Ama elbette işin bu kısmını ona açıklamamıştım. Scotland'e bayılıyordu, güveniyordu, ki beni rahatsız eden şey de tam olarak buydu. Onu tehlikeli biri yapan şey, tam olarak buydu.

ON YEDİ

Ertesi akşam, kulübeye karanlık çökerken montumu, şapkamı ve botlarımı giyip dışarı çıktım. Gökyüzü basık, gri ve uğursuzdu. Sanki kar yağacaktı, ki bu bir sorun olmazdı çünkü hazırlıklarımız tamdı. Kulübede erzak vardı. Ayrıca sağlam bir kar yağışı o kızın geri dönmesini, yakına gelmesini de önlerdi. Başımı hadi o zaman, yağ bakalım dercesine yukarı kaldırdım.

Finch yeni kamuflaj giysileri içinde sırtarak dışarı çıktı. Evin arkasını işaret ederek "Tuzaklarımı kontrol etmem lazım," dedi.

"Birazdan hava kararacak."

"Biliyorsun ki kontrol etmeliyim. Ya acı çeken bir hayvan varsa? Tuzak kurmanın ilk kuralı, tuzakları her daim kontrol etmektir. Bunu bana sen öğrettin."

"Git de bak," dedim ona. Başını sallayıp hemen sıvıştı. "Ve acele et," diye seslendim arkasından. Tavuk yeminin olduğu kovanın kapağını hızla açtım. Bu, tavukların yemi daha çok istemesine, daha saldırgan olmalarına neden oluyordu. Çitlerin içine üç avuç dolusu yem serptim. Kuyunun pompasına gidip bir kovayı onlar için doldurup yalaklarına boşalttım.

"Bence kar yağdığında bir süre güvende olacağız," dedim tavuklara onlar yeri gagalamakla meşgulken. "Ben, Finch ve Walt Whitman

bir süre burada kalıp neler olacağını göreceğiz.” Yeterince yediklerinde sopamı alarak onları rampalarından çıkıp kümeslerine girmeleri için yönlendirdim. “Hadi bakalım hanımlar.”

Verandaya gidip biraz oturup nefeslenmeye karar verdim. Ruger’ımı cebimden çıkarıp yanıma koydum. Sırtımı dikmeye verip bacaklarımı esnettim. Bir serçe gelip yemliğe kondu. Onu bir başkası izledi. Orman hâlâ griydi, hiç rüzgâr yoktu. Kuşlar sakin, sevimli ve insana güven verecek denli kayıtsızlardı.

Burası, beni tamamlıyordu. Yani ne kadar tamam olabilirim gördüklerimden sonra.

Yaptıklarımın sonra.

İşlerin ciddi anlamda ters gitmeye başladığı zaman üçüncü seferimizdeydik. Her şey daha başından yanlıştı; Almanya uçuşunda başlamıştı problemler, uçakta bir arıza mı ne vardı. İniş yapıp on bir saat beklemek zorunda kalmıştık. Bekledik, iskambil ve soru-cevap oynadık. Kimileri telefonlarını çıkartıp da oyun oynadı. Zaman geçirebilmek için ne varsa yaptık. Gideceğini düşünüp de gidememenin verdiği ağır bir his vardı. Zihnen hazırlanıyor, deyim yerindeyse kendinizi ona göre ayarlıyordunuz. Sonra birden önceki halinize dönmeniz gerekiyordu. Ayrıca hepimiz çok iyi biliyorduk ki o hazır halden çıktığınız anda ölürdünüz. Eve döner, gardını indirirsen ölürdün. Havaalanında beklemenin ardından rotamız yeniden belirlendi ve onca yerin içinde bizi Fas’a gönderdiler. O sırada Anders korkunç bir tür mide mikrobi kaptı ve hepimize bulaştırdı. Kabil’e indiğimizde hepimiz aşırı su kaybetmiş, saat farkından yorulmuş, tamamen tükenmiştik. Üç gün içinde dört kıta değiştirmiştik ve hepimiz neredeyse hiç uyumamıştık. Jake hariç, o herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde uyuyabilirdi. Tanrı’nın sevgili kuluydu.

Neyse, bir iki gün dinlenip kendimize gelmek hepimiz için çok iyi olurdu ama buna vakit yoktu. Oraya varmamızın üstünden beş saat geçmişti ki bizi sahaya gönderdiler. Güvenilirdik, hepimiz daha önce orada bulunmuştuk. Bize inanıyorlardı, bize ihtiyaçları vardı. Böyle diyorlardı. Biz de enerji içeceklerini ve kahvelerimizi kafaya dikip

ekipmanlarımızı kuşandık. Gece yarısında bir Humvee ile batıya, arama kurtarma operasyonuna gidiyorduk. Önceki gün iki adamımızla olan iletişimimiz kopmuştu ve bizim gidip onları bulmamız gerekiyordu.

Bulduk da. Ölmüşlerdi. Sokağın ortasında asılmışlardı. Kötü bir manzaraydı, asla etkisinden kurtulamayacağım türden bir görüntü. Telsizle haber verdik. Ama bir yandan sanki o bedenler yem olarak oraya konmuş gibi hissetmiştik. Sanki isyancılar onlar için geleceğimizi biliyordu. Bir kilometre kadar ötedeki Humvee'ye dönmek için bir binanın yanından çömelerek ilerlememiz ve genişçe bir caddeyi geçmemiz gerekiyordu. Onlara önden gideceğimi söyledim ve tam o anda Jake el yapımı bir patlayıcıya bastı. Artık nerede olduğumuzu anlayan isyancılar üzerimize kurşun yağdırmaya başladı. İkimiz ekibin kalanından ayrı düştük.

Jake'i omzuma alıp siper alabileceğim bir yere koştum. Çömelerek karanlık bir binaya girdim. Onu bir masaya indirip durumuna baktım, düşündüğümünden daha kötüydü. Ağır yaralanmıştı ve çok kan kaybediyordu. Çantamı karıştırıp çıkarttığım pıhtılaştırıcıyı yarasının üzerine döktüm. Kolunun altına saplanmış olan tahta parçasını çıkardım. Yüzünün bir kısmı da hasar almıştı. En kötü kısmı da buydu, yanağının ve bir gözünün kopmuş olduğunu görmek. Ona biraz su verip yanına oturarak elini tuttum.

Bir süre sonra çatışma sona erdi ve insanlar sokaklara çıkmaya başladılar. Çünkü burada işler böyle yürüyordu. İşler kızıştığında siviller ayak altından çekilirdi. Göz açıp kapayınca kadar sokakta yalnızca savaşılan kişiler, bizler kalırdık. Ama etraf sakinleştğinde insanlar yeniden dışarı çıkar hayatlarına kaldıkları yerden devam ederlerdi. Bu bana hep çok tuhaf gelmişti. Ama sanırım başka şansları da yoktu.

Kimse burada saldırıya uğradığımızı bilmiyordu, telsiz patlamada yok olmuştu. Çok geçmeden suyumuz tükenmişti. Jake'in yüzü ve bacağı epey kötü görünüyordu, vücudunun sol kısmı kanlı, lime lime olmuş haldeydi. Bir de sinekler üstüne üşüşmüştü, o kadar çoklardı ki hepsini ondan uzakta tutmama imkân yoktu. Bu, sineklerin onun

üstüne doğru uçma biçimleri bana çok dokunmuştu. Sanki Jake çoktan ölmüştü ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne kadar diye düşündüğümü hatırlıyordum; o masada, isimsiz bir şehrin, isimsiz bir sokağında ölmesine ne kadar kalmıştı?

İşler iyice iç karatıcı bir hal aldığında tarih 14 Aralık'tı. Jake 23. Mezmur'dan alıntı yapmaya başladı ki bilmeyenleriniz için bence bu bir ağıttır: *Evet, karanlık ölüm vadisinden geçsem bile. Ona durmasını söyledim. Eğilip kan, kum, kas ve kemik parçalarından ibaret olan yüzüne dosdoğru bakarak "Aklından bile geçirme," dedim.*

Tonunu değiştirdi.

"Hayır, olmayacağım bir leş tesellisi. Umutsuzluk, çekmeyeceğim sana bir ziyafet. Bu daha iyi mi?" diye sordu bana bakarak. Yüzü korkunçtu. Sol göz küresi kurumuş siyah kanla kaplıydı. Ama sağ gözü hâlâ aynı bakıyordu; kibar ve anlayışlı. Ve hatta, gülümsüyordu, gülümsemediğini anlayabiliyordum. Öncesinde fena bir yakışıklılığı vardı.

Elini sıktım. "Daha iyi kardeşim."

"Gerard Manley Hopkins'in bir şiiri."

"Bana ondan bahsetsene," dedim ona içinde olduğu ruh halinden, bedenine yayılan ve farkında olduğu, daha da kötüsü ona teslim olmayı planladığı enfeksiyondan kaçınabilmesi için. O an, İngilizce öğretmeni haline bürünmesine ihtiyacım vardı. O an, hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

Taktığım işe yaradı. Hopkins, Viktoryenler ve soneler hakkında konuşmaya başladı. Bunların hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyordu ama ben binayı kolağan ederken onun dikkatini dağıtacak, ölmediğinden emin olmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Ben sürüne sürüne dört kat çıkıp da bir pencere buluna kadar Jake şiirlerden bahsetti. Nerede olduğumuza dair iyi bir fikrim vardı ama yüksek bir bakış noktasından bunu teyit etmem de faydalı olacaktı. Etrafa iyice bir baktığımda üsse geri dönüş yolumuzu tayin edebileceğimi biliyordum. Neyse, dediğim gibi, insanlar yeniden sokaklara dökülmüştü. Pazar yeri açıktı, üç çocuk sokakta top oynuyordu. Bulunduğum yerden binaya yaklaşan iki figür olduğunu görebiliyordum. Doğruca Jake'e yakın olan girişe doğru ilerliyorlardı. Jake

ise ölümün eşiğinde masada öylece yatıyordu ve bu ikisi başlarıyla omuzlarını iyice aşağı eğmiş sinsi sinsi ona yaklaşıyordu.

Basamakları atlaya atlaya, hızla geri inmeye başladım. Silahımı bıraktığım odaya girdim. Elimde yalnızca AK silahım vardı ki bunu kullanmam yakınlardaki herkesi buraya çekmeye yeterdi. Jake hareket edemiyorken ve henüz karanlığın çökmesine saatler varken de bunun olmasına izin veremezdim. Merdivenlerden döne döne inerken parmaklarımın duvara nasıl sürtündüğünü hatırlıyordum. Sıvanın parmak uçlarımda bıraktığı o pütürlü hisle botlarımın çıkardığı ses aşağı doğru yankılanıyordu.

Jake'in yanına ulaşabildiğimde diğer ikisi de oradaydı, başında dikiliyorlardı. Çoktan öldüğünü sandım. İçinde kalan son yaşam zerelelerini de ondan aldıklarını düşündüm ve o an, ani bir öfke dalgası beni ele geçirdi. O kadar güçlüydü ki bildiğim her şey yok oldu. O an yalnızca o oda vardı; masanın üstünde yatan arkadaşım, orada dikilip ona zarar veren iki kişi, vızıldayarak kendilerine bir ziyafet çeken sinekler ve ısı.

İkisini de öldürdüm. Biri adam diğeri kadındı. Hızlı bir ölümdü, ama yine de...

Kadının taşıdığı bir şey olduğunu fark ettim, kekti. Sonradan onu küçük parçalara ayırıp Jake'e yedirdim çünkü hâlâ hayattaydı. Ona dokunmamışlardı. Geriye dönüp bakınca kendimi yine de belki ona ya da ikimize birden zarar vereceklerdi diye ikna etmeye çalıştığımı görüyordum. Onlara hemen oradan kaybolmalarını söyleseydim gidip yerimizi birilerine söyleyeceklerdi ve ikimizi de sokakta sallandıracaklardı. Neler olabileceğinden bağımsız olarak ister şans eseri ister bize zarar vermek için orada bulunmuş olsunlar, onları öldürmüştüm. Ve bununla yaşamak zorundaydım.

Savaş sırasında Jake ve benim de yaşadığımız gibi, iyi insanların bile başına kötü şeyler gelebilirdi. Savaşın kimseye müsamahası yoktu. Bedeninizde olmasa, ruhunuzda mutlaka izi kalıyordu. Tıpkı bana olduğu gibi. İşte yine oturmuş o korkunç günü hatırlıyordum. Ondan kaçamıyor, asla kurtulamıyordum.

“Finch?” verandadan kalkıp Ruger’ı cebime koydum. Arka bahçeye doğru ilerlemeye başladım. Hava neredeyse kararmıştı, geri dönmüş olmalıydı. Evin köşesinden dönmüştüm ki durdum. Bir ses vardı. Motor? Çok uzakta değildi ve bizim buralarda Jake’in geliş gidişleri dışında asla motor sesi olmazdı. Ana yol, sesin buraya ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Ses giderek yükseldi, biri geliyordu. Bir an için Jake olabilir mi diye düşündüm. Ama olamazdı. “Finch!”

Lastikler çakılları ezmeye başladı. Finch’i ya da ona dair bir izi görebilir miyim diye gözlerimle ormanı taradım. Hiç. Zihnim son hızda çalışıyordu. Scotland? Gördüğümüz kız? Evin arka cephesine yaslanıp yere çömeldim. Neredeyse çökmüş olan karanlığın içinde far ışığı parlıyordu. Araç köşeyi dönüp görüş alanıma girdi. Mavi bir araba, markasından emin değildim ama inanılmaz derecede sessizdi. Dönüp bir kez daha ormana baktım. Finch’ten iz yoktu; güneş sarı, somon, kırmızı, pembe kış renkleriyle nefes kesici ışık oyunları yaparak tepelerin ardında batıyordu. Birkaç dakika içinde her yer karar-mış olacaktı ve birileri kapımızdaydı. Finch neredeydi?

Araba kulübenin önündeki düzlüğe çekti. Cebimdeki Ruger dışında hâlâ hiçbir planım yoktu. Ama durdum ve bir şeyler bulabilmeyi umdum.

ON SEKİZ

Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve içeriden bir kadın çıktı. Gözlerimi kısıp baktım, nedense yalnız olduğuna emindim. Gerilip esnedi, arabanın arka koltuğuna doğru uzanıp bir mont çıkardı. Uzun gri bir etek ve salaş beyaz bir kazak giyiyordu. Kısa, kıvrıkcık, kahverengi saçları vardı. Hayır, arkaya atılıp boyun hizasında bağlanmıştı saçlarını. Arabanın kapısını kapatıp eve doğru yürümeye başladı.

“Merhaba?” diye seslendi verandanın basamaklarını çıkarken.

Kapı elbette ki açıktı. Kapıyı çaldı, birkaç adım attı. Tahminimce pencereden içeri bakıyordu ama onu göremiyordum. “Merhaba?” dedi yeniden.

Ne yapacaktım? Arkamdan bir hışırtı geldi. Dönüp baktığımda ormanın eteklerinde dolaşan küçük bir figür olduğunu gördüm. Finch. Çobanaldataan kuşunun ötüşünü taklit ettim. Durakladı, şaşırmıştı. Karanlıkta beni göremiyordu. Ötüşü tekrar ettim, bu sefer yerimi anladı ve bana doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Onu yakınımı çekip çenemi başına bastırdım. Soğuya rağmen terden yapış yapış olmuştu.

“İyi misin? Neden nefes nefesesin?”

“Arabanın geldiğini gördüm,” diye fısıldadı. “Farları. Acele etmeye çalıştım.”

“Orada biri mi var?” Ön verandadaki kadın evin yanına doğru ilerledi. Sesi daha yakından gelmeye başlamıştı. “Yok artık,” diye

mırıldandı karanlığa doğru. "Yok artık!" Verandadan aşağı indi, karanlıkta silüetini hayal meyal seçebiliyordum. "Şimdi ne olacak?" dedi kadın gökyüzüne bakarak. Bunu tam olarak duyamadığım başka mırıltılar izledi.

Finch dönüp bana baktı. Başının bana doğru hareket ettiğini hissedebiliyordum, elimin altında kalbi hızla atıyordu. Nazikçe parmaklarımla ağzını kapattım.

Kadın ellerini cebine atıp böğürtlen çalılırla kulübe arasında gidip gelmeye başladı. Topuklarının üstünde dönerken eteğinden çıkan hışırtıyı duyabiliyorduk. Ani verilmiş gibi duran bir kararlar arabaya doğru ilerlemeye başladı.

Gidiyordu, tanrıya şükürler olsun.

Hayır, eğilip arabanın içinde bir şeyleri karıştırdı. Bir kafa lambası bulup başına geçirdi. Ağaçların arasından lambanın ışığı parladı. Eve doğru gitti ve içeriye girip gözden kayboldu. Neredeyse nereye gitmesi gerektiğini biliyormuş gibiydi.

"Bu kim?" diye fısıldadı Finch. "Neden burada?"

"Bilmiyorum."

"Üşüdüm."

Montumun fermuarını açıp çıkardım, omuzlarına yerleştirip onu sardım. Walt Whitman dizlerime doğru tırmanıp geri kayıyordu.

Etrafımızdaki karanlık yoğunlaştı. Finch titriyordu. "Tüm gece burada kalamayız, biliyorsun değil mi?" dedi. "Hipotermiden ölürüz. Ayak parmaklarımı hissetmiyorum, eğer kırılıp düşerlerse yürüyemem. Yürümek için ayak parmakları gerek."

"Kıpırdama," dedim ona ve ayağa kalktım. Çömelmekten dizlerim ve sırtım kaskatı kesilmişti. Haklıydı, tüm gece kulübenin arkasında saklanamazdık. Tam kadın evden dışarı çıkarken ben de evin önüne çıktım.

Beni görünce şaşırdı, nefesini tutup bir adım geriledi, neredeyse düşüyordu. Şaşkın ve sakardı, kafa lambasının ışığı doğrudan yüzüne vuruyordu.

Elimi gözlerime siper ettim. "Yardımcı olabilir miyim?" dedim. Aslında cümleye "Burası özel bir mülktür," ile giriş yapmayı

planlamıştım ama ne kadar sıska, acınası ve korkmuş olduğunu görünce vazgeçtim.

Ruger'a baktı. "Ben," Sesi titriyordu. Açısını ayarlamaya çalışırken kafa lambasını da titretti. "Ben bir aile arıyordum. Bir adam ve küçük bir kız." Aradaki mesafeyi gözüyle ölçer gibi arabasına baktı.

Bir adım daha yaklaştım. Korkusu yüzüne yansdı. Farın ışığı altında yüz hatları iyice vurgulanmış, tuhaflaşmıştı. "Sen kimsin?" diye tısladım. Hâkim Bey ve Hâkime Hanım'ın bizi bulup beni egale etmek için bir plan kurmuş olma olasılığı geçti aklımdan. Çünkü böyle bir şey yapacaklarsa bunu kesinlikle arkamdan iş çevirerek sinsi sinsi yaparlardı, tıpkı geçen seferki gibi. Gardımı düşürdüğüm anda harekete geçerlerdi.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," dedi kadın titreyen sesiyle. Çok hafif bir aksanı vardı. "Belli ki yanlış yere geldim. Çıkışı kaçırmış olmalıyım. Hava da kararıyor, kusura bakmayın." Arabasına doğru döndü. "Artık gideyim."

"Bana kim olduğunu söylemeden hiçbir yere gidemezsin."

Zorla yutkundum. Çenesinin gri gölgesi altında boğazının hareketini görebiliyordum. "Ben yalnızca elçiyim. Ailemin burada bir kulübesi var. Abimin bir arkadaşının bir süredir burada kalıyor olması lazım. Bana getirmem için bir erzak listesi verdi, tek bildiğim bu. Geç kaldım ama, işte yine de erzakı teslim ediyorum. Lütfen..."

Hâlâ şüphelerim vardı. Eğer Hâkim Bey ile Hâkime Hanım'ı tanısaydınız, sizin de olurdu. "Ne kadar geç?"

Kaşları havalanınca kafa lambasının ışığı titredi. "Bir hafta. On dördünde gelmem gerekiyordu ama çalışmam gerekiyordu ve arabam arızalanmıştı, gelemedim."

"Liste yanında mı?"

Başıyla onayladı ve ceplerini karıştırmaya başladı. "Burada," dedi nihayet bulduğu kâğıdı bana uzatırken. "Yiyecekler arabamda. Yiyecek, pil, bir sürü şey. Listedeki her şey. Eğer istediğin buysa her şeyi alabilirsin. Al lütfen, ben de gideyim." Arabasına doğru bir adım daha attı.

Kâğıdı kafa lambasının ışığına doğru tuttum. Benim el yazımdı, taşlar şimdi yerine oturmaya başlamıştı.

Birbirimizi en son görmemizin üzerinden on yıl geçmişti. "Marie?" Jake'in küçük kız kardeşi.

Başını yana doğru eğdi. "Tanışıyor muyuz?"

"Yıllar önce tanışmıştık. Sen, ben, Jake; buradaydık."

"Kenny?" Gözlerini kısıp yüzümü inceledi. "Seni tanıyamadım."

Tuhaf, onca yılın ardından bu ismi duymak... "Evet."

Emin değilmiş gibi durakladı.

"Artık Cooper'ı kullanıyorum," diye ekledim.

"Ah," Kaşlarını çatı. "Jake bahsetmemiştir."

"O iyi mi? Jake?"

Başını iki yana salladı, kafa lambasının ışığı karanlıkta titreşti. Yüzü düşmüştü ve o bakış... O bakışı tanırdım, hem de çok iyi tanırdım.

Jake ölmüştü.

"Altı hafta oldu." Montunun koluyla gözlerini kuruladı.

İçimi, tüm o üzüntüyü, öfkeyi, kaybımı dökmek istediğimden başka yana döndüm ama yapamayacağımı biliyordum. Burada değil, şimdi değil, bir araba dolusu erzakla bekleyen Marie'nin önünde değil, evin arkasında karanlıkta saklanıp kafasındaki bin tane soruyu bastıran Finch varken değil. Jake, tek dostum Jake, bizi bunca yıldır hayatta tutan Jake. Anlaşmamız düşünüldüğünde buraya gelmemesinin ne demek olduğunu biliyordum. Bir şeyler olduğunu biliyordum, bir sıkıntı olduğunu. Ama yine de... Bir şeyden şüphelenmekle birinin size o şüphelerin doğru olduğunu söylemesi arasında fark vardı. Şimdi, aldığım bu haber beni dibe, en derine çekiyordu. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Ben de koy verdim, arabanın kaputuna yaslandım.

Marie boğazını temizledi. "Sana söyleyen kişi ben olduğum için üzgünüm. Ve lütfen yanlış anlama, kaba olmak istemiyorum ama gerçekten aldıklarımı indirip dönmem gerek."

"Hayır, bu şekilde olmaz. Öylece geri eve dönemezsin. Buraya gelmen kaç saat sürdü?"

"Dokuz."

Başımı iki yana salladım. Duyularım bulanıklaşmıştı ama yavaşça geri dönüyorlardı. "Hayır, Jake böyle olsun istemezdi, güvenli değil. Biraz dinlenmen gerek. İçeride yemeğimiz var." Silahımı arka cebime

koydum. “Silah için üzgünüm. Seni korkuttuğum için de. Sadece... Buraya pek kimse gelmez. Kim olduğunu bilmiyordum. Dikkatli olmam gerekiyordu.”

“Evet,” dedi bana bakarak. “İnsan dikkatli olmalı.”

Bunun ona biraz tuhaf geldiğini tahmin edebiliyordum. Evden çıktığı gibi ona silahımı doğrultmuş ve onu korkutmuştum. Şimdi ise karanlık çökmüşken ormanın içinde bir yabancıyla dikiliyordu. Eteğini düzeltti. Arabasına yürüyüp bagajı açtı. İçeride erzakla dolu geri dönüştürülebilir mavi poşetleri çıkarıp kulübeye doğru ilerledi.

Finch kulübenin arkasından fırladı. Kucağındaki kedisi beyaz bir ışık yumağı gibi kollarında hopluyordu.

“Kızım,” dedim iki poşeti alırken. “Finch. Bu da Jake’in kız kardeşi tatlım, Marie.”

Marie elini Finch’e doğru uzattı. Finch ise öylece baktı. Sonra Marie’nin görebilmesi için kedisini havaya kaldırdı.

“Bu Walt Whitman.”

“Bir kedi için ne hoş bir isim. Ona içeride daha yakından bakabilir miyim?”

“Tabii.” Finch verandaya çıkıp kapıyı açtı. “Burası bizim kulübemiz,” dedi. İşin doğrusu bunu demesinden biraz rahatsız olmuştum çünkü burası bizim değildi. Tam olarak değildi. Bizimdi ama bizim değildi. Marie’nin buradaki varlığı daha önce Jake’le hiç olmayan bir biçimde bir şeyi fark etmemi sağlamıştı. Burada kurduğumuz hayat, ödünç bir hayattı.

İçeride, Marie ve ben küçük mutfakta dolanıyor, dirseklerimiz, kalçalarımız birbirine çarpıyordu. Sonunda ona her şeyin yerini ben bildiğimden, erzakları benim yerleştirmeme izin verirse daha kolay olacağını söyledim. Kibar olmaya çalıştım. Nihayetinde bize erzak getirmişti. Finch ona içeriye gezdirmeyi teklif etti. Kucağında Walt Whitman, arkasında Marie mutfaktan çıktılar. Bazılarını kendi bulduğu, bazılarını ise Scotland’in verdiği kafatasları köşedeki ahşap sandığın içine yığılmıştı. Denizliklerin üstünde nehirden bulduğu siyah iç kısımları güneşte parlayan midye kabuğu parçaları vardı. Ayrıca fosiller de vardı. Bir gün ormanın ortasında bulduğu eski metal bir

kaşık, pek okumadığımız kitapların sayfaları arasında sonbahardan kalma kırmızılı sarılı yapraklar, geçen yazdan kalma beyaz çiçekli havuç, bahardan kalma menekşeler, sicimle birbirlerine bağlanmış tavandan sarkan kurutulmuş lavanta demetleri...

Finch ardı arkasına sorularını sıralamaya başladı. Nerede yaşıyorsun? (Şimdilik Jake'in evinde, Michigan'da.) Nasıl bir ev? (Krem rengi tuğladan önünde verandası olan bir ev.) İşin var mı? (Kütüphaneci.) En sevdiğin yemek ne? (Çikolata.) Çocukların var mı? (Hayır.) Bisikletin var mı? (Evet, kırmızı bir tane.) En sevdiğin kitap hangisi? (Sayamayacağım kadar çok var.) Arkadaşların var mı? (Birkaç tane.)

"Benim yeni bir arkadaşım var," dedi Finch uzanıp Walt Whitman'ın kulaklarının arkasını kaşırken. "Uzun kızıl saçları var, ormanda yaşıyor."

"Yemek," dedim Finch'e bir bakış atarak. Güveci kâselere pay edip masaya koydum.

"Daha önce hiçbir mağazaya gittin mi Marie?" diye sordu Finch sandalyesini çekerken.

"Elbette, pek çok kez." Marie kaşlarını çatıp benden yana baktı. "Ya sen?"

"Bir kere sanırım. Ama henüz bir bebektim. Dolayısıyla çok hatırlamıyorum."

"Finch," dedim Marie'nin başka bir soru sormaya hazırlandığını fark edince. "Sorguya bir ara verelim de yemeğimizi yiyelim."

Finch ayı yüzünü takınıp sandalyesine oturdu.

"Bu kâseleri hatırlıyorum," dedi Marie parmağını ağzının çevresinde gezdirirken.

"Jake ile burada yaşadınız mı?" diye sordu Finch.

"Küçükken, evet. Açıkçası çok hatırlamıyorum. Ama kâseleri hatırlıyorum nedense. Müthiş kokuyor," dedi Marie buharı derin bir nefesle içine çekerek. "Açlıktan ölüyorum."

Finch Marie'ye baktı. "Jake'e benziyorsun," dedi.

"Sence öyle mi?"

"Daha güzelisin tabii."

Marie boğazını temizledi. "Eh, daha iyi saçlarım olduğu kesin." Kıvırcıklarını kabartıp güldü. Kahverengi gözleri parlak ve ıslıl ışıldı. Jake, ben onunla ilk tanıştığımda bile keldi ve kendisi, bir kere bu işe bulaştı mı sürekli olarak kafasını kazıtacak türden bir insandı.

Finch kıkırdadı. "*Kesinlikle* daha iyi saçların var." Güvecini karıştırdı. "Ölmeden önce bizimle ilgili bir şey söyledi mi? Bana bir mesaj gönderdi mi?"

Marie bana bakıp yutkundu. Ardından yeniden Finch'e döndü. "Aslına bakacak olursan, gönderdi. Bana onun için bir şey yapmamı istediğini söyledi. Bu iş çok sevgili bir dostuna erzak getirmektir ve arkadaşı, kucak dolusu sevgilerini ilettiği genç bir hanımmış. Hep bir çocuğu olsun isterdi ve eminim ki seni kızı gibi görüyordu."

"Onu sevmiştim."

Marie uzanıp Finch'in elini kendininkilerin arasına aldı. "Hepimiz sevdik."

Walt Whitman küçük beyaz yüzünü bacaklarımın arasından yukarı doğru uzatınca onu kışkıışladım.

"Cooper ve Finch, eğer çok rahatsızlık vermeyeceksem geceyi burada geçirmek isterim. İşin doğrusu, bu karanlıkta yolumu bulabileceğimden emin değilim. Ayrıca yakınlarda otel motel olmadığını da farkındayım. Sabah erkenden yola çıkarım. Sizin için de uygun mu?"

"İstersen sonsuza dek kalabilirsin," dedi Finch.

"Yatakta yatmak istersen ben koltukta uyuyabilirim," diye önerdim.

"Koltuk iyidir," dedi Marie. Bir tutam saçı parmağına doladı. "Koltukta rahat ederim. Muhtemelen ikiniz uyanana kadar gitmiş bile olurum. Bu arada, güveç leziz olmuş."

ON DOKUZ

Yemekten sonra Finch'in ısrarı üstüne Marie ona *Kuzey Amerika Kuşları*'ndan bir sayfa okudu. Ben de onları dinlerken bulaşıkları kaldırdım.

“Doğu Sinekkapan kuşu. Pek çokları tarafından baharın habercisi olarak selamlanan sinekkapan kuşu erkenden göç eder. Kısa kanatlarıyla hızlı, hoplarcasına yaptığı uçuşuyla tanınmaktadır.” Marie kadifemsi, yatıştıran sesiyle iyi bir okuyucuydu ki bu beni şaşırtmamalıydı, kendisi bir kütüphaneci ve edebiyat profesörünün kızıydı. Yine de etrafa ısı yayıp günün yorgunluğunu alan odun sobasının ve sıcak, sabunlu sudaki ellerimin etkisiyle gidip koltuğa uzanmak, uyuyakalana dek onu dinlemek istiyordum.

Finch'in sakinleşmesi, gün içinde yaşadıkları ve misafirimizin olması heyecanı yüzünden epeyce uzun sürdü. Ama nihayetinde yatağına uzanıp uykunun onu ele geçirmesine izin verdi.

Marie çaydanlıkta biraz su ısıtıp bana çay isteyip istemediğimi sordu. Tabii, dedim çünkü neden olmasındı? Tezgâhtaki yeni mum titreşerek karanlık odayı aydınlatıyordu.

“Buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Ne kadar huzurlu olduğunu.” Tezgâha yaslanıp camdan dışarı baktı. “Bak, dolunay var.”

Yanına gittim. Ay, göğün tepesinde gri çilleriyle yuvarlak ve beyaz asılı duruyordu. Toprağın üstünde toz gibi yağmış kar parlıyordu.

Genelde olan o büyük fırtınaların gelmesine hâlâ birkaç hafta vardı. Ama yine de birinin pat diye kapıyı çalivermesi ihtimali de yok değildi. "Kar artarsa diye ne olur ne olmaz erken çıkmak isteyebilirsin."

Kollarımız birbirine değdi. Bir şey değildi, kollar birbirine değiyordu sadece. Ama bir kadına dokunmayalı sekiz yıl olmuştu ve bu küçük temasta, tenlerin birleşiminde, başka bir insanı hissetmekte derinlerimde acıyan ve yanan bir noktaya değen bir şeyler vardı. Ama aynı zamanda heyecanlandıran bir şeyler. Evet, kabul ediyordum. Günün sonunda ben de nefsi ve ihtiyaçları olan bir adamdım, elden bir şey gelmezdi. Geri çekilip ötmeye başlamadan çaydanlığı ocaktan aldım. "Buraya son gelişinin üstünden ne kadar zaman geçti?"

"Ah, yıllar oldu. Senin ve Jake'in arkanıza takıldığım o günden sonra hiç gelmedim. Yani emin değilim. Onun üstünden ne kadar zaman geçti ki? On yıl mı?"

Başım la onayladım. Elimde olmadan o arada ne kadar çok şey olduğunu düşündüm; yaşamın nasıl yoldan çıktığını, esnediğini ve geri bırakılınca nasıl çatırdadığını. Her şeyin nasıl da en ufak bir müdahaleyle o anda yeniden paramparça olabileceğini düşündüm. İnce bir ip üstünde yürümek gibiydi hayat, hiçbir şeyden tam emin olunamıyordu.

"Babamın hayali bu topraklarda yaşamaktı," dedi Marie. "Burada. Babasının ölümünden sonra kalan mirasın her bir kuruşunu kullanarak inşa ettirmişti burayı. Gerçi annemin de en büyük hayal kırıklığıydı burası. Yetti artık diye resti çektiğinde beş yaşındaydım. O yüzden çok net hatırlamıyorum, parça parça şeyler var aklımda; böğürtlen toplamak, patates ekmek gibi. Jake daha büyük olduğu için daha çok şey hatırlıyordu." Camdan bana doğru döndü.

Dolaptan iki kupa alarak ona uzattım. "Eğer yapabilirsen bana Jake'ten bahset."

Getirdiği erzakların içinden havalı metal bir teneke çıkarıp açtı. "Sonuna doğru epey kötüleşti. Çok küçülmüştü, çok zayıftı. Görsen tanıyamazdın." Kupalardan birine bir poşet çay koyup üstüne kaynar su döktü. "Komik, benden buraya gelmemi istediğinde o kadar yüksek dozda morfin alıyordu ki bilinci yerinde değildi. İşin doğrusu sen

gerçekten var mıydın yoksa hayal gücünün bir ürünü müydün emin olamamıştım.” Bakışlarımı yakalayıp hafifçe gülümsedi. “Gördüğün gibi, yine de geldim. Listeyi tam tarif ettiği yerde buldum. Alışverişe gittim. Tüm bu süreç boyunca kendimi sorguladım, şüphe ettim. Buraya geldiğimde bile neyle karşılaşacağımı bildiğimi sanmıyorum.” Çay poşetinin ipini çekiştirerek aşağı yukarı hareket ettirdi. Ardından çıkarıp diğer kupaya koydu ve üstüne suyu ekledi. “Sık gelir miydi?”

“Yılda bir defa.”

Kupayı bana uzatınca yine dirseklerimiz birbirine temas etti ve o ürperti, iç titremesi geri döndü. Bunca yıldır kendi kendime içimdeki ilkel arzuların Cindy’le birlikte öldüğünü söylerken orada, ay ışığının aydınlatığı o mutfakta ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. Bu bir yalandı. En başından beri buna o kadar derinden inanmıştım ki yanlış olduğunu görememiştim. Aptalcaydı gerçi, doğanın yarattığı bir çekimin bir insanla birlikte ölebileceğini düşünmek. Ölebilecek olan şey aşktı.

Marie çayından bir yudum aldı. “Jake senin için çok kıymetli birini kaybettiğini söyledi. Kendine gelene kadar burada kalıyormuşsun.”

Demek ona durumu böyle açıklamıştı. İçinde bulunduğumuz durumu yalan söylemeden açıklamanın bir yolunu bulmak tam Jake’lik bir hareketti.

“Doğru,” dedim. “Bizi buraya böylece kabul etmesi inanılmaz bir cömertlikti.”

“Ne zamandır buradasınız?”

“Bir süredir.” Detaylardan kaçınmak en iyisiydi.

“Ve daha da kalacak mısınız?” Parmağını kupasının ağzında gezdirdi. “Yani, uzun süre demek istedim.”

“Jake demişti ki... İsteddiğimiz kadar kalabileceğimizi söylemişti.”

“Anladım.”

O an kafama dank etti ki artık Jake’in kulübesinde yaşamıyorduk. Bu onun kulübesiydi. Bu da demekti ki... “Burayı satmayı düşünüyorsun, değil mi?”

“Aklıma geldi. Önceden. Dediğim gibi buraya gelince ne bulacağımdan emin değildim. Ama siz burayı kullanıyorsunuz, burada

yaşıyorsunuz.” Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Bu da işleri değiştiriyor.”

“Kira verebiliriz, param var.”

“Lütfen bundan bahsetmedim varsay. Sağlıklı düşünemiyorum, uzun bir gün oldu.” Dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. “Aslında uzun bir yıl oldu.”

Başımla onu onayladım ve çayımdan ilk yudumumu aldım. Bu bir sorundu elbette, daha önce düşünmediğim bir sorun. Evimizin biz içinde yaşarken satılabilme olasılığı yani. Ama aklım Jake’e kayıyordu. Yavaş yavaş nasıl eridiğini düşünüyordum; yıllar süren eziyeti, vücudunun o ilk darbeyi nasıl büyük bir şiddetle aldığını, nasıl iyileşmek için savaştığını ama nihayetinde, bunca yıldır hücre hücre bedeninin onu nasıl da yarı yolda bıraktığını, yavaş yavaş nasıl solup gittiğini. Arabanın takla atmayı kesmesiyle Cindy’nin ölümü arasında iki dakika kadar bir zaman vardı ve belki de bu, gitmek, çok daha iyi bir yoldu. Arka koltukta Finch ağlıyordu. Cindy ise sessizdi, zorla nefes alıyordu, ağır bir iç kanaması vardı. Gazetede çarpma anında öldüğü yazılmıştı. Oysa ben gerçeği biliyordum, iki dakika kadar daha hayatta kalmıştı. Gözlerini kırpmış, kırpmış, elimi sıkmıştı.

Zihnimde yüzeye çıkan ve birbirine karışan tüm o kabuslar içinde, yaptığım ve gördüğüm onca korkunç şey içinde bu en kötüsüydü. Parmağımı kupamın ağız kısmında gezdirip çayımdan bir yudum aldım. Gözlerimin önünden o görüntüyü, Cindy’nin son halini göndermeye çalıştım.

“Benimle kalan son kişiydi o,” dedi Marie. “Ailem öldü. Thomas.”

Ona baktım. Minyon, sade biriydi ama her nasılsa, eskilerden gelen masum bir güzelliği de vardı. “Thomas?”

Sesi titredi. “Kocam. Eski kocam. Beni aldattı, ben de ona her şeyin bittiğini söyledim.” Dönüp sallama çayların olduğu poşeti karıştırarak bir kutu çıkardı. “İster misin? Tuzlu karamelli bitter çikolata. En iyisi.”

“Ne kadar oldu?”

Tırnaklarıyla kutunun ambalajını açmaya çalışırken zorlandı. “Ne?”

“Kocan.”

“Ah, çok değil. Yedi ay.” Kutuyu bana doğru uzattı. “Açmama yardım eder misin?”

Kotumun cebinden çakımı çıkartıp açtım. Bıçağı kutunun kenarı boyunca kaydurdum. “Ne yıl ama,” dedim kutuyu ona geri uzatırken.

“İlk değildi. Yani evet, kötü bir yıldır ama aslında işler yıllardır kötüydü. Çok daha önce bitirmeliydim ama yapmadım. Hep değişeceğini umdum, bir şekilde benim ona yeterli geleceğimi.”

İşte yine başlıyorduk, insanlar bana sırlarını döküyordu. Benim şu İtiraf Lanetim. “Yo, öyle deme. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok,” dedim ona. “O tarz adamlar, öyledirler işte. Bunu değiştirmek için senin yapabileceğin bir şey yoktu.” Bu tavsiye, teselli sözleri, nereden çıkmıştı hiçbir fikrim yoktu. Bunu yaşadığım onca yıl, kafedeki kadın, sekizinci sınıf cezasındaki Bay Martin; hiç birine teselli olmaya çalışmamıştım. Cevap olarak ağızımdan bir kelime dahi çıkmamıştı.

İçinden bir çikolata çıkartıp kutuyu bana doğru uzattı. “Genelde her birini ince ince dilimler her seferinde ağızma bir dilimini atarım. Her parçanın tadını çıkarman lazım, ağızda eriyor.”

Çakıyı ona uzattım.

“Finch inanılmaz bir kız.”

“Öyledir.”

“Annesi?”

“Araba kazası. Finch henüz bebektir, o yüzden hatırlamıyor.”

“Evli miydiniz?”

Hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri, Cindy ile evlenmek. Hamile olduğunu fark eder etmez ona bir yüzük almıştım. Güzel bir yüzüktü de. Beni ilk kez öptüğü nehrin kıyısında ona evlenme teklifi etmiştim. Ama düğün için beklemek istemişti. Hem iki ayağı bir pabuca girsin hem de hamileyken gelinlik giysin istememişti. Aynı zamanda ailesinin evlenmemizin tek sebebinin bebek olduğunu düşünmelerini de istememişti. Tüm bunları anlayabiliyordum ama evlenmiş olsaydık işler biraz daha kolay, biraz daha iyi olabilirdi. Ben ısrarcı olunca bir gün bu konuda büyük bir tartışma yaşamıştık. Sonra düşününce kim düğünün zamanı için böyle kavga ederdi ki?

Cindy hamileydi ve karşımda ağlayarak bana onu neden anlamadığımı, ona neden güvenmediğimi soruyordu. Onu kollarımın arasına almıştım o an. Kollarımı dolduruyordu, hamilelikle birlikte yalnızca karnı değil, kolları, bacakları, bilekleri, yüzü, her şeyi daha büyümüş, daha bir kabarmıştı. *Sen hazır olduğunda yaparız*, demiştim ona. *Sen söyle yeter. Biliyorsun, otobüsteki o günden beri aşığım ben sana.* Bunu arada söylerdim, o da başını eğip gülümserdi. Ama yalnızca o seferinde yüzünü boynuma gömüp ağlamıştı.

“Nişanlıydık,” dedim Marie’ye. “Evli değildik.”

Marie bana bir dilim çikolata uzattı. “Kendi başına onu yetiştirmede iyi bir iş çıkarmışsın. Finch. Tatlı, hayalperest ve parlak bir çocuk.”

Çikolatayı ağzıma attım ve nedense aklıma komünyon geldi. Ağzımda eriyen ekmek, yakıcı şarap... Bir kere katılmıştım. “Teşekkürler, annesine çekmiş.”

“Okula nereye gidiyor?”

Okul. Finch tabii ki okula gitmeye bayılırdı. Zihni sünger gibi tüm bilgileri çekerdi, kelimelere ve kitaplara karşı dindirilemez bir açlığı vardı. Bazen onu bir kütüphaneye götürdüğümü hayal ederdim. Büyük ve ünlü olanlardan biri olmasına da gerek yoktu, küçük bir mekân bile yeterdi. Yüzündeki ifade, şaşkınlıkla açılmış yeşil gözler, aşağı düşmüş bir çene; ikimiz için de büyük bir keyif olurdu. Bazen onu okuldan eve gelirken hayal ederdim. Servisin son basamağından yola zıplamasını sonra eve doğru koşturup bana o gün neler öğrendiğini anlatmasını. Özel anlar değil, yalnızca sıradan çocukların ve ebeveynlerin deneyimlediği sıradan şeyler işte. Ama bunları ikimiz birlikte yaşayamayacaktık. O, evet, yaşayacaktı. Büyüdüğünde gitmesine izin vermem gerekecekti. Bunun her daim farkındaydım ama Marie’nin sorusu içime bir hüznün çökertmişti. “Evde eğitim görüyor,” dedim.

“Ah, büyük kayıp. Yani, çok şey kaçırıyor anlamında dedim.”

Aniden, Marie’nin gitmesi için sabırsızlanmaya başladım. Pence-reden içeri süzülen ay ışığı tutmakta olduğu sarı, ağız kısmında hafif bir çentiği olan kupayı aydınlatıyordu. Hepsi çok fazlaydı. Ormandaki kız, çakıllı yoldan yaklaşan araba, Jake’in ölümü, Marie’nin artık

kulübenin sahibi olması ve isterse biz burada yaşarken satabilecek olması... Ama hepsi bu da değildi. Finch çoktan ona bir sülük gibi yapışmıştı. Marie kitap okurken Finch onun yanına kıvrılmıştı. Sıcak sabunlu su, çay, çikolata... Çok acı veriyordu. Bunca zamandır kendimi sahip olduğumuz şeyin yeterli olduğuna inandırmışken asla sahip olamadığımız o hayata dair kesitler görmek çok ağır geliyordu. Çayımı bitirip kupayı tezgâha koydum. "Ben yatıyorum," dedim.

Marie saatine baktı. "Saat sekiz buçuk."

"Uzun bir gündü. Koltukta rahat edeceğine emin misin?"

"Sorun yok. Bir şeyler okumak için kafa lambamı kullansam sorun olur mu? Öyle uyuyabilir misin?"

Ona beni rahatsız etmeyeceğini söyledim. "Çay ve çikolata için teşekkürler Marie."

"İyi geceler Cooper."

Sabah kahvaltı edecektik. Yumurta kızartıp Marie'nin yola çıkmadan önce arabasını doldurmasına yardım edecektim. Finch ile onun gidişini, toprak yolda bıraktığı tekerlek izlerini ve etrafa saçılacak çakıl taşlarını izleyecektik. Finch, Marie'yi çok sevdiğini, kalmasını çok istediğini söyleyecekti. Ben de elimi omzuna koyarak yalan söyleyecek, ben de diyecektim. Sonraki birkaç saat suratsız olacaktı. Omuzları düşecek, Jake'in gitmesi gereken her sefer yaptığı gibi belki biraz ağlayacaktı. Biraz odun kırıp bir hindi ya da orman tavuğu yakalayıp yakalayamayacağımıza bakacaktık. Belki Marie'den çikolataları bırakmasını rica ederdim. Finch ile akşamüstü odun sobasının kapağı tıslamalarla çıtırtıları duyabilelim diye açıkken biraz yerdik. Marie'yi anmak için özel bir şeyler işte. *Kuzey Amerika Kuşları*'nı okuyacaktık. Akşama, Marie Michigan'a dönmüş, Finch ile bense iyi olacaktık. Hâlâ ormandaki kız ve Scotland mevzuları gündemde olacaktı ama en azından Marie ve onun sessiz arabasının neler kaçırdığımızı bize hatırlatan varlığı gitmiş olacaktı.

YİRMİ

Ama hayır, sabahın ilk ışıklarıyla kar ağaçların üstüne öyle bir indi, çamların dalları öyle açılarla büküldü ki bu silüetini tanıdığım orman, bambaşka bir yer haline geldi. Her şey beyazdı, her şey yeniydi. Üstelik kar hâlâ insanın başını döndüren bir hızda ve kuvvetle yağmaya devam ediyordu. Yatak odasının penceresinden izlerken aklıma gelen ilk şey Finch ve kızağı oldu. Finch ve Walmart'tan aldığımız yeni kamuflej kar giysileri. Hava daha yeni aydınlanıyordu. Gökyüzü kar yağdığında puslu bir gri oluyordu. Finch henüz örtülerine ve ağır battaniyesine sarmalanmış vaziyette küçük yatağında uyuyordu. Ama yakında uyanacaktı. Her sabah neredeyse aynı saatte uyanırdı. Birlikte külübenin batısındaki tepelerden aşağı kayacaktık. Önce kızak için izler oluşturacak sonra tepeye geri tırmanıp tekrar ve tekrar, yorulup da kış montlarımızın içinde terleyene kadar tekrar kayacaktık. İyice tükenince sıcak çikolata içmek için dönecektik. Çikolatada cimriye bile kaçmayacaktım.

Bir anda kendime geldim. Marie, salondaydı. Uykuya dalmam çok uzun sürmüştü ama bir kere dalınca da onu tamamen unutmuştum. Marie ve içi çay-çikolata dolu geri dönüştürülebilir poşetleri. Ayağa kalkıp başımı ince cama yasladım, soğuğu alnımda hissedebiliyordum.

Kotumu ve oduncu gömleğimi üzerime geçirip odadan çıkarken ahşap döşeme soğuktan adeta inliyordu. Ateşi besleme, yumurtaları toplama ve kahvaltıyı hazırlama vakti gelmişti. Belki de öğlene kadar hava ısınır, karlar erirdi. Belki hâlâ gün içerisinde gidebilirdi.

Kapıyı açınca yüzüme pastırma kokusu çarptı ki “çarpma” tabirini burada gerçek anlamında kullanıyordum. Nasıl olmuştu da kokuyu yatak odasından almamıştım? Salonda Marie tatlı tatlı tüten odun sobasının başındaydı. Isıyla çalışan küçük fan hızla dönüyor ve sıcaklığı odanın her yerine yayıyordu. Alttaki dolaptan aldığı eski kırmızı bir önlük giyiyordu. Dökme demir tavaya eğilmiş elindeki spatula ile bir şeyleri inceliyordu.

Bana dönüp gülümsedi. “Kahve?”

Onun mutfaktaki bu görüntüsünün kalbimi aynı anda hem titreten hem de kıran nasıl bir yanı olabilirdi ki?

“Al bakalım,” dedi siyah kapaklı, süslü, camdan bir sürahiyle kupamı doldurarak.

Kupayı aldım. Açıkçası hâlâ mutfakta homurdayan sobadan, pastırmadan ve evde bana yemek yapan bir kadın olmasından dolayı afallamış vaziyetteydim. Bir yudum aldım. Yıllar içinde Jake’in büyük plastik bir kap içinde toptancıdan alıp da getirdiği hazır kahvelere alışmıştım. Fena değildi, sabahları beni uyandırmayı başarıyordu. Hem Finch de seviyordu, özel anlarda biraz süt tozu ve şekerle birlikte tabii. Ama bu... Bu zengin, yumuşak ve leziz tat karşısında gözlerimi kapadım. “Bu ne?”

“Dur tahmin edeyim, Jake sana hazır kahvelerden getiriyordu.”

Başımla onayladım.

“O çöpün kahve olarak sayılıp sayılamayacağı konusunda aynı fikirde değildik.” Kıvrıkcık bir saç tutamını kulağının arkasına atarak parlak, mükemmel dişleriyle gülümsedi. Gülümsemesinde bir şey vardı, kahverengi kaşlarının aşağı doğru kayması etrafına sıcaklık yayıyordu. Tıpkı Jake gibi. Tam o anda henüz ne yüzümü yıkadığımı ne de dişlerimi fırçaladığımı fark ettim. *En son ne zaman dönüp de şöyle bir kendine baktın Cooper?* Şifonyerin en üst çekmecesinde bulduğum etrafına küçük seramikler yapıştırılmış yirmiye yirmi beşlik ahşap

çerçevesi küçük bir aynamız vardı ama hiç de kullanmazdım. Yani, yıllar olmuştu.

Karı işaret etti. "Sence gidebilir miyim?"

"Senin şu küçük arabanla mı?"

Kollarını kavuşturdu. "O bir Prius. Bir litreyle yirmi bir kilometre gider."

"Karda gitmez. Karda şu an olduğu yerde kalır." Kendime rağmen sırttım. "Bir bakayım ama bugün bir yere gitmen bence pek ihtimal dahilinde değil."

"Yani bir gün daha buradayım, öyle mi?"

"Bir ya da daha fazla, ne yazık ki."

"Sağ ol ya." Burnunu kırıştırdı. "Çok misafirperversin."

"Öyle demek istemedim. Muhtemelen yapman gereken işler, sorumlulukların vardır ve burada kalakaldın anlamında dedim."

"Tabii, öyledir. Durumun ayağının altından çekilmemi istemenle hiç ilgisi yoktur eminim." Bunu söylerken gözleri parlayıp dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Çok güzeldi.

"Lisedeki rehber öğretmenim iletişim konusunda çok kötü olduğumu söylerdi."

"Eh, mevzu şu ki ikimiz de benim yoluma gitmemi istiyoruz ama doğanın bugün için farklı planları var. Bence bunu kabul edip tadını çıkaralım." Kupasını kaldırdı. "Kar günü."

"Pekâlâ." İçten içe bunun bir kar günü değil, günleri olacağını fark ettim. Bir an için kapıya kadar iki tekerlek genişliğinde bir alanı küremenin ne kadar vakit alacağını düşündüm. Ama kapıdan sonra bile ana yola çıkana kadar kilometrelerce yol vardı.

"Ve rehber öğretmenin de öyle dememeliymiş." Ölçü kabının kenarına vurduğu yumurtayı içine kırıp çırpırmaya başladı. "Doğru bile olsa."

"Seni özleyecek birileri var mı?" Bu fikir birden aklıma gelivermişti. Marie bir arkadaşıyla olan öğle yemeğine gidemiyor, Marie işe gidemiyor, komşular evin sessiz olduğunu fark ediyor... Biri onu arayabilir, izini sürebilirdi. "Demek istediğim endişelenecek birileri

var mı?" Sana bakmaya gelecek ya da daha da kötüsü, polisi arayıp seni bulduracak, diye eklemedim.

Pencereden dışarı bakarak ellerini önlüğüne sildi. "Kimse merak etmez. Bir süre için en azından. Okul kütüphanecisiyim ve ara tatil-deyiz. Ve... Boşanma ve Jake... Amerika'ya geçen yaz Jake kötüleşince geri geldim. Pek vaktim olmadı." Doğru sözcüğü arar gibi durakladı. "Hiç arkadaşım yok, henüz."

"Eh, seninle bir ortak noktamız var o zaman."

Hafifçe gülümseyip odun sobasına döndü.

"Yaban mersinli pankek yapıyorum. Yılın bu zamanında litresi beş dolar ama Jake erzakların içine birkaç sürpriz ekleme konusunda bana söz verdirmişti." Uzaklara daldı, ama hemen öncesinde yüzünden geçen hüznün gölgesini gördüm. "Kahve, çikolata, bu yaban mersinleri, pastırma. Şurubu unuttum."

"Şurubumuz var."

"Eh, o zaman tamamız. Pastırmayı denemek ister misin?" Eliyle çıtır çıtır, kahverengi, yağlı ve düzgün şeritler halinde kesilmiş bir vaziyette tabağın içinde bekleyen pastırmaları gösterdi.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Burası, bu mutfak, teknik olarak olmasa da pratikte sekiz yıldır benimdi. Her köşesini, her baharatını, her tabağındaki çentiği bilirdim. Bırakın herhangi bir kadını, odun sobasının başında benden başka kimse durmamıştı. Dağılmış yüzü ve enfeksiyonlu bacağı ile Jake bazen bir şeyler pişirmeyi denerdi ama ayakta durmanın ya da yaslanmanın canını acıttığını anlayabilirdim ki buraya gelmek için yaptığı onca saatlik araba yolculuğundan ve bunun durumunu daha da kötüleştiriyor olmasından bahsetmiyordum bile. *Yalnızca otur, derdim ona. Erzakı getirdin, üstüne düşeni hallettin. Şimdi otur.* O da otururdu, tam köşedeki o tabureye.

İşin aslı ona bakmadan duramıyordum. Bu işlerde hep daha açık görüşlü bir insan olduğumu sandığımdan bunu kabullenmekten bir miktar utanıyordum. Mutfakta bir kadın görmekten hoşlanan tarzda bir erkek olduğumu hiç düşünmemiştim. Cindy, mutfakta terör estirirdi. Ailesinin evinde bir aşçı vardı. Dolayısıyla biz bir araya gelmeden önce mutfağa pek adım atmışlığı yoktu. Bir paket makarnayı

bile yakmadan pişiremezdi. Benim için sorun değildi çünkü yemek yapmayı severdim. Onun yapamadığı şeyleri ben yapar masaya koyardım. Bunun için beni çok severdi, ben de onun bunu sevmesini severdim.

Marie pankekleri çevirdi.

“Dün gece iyi uyudun mu?”

“Evet, yastığı başım ayaklarımdan daha yüksek olacak şekilde ayarlayınca tamamdır.” Sırıttı. “İyi uyudum. Epey iyi aslında. Burası çok sessiz. İngiltere’den ayrıldığımdan beri Jake’te kalıyordum. Orası da her daim gürültülü. Çarşambaları çöp kamyonu, perşembeleri geri dönüşüm, pazartesi soka temizleme araçları. Bugünse kendi kendime uyandım.”

Walt Whitman kendisini bacaklarıma dolayarak gırlamaya başladı. Pencereye döndüm. Dışarıda kar hızla ve irice yağmaya devam ediyordu. Kahvemi bitirip montumla şapkamı alarak kapının arkasına astım.

“Böyle beyaz bir sabaha uyanmak gibisi yok.” Marie mutfaktaki pencereye gidip parmaklarının üstüne kalktı. “Babamın ders verdiği üniversitede bir tepe vardı. Birkaç sokak ötedeydi evimiz. Jake’le birlikte kar ekipmanlarımızla paytak paytak arkamızdan kızaklarımızı çekerek oraya giderdik. Sürekli, giderdik.”

Botlarımı giydim. “Dün akşam geldiğinde kapıyı kapatmış mıydın?”

Karışımı tavaya döktü. “Hayır. Sorun olur mu?” Bunu o kadar umursamaz bir tavırla söylemişti ki tam olarak bir soru bile değildi.

“Aslına bakarsan evet, olur.”

Söyleme şeklimde bir sertlik vardı. Bana bakıp somurttu. “Üzgünüm.”

“Her daim kilitleriz. Açık bir kapı insanlara davet çıkarır. Birilerinin burada olduğunu ve içeri girmekte bir sıkıntı olmadığı izlenimini verir.”

“Çok davetsiz misafiriniz oluyor mu burada?”

“Hayır. Ama dediğim gibi, her daim kilitli tutuyoruz.”

Marie dudaklarını ısırıldı. “Bilmiyordum.”

Kapının açık olduğunu bilmek bir stres kaynağıydı. Arabalar ya da kamyonetler bu kar da içeri giremezdi. Ama kar motosikletleri girerdi. Buralara kadar gelmeleri çok olası değildi ama belli de olmazdı. Şimdi bunun için de gözümü dört açmalıyım.

Kapıyı açıp verandaya çıktım. Saçağın koruması altında çoğunlukla temiz kalmış olan verandanın yalnızca kenarlarında rüzgârla gelen toz gibi ince bir kar tabakası vardı. Çok sessizdi, inanılmaz derecede beyaz ve saftı. Soğuktu da. Tüm dünya sarıp sarmalanmış parlıyordu.

Parçalanmış hissediyordum. Çok fazla yöne birden çekiliyordum. Kapının açık kalmasından rahatsız olmuştum. Kara çok öfkelenmişim ama her nasılsa aynı zamanda minnettardım da. Ocağın, pastırmanın, kahvenin sıcaklığı; Marie'nin açıklamalarının yakınlığı karşısında rehavete kapılmışım. Onun, başka bir yetişkinin, güzel bir kadının burada olmasından... Hepsinden. Bunlara kapılma lüksüm yoktu, gardımı indiremezdim.

Verandadan aşağı indim. K80ar, botlarımın yarısına kadar geliyordu. Küreği alıp kümese doğru yalnızca bir insanın geçebileceği genişlikte küçük bir patika küredim. Kar ağırdı ve kare biçimli başıyla yalnızca bir tane küreğimiz vardı. Esasen bahçe işleri içindi, karı da kürüyordu ama çok da iyi sayılmazdı. Walmart'tan doğru düzgün bir kürek almalıyım.

"Problemlerin biri çözüldü," dedim kapıyı açmamla içeri uçuşan kardan memnun olmayarak birbirine sokulan tavuklara. Kameralı kızı kastediyordum. Bu karda, tüm ulusal park yolları en azından bir süre kapalı olacakken geri gelmezdi. "Ama yeni bir sorun çıktı," dedim kümese göz gezdirerek. Tavuklardan biri bana dik dik bakıp hareket etmeyi reddetti. "Marie. Onunla ne yapacağız?" Tavuğu eldivenli elimin tersiyle ittim. Gıdaklayıp yana doğru kaçıldı. "Evde daha bir gündür bir kadın yaşıyor ve benim aklıma şimdiden bir şeyler geliyor. Ne? Tamam belki de bir şeyler düşündüm cidden. Belki de kahveyi koymak için eğildiğinde şöyle bir bakış atmış olabilirim. Uzun süre bakmadım ama. Beni de sapık yerine koymayın hemen."

Kümesin kenarındaki çam tabakasını geriye doğru iterek tavukların pisliğini temizledim. "Tamam evet, çekici bir kadın, tamam. Onu

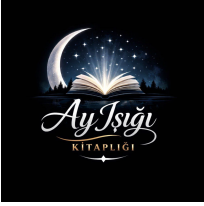
çekici buluyorum. Yıllar önce tanıştığımızda da bulmuştum ve hâlâ buluyorum. Al işte, söyledim.” Tavuklardan biri fikrini değiştirerek bana doğru gelip beni gagalamaya çalıştı. “Yavaş,” dedim ve başına hafifçe vurdum. “Dua et sana ihtiyacım var. Yoksa sonun Susanna gibi olurdu.” Tavuklar kümesin arkasına dizilmiş, ben yumurtaları montumun en derin cebine yerleştirirken beni izliyorlardı. “Üzgünüm,” dedim. “Bu yersiz oldu. Ona yaptıklarım acısına son vermek içindi. Anlıyorsunuz değil mi hanımlar?” Kapıyı kapatıp mandalını taktım. Dar patikamdan verandaya doğru yalpalayarak ilerledim.

Tavuklarla konuşuyorsun Cooper. İtiraflar yapıyorsun, özürler diliyorsun. Bezelye büyüklüğünde beyinleri olan yaratıklardan... Aklını kaçırıyorsun.

Botlarımdaki karı vurarak silkelerken bir kez daha ormana baktım. Yakınlarında olmama rağmen kar yüzünden aç kalan kuşlar yeme doğru uçuşuyordu. İki belki üç yıl önce getirmişti Jake bu yemliği. Uzun süren tartışmalar sonucunda (verandanın hemen yanı olmadığı, her yer kuş yemi oldu; çamaşır ipi de olmadığı, tüm çamaşırlar kuş pisliği içinde kaldı) pencerenin hemen dışına toprak burgusuyla bir delik açıp bir akasya parçasına saplayarak yemliği yerleştirdik. Böylece Finch ile yemeklerimizi yerken kuşları izleyebilecektik. Bunu yapmamızdan kısa bir süre sonra gelen Scotland ona evcil bir karga almazsam Finch’in çocukluğunun nasıl da boşa gideceğini belirtme şansını geri tepmemişti. O günden beri Finch her baharda bebek bir karga bulup onu büyütmekten bahseder olmuştu.

O an ise ormandan titreye titreye gelen gri serçeler yemliğin altında toplanıyordu ama kar derindi. Verandadaki küreği alıp onlara doğru gidince kaçıştılar. Yemler etrafa dağıldığında yerden alabilsinler diye yemliğin altını temizledim. Bir adım geri çekilip küreğe yaslandım ve o kadar yakın olmama karşın geri dönüp dönmeyeceklerini görmek için beklemeye başladım. Geldiler de. Güzel, kırılgan küçük şeylerdi. Titriyorlardı. Başımı çevirince Marie’yi pencerede gördüm. Finch önüne geçmiş sırtını ona yaslamıştı. Marie’nin kolları Finch’in önünde kenetlenmişti. Mutlu bir manzaraydı, ikisi de ne yaptığını merakla izleyip gülümsüyordu. Ben de onlara gülümsedim. Ama

içten içe burada ona ne verirsem vereyim, iyi bir yaşam da versem , elimden gelen her şeyi de yapsam, hep bir şeyin eksik kalacağını fark ettim. Onu sevecek, sakinleştirecek ve ona rehberlik edecek bir kadın. Bir anne.

@ayisigikitap

YİRMİ BİR

Önceden olmuş bir olay vardı. Kulübeden, araba kazasından, sosyal hizmetlerden, Finch'ten önce. Kabil'den dönmemin üzerinden altı hafta geçmişti. Ben yurt dışındayken Lincoln Teyze vefat etmişti. Cenazesine gidebilme imkânım olmamıştı. Ama onun böyle bir şeye gönül koyacak tarzda bir insan olmadığını biliyordum. Neyse, evi bana bırakmıştı. Ben de orada, çiftlikte yaşıyordum ama çiftçilik yapmıyordum. Kereste deposunda bir iş bulmuştum. Çok matah bir şey değildi; keresteleri yüklüyor, envanter tutuyor, bazen de talaşları süpürüyordum. Zor bir işti ama hoşuma gidiyordu; vücudumdaki gerginliği, dosyamdaki küçük çizelgelerle sayım yapmayı, çetele tutmayı seviyordum. Son dört yılda yaşadığım şeylerden sonra bu basitliğin, ahşabın ve sayıların insana güven veren bir yanı vardı. Hepsi buydu.

O gün şehirdeydim, bir restoranda Reuben sandviçi, patates kızartması, turşu yiyor, yanında kola içiyordum. Yıl 2007'ydi ve ben evrenin bana ait olan bu küçük köşesinde kendi çapımda bir kahramandım. O şehirde iyi insanlar vardı, içlerinde Vietnam gazileri de vardı. Çatışmalardan derslerini almış ve savaş konusunda öfkeli ya da karmaşık hissetmenin normal olduğunu fark eden insanlardı. Ancak kiminle, nerede savaşıacağı kararını biz askerler vermiyorduk. Bu insanlar pencerelerine sarı kurdeleler asar, kapılarına çıkartmalar

yapıştırırlardı. Eve döndüğümde beni karşılamak için büyük bir geçit töreni düzenlemişlerdi. Bazen bana bedavadan bir şeyler verirlerdi. Bara gittim mi aldığımın müessesenin ikramı olduğunu söylerlerdi.

Eve döneli henüz altı hafta olmuştu ve işin doğrusu hâlâ bazı akşamlar kabuslar görüyordum. Neredeyse bir anı gibi gerçek hissettiren ama tam anlamıyla birer anı da olmayan, korkunç, içgüdüsel rüyalar. Ter içinde, çarşafa dolanmış halde çığlıklar atarak uyanırdım. Sanırım bu çoğu akşam böyleydi. Geceleri yatağa gitmek istemezdim. Çünkü gittiğimde, oraya geri döneceğimi bilirdim. O sıcak, dönüp duran günlere; ölümün kokusunun havada asılı kaldığı günlere. Jake'in çürüyen bacağı ikimizi de olduğumuz yere mıhlamıştı. Bizi oradan çıkarmak için yapmıştım.

Ama bu rüyalar benden başka kimseyi rahatsız etmiyordu. Lincoln Teyze'nin evi şehirden uzaktaydı, kimse beni duyamazdı. Bu gecelerime musallat olan görüntülerin bir gün gideceğini düşünüyordum. Herkesin bir şekilde bunları yaşadığını düşünüyordum. Yalnızca zamana ihtiyacım vardı. Kimseye, Cindy'e bile söylemedim. İkimiz henüz resmi olarak birlikte değildik, ama yine de birlikte epeyce zaman geçiriyorduk.

O akşam yemeğinde Kelly Ramsey ile onun tavukları hakkında konuşuyorduk. Birinin zeytin yeşili bir yumurta yumurtladığını söylemişti. Kelly orada garsondu, aynı okulda okumuştuk. Ama onun o an iki çocuğu vardı, ikisi de oğlandı. Biz de konuşurduk öyle, çoğu gün. Kelly Ramsey o yumurtalardan bahsediyordu, "Herhangi bir yumurtayla aynı büyüklükte ama yeşiller, zeytin yeşililer."

Ve sonra kapıdan bir zil sesi geldi, kapının koluna asılmış olan küçük Noel çanları cama çarpıyordu. Dönüp baktığımda ışık belirli bir açıyla geliyordu. İki adam içeri girmişti, ikisi de silahlıydı, ikisi de bizi öldürmeye gelmişti. Orada, eşikten içeri adımlarını atıyorlardı. Onları daha önce görmüştüm, amaçları zarar vermektir. Birinin elinde silah vardı, diğeri ise arkasında bir şey saklıyordu. Yüzlerindeki ifade... O sırada restoranda yemeklerini yiyen erkekler, kadınlar, çocuklar vardı. Neredeyse bütün masalar öğle yemeklerini yiyen insanlarla doluydu. Hepsi konuşuyor, gülüyor, iyi vakit geçiriyordu. Kimse

endişeye kapılmıyordu. Yalnızca ben, onları durdurmanın bir yolunu arıyordum.

“Evde yumurta kartonun var mı? Bir dahakine yanında getir, sana biraz vereyim.” Kelly o yeşil yumurtalardan bahsetmeye devam ediyordu.

Yakınlardaki mama sandalyesindeki bir bebek ciyaklayarak cırpınıyordu. Jim ve Jada Miller’ın en küçük çocuğu. Phil Williams, Kelly’nin dikkatini çekebilmek için kolunu kaldırarak “Kelly, müsait olduğunda bana biraz ketçap getirebilir misin?” dedi.

Adamlar birbirinden ayrılp mekânın iki ucuna doğru gittiler. Sinsilerdi. Çünkü gözlerindeki o kötü niyete karşın kayıtsızca, kimsenin dönüp de onlara bakmayacağı bir şekilde hareket ediyorlardı.

Ruger’ım yanımdaydı. Gizli olarak üzerimde silah taşıma ruhsatım vardı, her şey yasaldı ve bu işin peşini savaşımadan bırakmayacaktım. Yemeklerini yiyen tüm o masum insanların karşısında iki silahlı psikopat vardı. Silahımı cebimden hızla çıkardım. “Herkes yere yatsın!”

Sonrası... Çok fazla hareket ve çığlık. Tüm mekân gürültü ve karışayla çalkalanıyordu. Bir gemi enkazı, bir krallığın çöküşü gibiydi. Doyle ve Turnbull’daki caminin çöküşü gibiydi. Phillips benim bitkinliğim yüzünden kan kaybediyordu. Kan, kan, kan... Her şey fırl fırl dönüyordu ve bembeyazdı. Ben neredeydim, silahlı iki adam neredeydi?

Mama sandalyesindeki bebek şimdi ağlıyordu. Phil Williams ve karısı masalarının altına girmiş, başları aşağıda iyice çömelmiş vaziyette ağlıyordu.

Ne kadar süre orada dikilmiştim? Saniyeler? Dakikalar? Mekân fısıltılar ve çığlıklarla dolup taşıyordu.

“Kenny.” İçeride uzaktan, sanki uzun bir tünelin sonundan sesleniyormuşçasına bir ses geldi. Ama sakın ve tanıdık.

Başka bir ses. “Yapma Kelly, çocuklarını düşün.”

İki adam neredeydi? Nereye gitmişlerdi?

“Kenny! Kenny, sorun yok. Silahını bırak Kenny.”

Mekânda doğal olmayan bir sessizlik vardı.

"Adamlar. İki adam vardı." Bir uçağın havalanışı gibi bir şey yüksek sesle vuruyor, kükrüyordu. Bunun kendi kalbim olduğunu fark ettim. Ruger'ı cebime koyup oradan ana caddeye çıktım. Güneşli bir gündü ama ısıırıyordu. Mayıstı. Rüzgâr kopardığı yaban elması çiçeklerini omuzlarıma doğru savurdu.

Hâkim Bey o gün daha sonra beni görmeye geldi. Restorandan çıktıktan sonra biri polisi ve onu aramış olmalıydı. Yapmaya karar verdikleri şey de Hâkim'in gelip beni ziyaret etmesiydi. İşin aslı, polisin gelmesini tercih ederdim. Ama o gelmişti. Motorun sesini duymuş, salondaki perdelerin arkasından gelişini izlemiştim. Lexus'undan inip bir an için arabanın dışında dikilerek eve şöyle bir baktı. Sanıyorum en iyi yaptığı işi yapıyordu, yargılıyordu. İş bakıma gelince Lincoln Teyze çok titiz biri sayılmazdı. Bu yüzden bahçe görüntüyü kirleten lastikler, metal parçaları ve büyük, sulu domates yetiştirmek için kullandığı beş galonluk kovalardan oluşan devasa bir yığınla doluydu. Ön verandada bir şilte, bir de son derece rahat ama göze pek de hoş gelmeyen yeşil bir koltuk vardı. Ayrıca basamaklar da çürümeye yüz tutmuştu. Hâkim Bey'in bunun farkında olabileceğini hiç sanmıyorum ama ben çoktan bu kaosa bir el atmış, dört araba dolusu çöpü transfer istasyonuna taşıyarak etrafı temizlemeye başlamıştım. Arka taraftan bir derin dondurucu, üç gazlı mangal, dokuz tane de dosya dolabı atmıştım. Üstelik Lincoln Teyze'nin inatla elinde tuttuğu tüm o 1989'dan kalma sağlık poliçeleri, kataloglar, faturalar ve dergiler gibi kâğıtları da yakıyordum.

Mesele şuydu ki ben ve Hâkim Bey asla geçinememiştik. Sebebiyse onun her şeyi, belki de hâkimlerin yapması gerektiği üzere siyah-beyaz görmesiydi. Bense olanları siyah-beyaz değil, aradaki yüzlerce farklı tonda, olduğu gibi görürdüm.

Dışarı verandaya çıktım. O an durumu bahçeden daha da vahim olduğundan eve girmesini istemiyordum. Lincoln Teyze'de biraz istifçilik vardı. Ama dediğim gibi, yemin ederim ki bunun üstünde çalışıyordum. "Hâkim."

"Kenny."

"Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Hâkim Bey akşam güneşi altında siyah takım elbisesi ve muhtemelen normal insanların iki haftalık mutfak alışverişinden daha çok edecek olan parlak ayakkabılarıyla öylece dikildi. Güneş gözlüğü takıldığından gri gözlerini gösterebilmek için başını biraz eğmesi gerekti. "Eh, Kenny. Sanıyorum neden burada olduğumu biliyorsundur."

"Birisi şikâyetinde mi bulundu?"

Hâkim başını iki yana salladı ve standın düşüp yola kadar yuvarlanmış olan bir cadı topunu ayağının ucuyla dürtükledi. "Hayır, kimse şikâyetçi olmadı, en azından henüz. Burada yaşayanlar iyi insanlar Kenny. Buna minnettar olmalısın, seni bir kahraman olarak görüyorlar. Görüyorlardı yani, düne kadar. Ama..."

Duraklayıp düşündü. *Bahse girerim bunu sana hukuk fakültesinde öğretmişlerdir*: Doğru zamanda durakla ki insanlar ne diyeceğini beklediğinden sözlerinin etkisi artsın.

"Bir restoranda silah çektin Kenny. Cumartesi günü. İçeride çocuklar, yaşlılar, bebekler vardı. Korkmuşlardı ve korkmalılardı da. Bir sonraki sefere neler olabileceğini kestiremiyorlar."

"Bir daha olmayacak."

"Bilemezsin evlat. Bunu en az benim kadar sen de biliyorsun."

Sanki arkadaşmışız, sanki umurundaymış gibi bana "evlat" demesi beni sinirlendirmişti çünkü umurunda bile değildi. Akşam güneşi sağlam ısıtıyordu ve onun orada siyah takımı için pişiyor olması fikri hoşuma gidiyordu. Ben eski tişörtüm, şortum ve çıplak ayaklarımla sıcaklıyorsam onun durumundan memnun olmadığı kesin demekti. Gerçi ben sığağa alışmıştım, sığağın insanı nasıl vurduğuna. Bu oralarda öğrendiğim tek iyi şeydi. O yüzden öylece dikilip hiçbir şey demeden o an ne kadar terliyor olabileceğini düşünmeye başladım.

Hâkim Bey ceketinin iç cebinden süslü bir mendil çıkararak alnını kuruladı. "İnsanlar biraz dinlenmenin sana iyi geleceğini düşünüyor," dedi. "Bir profesyonelle konuşabilirsin."

"İnsanlar?"

"Dediğim gibi Kenny. Herkes olanları unutmaya, bir daha olmayacağını bildikleri takdirde hazır, ki bu da senin destek almanla olabilir."

“Hastane diyorsun yani, şu deliller için olandan.”

“Bridgeport’ta bir askeri hastane var. Çoktan iletişime geçtim ve seni oraya bizzat götürebilirim. Küçük bir çanta toparlarsın ve hemen yola çıkarız.”

Ve Hâkim Bey her şeyi çözmüş, zavallı yaralı askere yardım etmiş olurdu. Herkese evime gelerek beni nasıl ikna ettiğini, nasıl da uçurumun kıyısından aldığını anlatırdı. Ne kadar da cesur, derdi insanlar. Ah Hâkim Bey, ölebilirdiniz, başınıza neler gelebilirdi! Hâkim Bey savaştan, onun insandan alıp götürdüklerinden bihaberdi. Bağlantıları sayesinde Vietnam’a gitmekten kurtulmuştu. Lincoln Teyze’nin kocası, Bill Amca siperde çömelmiş, yanan köyler ve derileri kavrulan çocuklar hakkında kabuslarından çıkmayacak şeylerle yüzleşirken Hâkim Bey üniversitesinde kütüphanenin bir köşesinde oturmuş, anayasayla ilgili bir şeyler öğreniyordu. Hayır efendim, Hâkim beni hiçbir yere götüremezdi.

Başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum Hâkim.”

Güneş gözlüklerini çıkartarak siyah takımının koluyla kaşlarını kuruladı. Birkaç saniye içinde hüzünlü ve sempatikten kaba ve onaylamaz bir hale bürünebilen değişken gözleri vardı. O an gözleri nazikti ama muhtemelen bu nezaket sahteydi. Hukuk fakültesinde öğrendiği bir başka şeydi bu da herhalde, yüzünü böyle değiştirebileceği becerisi. “Hata ediyorsun evlat. Korkum birilerinin zarar görebilecek olması.”

Yükselen esintiyle verandadaki rüzgâr çanları çınlamaya, şarkı söylemeye başladı. Biri renkli camdan, diğeri bambu tüplerinden yapılmıştı. İki farklı set, iki farklı melodi; ahenksizlerdi. Hâkim’le olan konuşmam sona ermişti ama onu orada sıcağın altında dikmenin bir zararı olmazdı. O yüzden tekrar düşünüyormuşum gibi yaptım. Baş parmağımı korkulukların üzerinde, kalkmış bir boya parçasının etrafında gezdirdim. Nihayetinde, ceketini çıkarıp da kravatını gevşettiğinde başımı yine iki yana salladım. “Yapamam.”

“İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm Kenny ama yardıma ihtiyacın var ve almayı reddediyorsun. Bir bakıma aynı teyzen gibi. Armut dibine düşmüş.”

Henüz altı ay önce ölmüş olan Lincoln Teyze ile ilgili bunları dediği için ondan nefret ediyordum.

“Buraya endişeli bir vatandaş olarak geldim, bir müttefik olarak. Ama bunlar senin için bir anlam ifade etmediğine göre şimdi seninle başarılı ve mutlu olma yolunda ilerleyen genç bir kadının babası olarak konuşacağım. Şunu açıklığa kavuşturalım, seni Cynthia’nın yakınlarında görmek dahi istemiyorum. Ona yaraşır biri hiç olmadın. O da biliyor, sen de biliyorsun bunu. Herkes biliyor. Ama artık yalnızca ona yaraşır olmamakla kalmıyorsun, üstüne bir de tehlikelisin. Herkes bunun da doğru olduğunu biliyor. O yüzden seni bir zamanlar kahraman olarak gören bu insanlardan boşa anlayış bekleme.”

Hâkim Bey’in bir bukalemun gibi bir anda bambaşka bir şeye dönüşebildiğinden bahsetmiştim hatırlarsanız. İşte o an, orada olan da buydu. Çirkin bir mucize gibi, güneşin ve o sıcaklığın altında nazik, endişeli Hâkim gitmiş ve yerine soğuk, acımasız gerçek Hâkim gelmişti.

İçimde karanlık ve tehlikeli bir şey kıpırdanmaya başladı. Bir ter damlasının yüzümden yavaşça kaydığını, yumruklarımı sıkıştığını hissettim. “O yetişkin biri,” dedim. “Kendi kararlarını kendi alabilir.” Her kelimenin üstüne basa basa, tükürürcesine konuştum. Sanki hiç beni sarsmamış gibiydi. Ama içimde o acımasız sözlerin birer hançer gibi saplanışını hissedebiliyordum. Ben Cindy’e layık değildim, herkes bunun farkındaydı, özellikle de ben.

Hâkim bana doğru bir adım attı. Üç basamağı pas geçip yanuma verandaya çıktı. Nefesinden öğlen yediği yemeğin kokusunu alabiliyordum, turşu yemişti. Şunu belirtmeliyim ki ben bir seksenlerde boyu olan biriyim ama Hâkim, benden de uzundu. Kendini öyle bir konumlandırmıştı ki bu boy farkını vurguluyor, bana yukarıdan bakıyordu. “Eğer ona yaklaşırsan, ona dönüp de bakmaya bile kalkarsan, senin o acınası hayatını mahvederim. Anlatabildim mi?”

Gözlerine baktım ama bir cevap vermedim. Daha o gözlerini kırma fırsatı dahi bulamadan ayaklarını yerden kesip onu verandaya yapıştırabilirdim. İşin doğrusu ondan nefret ediyordum ve hep etmiştim. Kendini kim sanıyordu da bana değersiz ve acınası olduğumu

söyleyebiliyordu? Yaşadığım onca şeyden sonra, onca yıl hep Cindy'nin hayaliyle yaşamıştım. Aramızda bir şeylerin olabilmesi olasılığı beni hayatta tutan şey olmuştu. Tüm bunları bir kenara koysam dahi Hâkim Bey'in bilmediği şey, benim o acınası hayatımın çoktan mahvolduğu gerçeği idi.

Arkamı dönüp onu verandada sık siyah takımıyla dikilir vaziyette bıraktım. Hasarsız olarak bu arada. Arkamdan çekip gitmemle ilgili bir şeyler bağırdı ama ben evin içine girip kapıyı çarparak yüzüne kapattım. Beni takip etmemesi gerektiğini bilecek kadar akli selim-di. Camların içinden uğuldayıp bir şarkı mırıldanan rüzgârın sesini duyabiliyordum. Bir süre sonra Hâkim Bey arkasını dönüp uzaklaştı. Lexus'una binip uzaklaşmadan önce cadı topuna vurup onu param-parça etti, parçalar tüm bahçeye dağıldı. Artık bahçede temizlenmesi gereken bir de binlerce parçaya bölünmüş yanardönerli cam kırıkları da vardı. Ama pencereden dışarı baktığımda bu kırıkların güneşin altında parlayarak etrafı bir gölet gibi gösterdiğini gördüm. Parlak ve güzeldi.

Kendimi bir daha o restorana gitmeye ikna edemedim. Reuben sandviçi, patates kızartmasını ve turşuları özlemiştim. Kelly'i de özlemiştim; çocukları, tavukları ve eşinin motosikleti hakkındaki sohbetlerini özlemiştim. Tüm bunların insanı rahatlatan ve güven veren bir yanı vardı. Kereste deposunda çalışmaya, Lincoln Teyze'nin hurdalarını temizlemeye devam ettim. Ağır iş yapmak, kendimi zorlamak ama aynı zamanda bir şeyler başardığımı görebilmek bana iyi geliyordu. Lincoln Teyze'nin evi hâlâ bir harabe gibiydi ama ilerleme kaydediyordum. Her şey temizlenip onarıldığında nasıl da güzel görünebileceğine dair pek çok fikrim vardı. Arazisi ağaçsız küçük vadisi ve bu vadinin ortasından geçen küçük deresiyle çok güzeldi. İşin doğrusu daha o zamanlar bile, henüz Cindy hamile değilken, orada onunla bir hayat geçirdiğimizi hayal ederdim.

Bir daha öyle aslında var olmayan insanları gördüğüm bir sanrı yaşamadım, ki inanın bana bu, inanılmaz bir rahatlamaydı. Ama yine de... Neden Cindy'nin ölümünün ardından sosyal hizmetler

görevlileri geldiğinde arkadaşım Don'un bana eğilerek Finch'i olay çıkarmadan onlara teslim etmemin daha iyi olacağını tavsiye ettiğini artık anlayabilirsiniz. O yemek sırasında neden silah çektiğimi, herkesin masalarının altına saklanarak çılgılık atmaya başladığını artık anlayabilirsiniz. Finch'le benim neden buraya gelmek zorunda kaldığımızı artık anlayabilirsiniz. Başka hiçbir şansımız olmadığını, artık anlayabilirsiniz.

YİRMİ İKİ

Marie'nin yanında botları ve montu vardı ama kar pantolonu yoktu. Ben de ona benimkini kullanabileceğini söyledim. Karşı çıkıp ihtiyacı olmadığını, sorun olmayacağını söyledi. Ne zamanki verandadaki termometre eksi yedi dereceyi göstermeye başladı, pes etti. Yatak odasından boyu ona bir karış daha uzun, beli ise üstünden düşecek kadar daha bol gelen kamuflaj pantolonuyla paytak paytak çıktı. Fazla kumaşı tek eliyle tutarak pantolonun düşmesini önlüyordu.

“Bunlar işe yaramayacak,” dedi omuz silkerek.

Finch kar botlarını giyerken kıkırdadı. “Kovboylara benziyorsun o yürüyüşle.”

“Bekle,” dedim Marie'ye. Yatak odasındaki şifonyerden kemerimi alıp getirdim. Dizlerimin üstüne çöktüm. Yüzüm beliyle aynı hizadaydı. O parkasını yukarı kaldırırken kemeri onun için şeritlerin içinden geçirmeye başladım. Dirseklerim bedenine değiyordu. Arkasına ulaşmaya çalışırken yüzüm gövdesine yaslandı. Kemeri sıkıp ayağa kalktım.

“Bak, gayet iyi oldu.”

Başını çevirdi.

“Vadiye doğru inebiliriz diye düşünmüştüm,” dedi Finch şapkasını kulaklarına kadar çekerken. “Nehir donmuş mu bakabiliriz.”

Marie gülümsedi. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Oraya kadar tüm o yolu yürümemize gerek yok," dedim. "Sana henüz donmadığına garanti verebilirim."

Finch yüzüme baktı. "Belki görecek başka bir şey vardır. İlginç ya da sıra dışı bir şey."

Ona bir bakış attım. "Bugün değil, çok fazla kar var."

"Az yağıyor, kar yani. Bence oraya gidebiliriz."

"Marie oraya kadar yürümek istemiyormuş," dedim.

"Benim yüzümden planlarınızı bozmayın," diye araya girdi Marie. Finch sırtıttı. "Gördün mü?"

"Hayır dedim."

Masanın ayağını tekmeleyip kahvemin kalan son yudumunu çalkaladı. Marie'nin gözleri büyüdü. "Benim," dedi Finch hırsıyla. "Bugün oraya gitmem gerek."

"Bize biraz izin verir misin?" dedim Marie'ye. Finch'e beni takip etmesini işaret ederek yatak odasına gittim. O da beni izledi, hüznüyle, yavaş yavaş yürüyordu. "Bu o kızla mı ilgili?" diye fısıldadım kapıyı kapatırken. "Çünkü eğer öyleyse seni temin ederim o çoktan gitti."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu bilemezsin."

"Tabii ki bilebilirim." Gittiğini gördük ve iki gün sonra bunca kar yağdı.

"Ama gidip baksak ölmeyiz. Emin olmak için."

"Benim emin olmam gereken tek şey senin bu işin peşini bırakman."

"Ama..."

"Yeter," diye tısladım. "Bu konuyu yeniden açma. Beni anladın mı?"

Ayı ifadesini takınıp odadan dışarı fırladı. Marie'yi pas geçerek ön kapıdan dışarı çıktı.

Marie bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Omuzlarımı silktim. "Nasıldır bilirsin, çocuklar işte."

Kapıya doğru yöneldi. Eldivenlerini montunun cebine koydu.

"Ben çıkıyorum,"

"Hemen arkadayım."

Üzerimi giyindim. İçlik, kot pantolon, topuklarında incelme olan yün çoraplar, mont, şapka, atkı ve eldivenler. Bugün ikinci defa verandaya

adım attım. Kar hâlâ yağıyordu ama daha hafifti. Taneler yavaşça ve nazikçe aşağı doğru süzülüyordu. Her yerde benim ayak izlerim vardı, çoktan karla kaplanmaya başlamışlardı. İki çift daha küçük ayak izleri de vardı. Ama Finch ya da Marie hiçbir yerde görünmüyordu. Ayak izlerini evin yanına kadar takip ettim. Kimse yoktu. Ormana baktım, gerisin geri evin önüne geldim. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

“Finch?”

Pat! Bir şey yüzümün tam ortasına çarptı. Bir adım geriledim. Soğuk, soğuk, soğuk... Neredeyse dengemi kaybediyordum.

“Yakaladım seni!”

Giderek yükselen kahkaha sesleri.

Montumun koluyla yüzümü sildim. Bir kartopuydu. Marie pantolonumun içinde karda zorla yürüyerek yanıma yaklaştı. “Bu duygularla başa çıkabilmek için,” dedi bana bakarak.

“Ben...”

“Yeterince yakın,” dedi eldivenli eliyle beni işaret ederek. Finch’e sinyal veriyordu. “Ateşle!”

Bahçenin ucundaki çukurun orada beliren Finch attığı kartopuyla beni göğsümden vurdu. Marie cebinden bir kartopu çıkararak yine kafama fırlattı. Ardından Finch’e doğru koşarak çukurun içine çömeldi.

“İkiye karşı bir, adil değil!” Çömeli bir kartopu yaptım ve Finch’e doğru fırlattım. Iskaladım ki bu onu kahkahaya boğdu. Bir top daha hazırlayıp Marie’ye attım ve onu başından vurdum. Karlar beresinden aşağı doğru düşmeye başladı.

Böylece saatler ve sabah geride kaldı. Kartopları, kar melekleri, bahçenin hemen ilerisindeki eğimden yukarı aşağı kaymalar... Çok uzun bir kayış sayılmazdı ama eğlencesi aynıydı. Hele ki bunun Finch’in kızakla ilk kez kayışı olduğu düşünülürse. Hepimiz sıra sıra kaydık, bazen ikili bazen tek olarak. Bir kayışımız için rampa bile yaptık. Karları üst üste yığıp bir yükselti yaptık ki kızak üstünden geçince havalansın. Sonra yere o kadar hızlı iniyorduk ki bazen kızıağın üstündeki kişi düşüveriyordu. Yıllardır bu kadar çok gülmemiştım.

Tüm sabah boyunca Cindy’i hiç düşünmedim, bir kere bile. Bir gözüm içgüdülerim gereği hep ormanın üstündeydi ama endişeli

değildim. Scotland'ı da kafaya takmıyordum. Yine de Finch ve Marie öğle yemeği için içeri girdiklerinde bizi dürbünüyle izleyip izlemediğini merak ettim. Evinin olduğu tarafa doğru döndüm ve eldivenlerimi çıkararak ne olur ne olmaz diye ona bir el hareketi çektim.

Ve tabii ki o gün akşamüzeri ben evin dışındaki patikayı yeniden kürerken kapımızda bitiverdi. Ayağında yüz yıllıkmış gibi duran kar botlarıyla bahçeye daldı. Ama bu sefer, kar sessizliği altında gelirken çıkarttığı gıcır gıcır sesleri duymuştum. Bahçeye girişini görmüştüm ve ilk defa beni hazırlıksız yakalayıp da yüreğimi ağzıma getirememişti.

"Misafiriniz varmış," dedi Marie'nin arabasını işaret ederek.

"Jake'in kız kardeşi, Marie."

"Onu esir olarak mı tutuyorsun?" Öyle bir kahkaha attı ki sesi ormandaki suskunluğu dolduruverdi.

"Kar tutuyor."

Yana doğru tükürdü. "Dün gece arabanın yoldan geçişini gördüm. Buraya gelmeye karar vermiştim ama sonra kendime senin halledebileceğini söyledim. Kendime, eğer yardıma ihtiyacın olsa işaret fişğini kullanacağını söyledim."

Scotland'in az önce tükürerek karın üstünde tütün kahverengisi bir iz bıraktığı yeri küredim. "Doğru, eğer sana ihtiyacım olursa, işaret fişğim var." Mesajı almasını umuyordum: Burada bitip işlerimize karışmaktan vazgeç. Bizi izlemekten vazgeç. Son sekiz yılın nasıl geçtiği düşünülecek olursa, mesajı aldığına dair ciddi şüphelerim vardı.

Çatıdan bir buz parçası kopardı. "İkinizin arabadan erzak taşıdığınızı gördüm ve onu Jake'in göndermiş olabileceğini tahmin ettim. Onun getirdikleri ve kendi aldıklarıyla bir süre iyi idare edersin."

"Jake ölmüş."

Scotland gözlerini kapatıp eldivenli elini göğsüne çapraz biçimde koydu. Derin bir nefes alıp başını göğe doğru kaldırdı. "O artık Tanrı'yla birlikte. Artık bu dünyaya ve acılarına katlanmak zorunda değil."

"Ya da sadece, ölüdür."

Başını iki yana salladı. "Hayır Cooper, öyle değil. Bu dünya, senin de çok iyi bildiğin gibi, insanın içinde ne varsa paramparça eder. Ama her şey yalnızca bundan ibaret değil." Boğazını temizleyip başını yeniden göğşe doğru kaldırdı ve şarkı söylemeye başladı. "'Gel, her bereketin kaynağı, kalbimi senin lütfunun nağmelerine göre şekillendir...'"

Küremekten sıcaklamış vaziyette montumun önünü açtım. Şu adamın insanın zihnine kazınan, kadifemsi sesi. Aynı anda nasıl hem çok rahatsız edici hem de hüzünlendirici olabiliyordu ki?

"Sadece, keşke sen de durumu böyle görebilseydin." Çıplak elleriyle bir kartopu yaptı. "Marie biliyor mu?"

Patikayı küremeye devam ettim. "Neyi biliyor mu?"

"Ah, hadi ama Cooper, nazlanma. Kim olduğunu biliyor mu diyorum."

"Daha önce, uzun zaman önce, tanışmıştık. Jake'le birlikte Orta Doğu'da görev yaptığımı biliyor."

"Ya kalanını?"

"Neden soruyorsun?"

Kartopunu yakınlardaki bir ağaca doğru fırlattı. "Basit bir soru sordum, Cooper."

"Jake ona Cindy'i kaybettiğimi ve kendimi toplayana kadar burada kalacağımı söylemiş."

"Kendini toplamak." Homurdandı. "Öyle de diyebilirsin tabii."

Küreğe doldurduğum karı Scotland'in ayaklarına doğru ittim.

"Ona anlatacak mısın?" diye sordu.

"Anlatmayacağım. Onu tanımıyorum bile."

"Ama istiyorsun, onu daha iyi tanımak istiyorsun."

"Kar eridiği gibi gidecek."

"Sırlar, sırlar," dedi cıkcıklayarak. Başını iki yana salladı.

Finch montunun önü açık, kumaş iki yanında sallanır vaziyette evden dışarı zıpladı. Botlarını giymişti ama şapkası ya da eldivenleri yoktu. "Scotland!" Kollarını açarak ona doğru koştu. "Kartopu savaşı yaptık. Kızağa da bindik."

Eğilip ona sarıldı. "Gördüm minik kuş. Pek bir eğlenceli duruyordu." Bana baktı. "Baban bana eliyle bir işaret gönderdi."

“Sen de gelseydin.”

“Eh,” dedi bana doğru manalı bir bakış atarken. “Davet edilmedim. Eğlencenizi bozmak istemedim.”

“Sen asla davet edilmezsin,” dedi Finch. “Ama buraya hep hoş gelirsin. Ve bir şekilde ne zaman gelmen gerektiğini de hep bilirsin. Sana ne zaman ihtiyacımız olduğunu hep bilirsin.”

Marie sarınmış vaziyette verandaya çıktı. Karda ilerleyip elini uzattı. “Merhaba,” dedi. “Ben Marie.”

“Scotland, komşunuzum. Aileni tanırdım.”

“Korkarım sizi hatırlayamıyorum.”

Kendimi Scotland’ın aileni *tanırdım* derken onları gözetleyip, dürbünüyle her hareketlerini izlediğini kastettiğini açıklamaktan alıkoydum.

“Çok küçüktün,” dedi. “Neyse, geri dönmüşsün. Görünüşe göre kara yakalanmışsın. Bana sorarsan, bir süre hapis kalmak için muhteşem bir yer.”

Cevap vermedi. Onun yerine Finch’e yaklaşmasını işaret edip başına şapkasını, ellerine pembe eldivenlerini taktı.

Finch uzanıp Scotland’ın elini tuttu. “Hadi,” dedi. “Kızağımı denemeni istiyorum.”

Kar ayakkabılarını çıkararak bahçenin sınırındaki küçük tepeye doğru Finch’i takip etti. Kızağa atlayıp ona onun da oturması için eliyle işaret etti. Scotland da oturdu. Finch’in tam arkasına oturup bacaklarını onunkilerin üstüne koydu. Ve işte, önceden açtığımız yollardan birinden kayıp gidiyorlardı. Görüş alanımdan çıksalar da kahkahalarını duyabiliyordum.

“İyi misin?” diye sordu Marie.

“Ne? Tabii.” Patika temizlenmişti ama ben hâlâ kar kürüyordum. “Neden?”

Omuzlarını silkti.

Scotland’e doğru baktım. “Biraz damarıma basıyor.”

“İyi birine benziyor.”

“Evet,” dedim bir kürek dolusu karı kaldırırken “İyi biridir.”

Gözlerini kıstı. “O zaman sorun ne?”

“Hiç.” Tabii ki ona omuzunda bir karga, sırtında bir AK-47 ve yanında suçlarımı yüzüme vurmak üzere özenle seçilmiş bir yığın gazete ile bahçede bittiği günden bahsedemezdim. “Yalnızca, sürekli burada bitiverir.”

“Muhtemelen yalnızlık çekiyordur.”

“Olabilir.”

Finch ve Scotland ufukta belirdi; önce şapkalının ucu, sonra yüzleri, omuzları ve bedenleri.

“Sıra sende Marie!” diye seslendi Finch.

Marie kara bata çıka ilerleyip kızağa, Scotland’ın yerine Finch’in arkasına oturdu.

“Yıllardır kızağa binmemiştim,” dedi Scotland. Koluyla gözlerini kuruladı.

“İyi misin?”

“Soğuk.” Elini cebine atıp bir kafatası çıkardı. “Bunu Finch’e ver, olur mu? Eve gitmem lazım.” Elime avucuma sığacak kadar küçük, beyaz bir kafatası koydu. “Ağaç faresi,” dedi. Kar ayakkabılarını geri giyip bağladı ve ormana doğru uzaklaştı.

YİRMİ ÜÇ

Kar yağmaya devam etti. Dalgalar halinde sekiz-on santim daha kar birikti. Bu sırada Marie tavuklarla tanıştı, yumurtaları topladı, odun kesip ateşi besledi. İkinci gecesinde bize akşam yemeği olarak kaşarlı tost yaptı. Her akşam, güneş batarken karın içeri girmesini önlemek için rulo yaptığımız bir havluyu eşige sıkıştırdık. Kapıyı kilitledik, küreği yerine koydum ve kendimi tutmaya çalışsam da işin sonunun çok büyük bir ihtimalle hayal kırıklığı olacağını bilsem de kendimi o *ya olursa* yoluna girmekten alıkoyamadım.

Üçüncü gece, akşam yemeğinin ardından Marie, Finch'in defterlerini görüp göremeyeceğini sordu. Bu isteğin onu memnun edeceğini düşünmeme rağmen Finch bana doğru bir bakış atarak "Yalnızca çatı katına çıkarsak," dedi. Sanırım hâlâ vadi meselesi yüzünden bana kızgındı.

"Bulaşıkları ben kaldırırım," dedim. "Gidip kız kıza vakit geçirin."

İkisi merdivenlerden yukarı çıkarken ben de çaydanlıktan lava-boya sıcak su dökmeye başladım. Yukarıdan gelen seslerini duyabiliyordum; plastik kutuları sağa sola çekiyor, poşetleri huşırdatıyorlardı.

"Jake her geldiğinde bana bir defter getirirdi. Bir de çizimlerim için bu Prismacolor renkli kalemleri aldı. Yaptığı araştırmalara göre en iyi kalemler bunlarmış. İşte bu, geçen bahardan bir saka kuşu.

Mevsim ilerledikçe renkleri daha da canlı bir sarı oluyor. Yani erkek olanları, dişiler renkli değiller. Bu tepeli ağaçkakan.”

Kuzinenin etrafını temizleyerek onlara biraz daha zaman vermeye çalıştım.

“Bu bir çivit çintesi. Buralardaki en güzel kuş bu. Rengini tam yakalayamadım ama ne kadar da güzel olduğunu görüyor musun? Bu ağaç kırlangıcı, bahar döneminden. Gökyüzünde birer akrobat gibiler ve şöyle bir sesleri var,” duraklayarak sesi taklit etmeye çalıştı. “Çağlayan su sesi gibi, benim favorim bunlar.”

“Peki ya şu uzun kızıl saçlı kız kim?”

Durdum, bulaşık süngerini yumruğumun içinde sıkmaya başladım. Ormandaki kızın çizimi, tamamen unutmuştum.

“Bu sana bahsettiğim arkadaşım. Başta onu yakınlardaki bir kralıktan kaçan bir prenses sanmıştım ama sonra bunun doğru olamayacağını fark ettim. Prensesler ormanda yaşamazlar.”

“Yaşamazlar mı?”

“Onun gibi yaşamazlar. İşte o zaman onun bir orman perisi olduğunu anladım.”

“Anlıyorum,” dedi Marie.

Köpükler yavaşça kollarımdan aşağı doğru kaydılar.

“Orman perisi adı verilen bir kelebek var. Kahverengi, üzerinde avcılarını şaşırtmak için göz gibi görünen iki koyu nokta var. Ama o bu tarz bir peri değil tabii. Kitaplardaki gibi bir peri. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Şu ormanda yaşayan güzel kızlar hani?”

“Ve bazen özel yetenekleri olur,” diye ekledi Marie. Büyük bir rahatlamayla onun da bu oyuna katıldığını fark ettim.

“Aynen öyle, şekil değiştirme gibi. *Metamorfoz* geçirebiliyorlar.” Kelimeyi dikkatlice telaffuz etti.

“Kelebekler gibi.”

“Evet.”

“Ne zamandır sizin ormanınızda?”

“Ah, çok uzun zaman olmadı. Senden hemen önce geldi.”

Bulaşık süngerini sıkımla üstünden buhar yükseldi.

“Daphne ve Apollo’nun hikâyesini bilir misin?” diye sordu Finch.

Sonra cevabı beklemeden "Kitaplarımızdan birinde var. Apollo nehir tanrısının kızı ve bir orman perisi olan Daphne'ye tutulmuş. Ama Daphne onu istemiyormuş. Sadece ormanında yaşayıp gitmek istiyormuş çünkü, eh, orman perisiymiş işte. Neyse, Apollo onu kovalamaya başlamış o da kaçmış, kaçmış... Ama Apollo daha hızlıymış, yaklaşıyormuş. Tam onu yakalayacakken Daphne, babasına ona yardım etmesi için yalvarmış ve puf! Bir ağaca dönüşüvermiş," dedi.

"Arkadaşına bu ismi mi verdin? Daphne?"

"Bazen."

Sayfa çevirme sesini duydum. "Ya bu ne?"

"Bu yaşadığı yer. Şu büyük kayaları görüyor musun? Ateş çemberi için bunları nehirden çıkardı. Çok iri sayılmaz ama güçlü biri."

"Mantıklı görünüyor," dedi Marie. "Peri dediğin güçlü ve becerikli olmalı."

"Bu da onun çadırı. Ayrıca katlanabilir sandalyesi de var."

"Çok renkli ve yaratıcı. Mavi çaydanlığa bayıldım."

Finch'in sesi bir fısıltıya dönüştü. "Sana bir sır vermemi ister misin?"

Marie yukarıda başıyla onu onaylıyor olmalıydı. Gözümde onun Finch'e doğru yaklaştığını canlandırdım.

"Cooper'a söylemeyeceğine söz vermelisin."

Bir bardağı tıkırdatıp ses yaparak onları dinlemiyormuşum gibi duyulmaya çalıştım. Nefesimi tuttum ve konuşmayı durdurmak için öksürsem mi yoksa boğazımı mı temizlesem diye düşünmeye başladım. Bir yandan da Finch'in söyleyeceklerini duymak istiyordum.

"Söz veriyorum," dedi Marie.

"Onu ben hayal etmedim. O gerçek. Bazen gidip onu ziyaret ediyorum."

Çatalları kuzinenin içine düşürdüm. Çarpışan metaller yüksek bir ses çıkardı. "Sıcak çikolata isteyen var mı?"

Finch bağırarak merdivenlerden indi, Marie de onu takip etti.

Sıcak çikolatanın ardından uzun ve meşakkatli bir iş olan Finch'i yatağa yatırma rutinlerime başladım. Dişlerini fırçaladık, ellerini ve yüzünü yıkadık, hazırды.

"Finch," dedim nihayet battaniyesini çenesine doğru çektiğimde. "O kız hakkında konuşmayı bırakmanı istiyorum."

İç çekip battaniyesiyle ağzını örttü. "Dinlememen gerekiyordu. İki kişi konuşurken gizlice onların ne dediğini dinlemeye çalışmanın kulak kabartmak olduğunu söylemiştin ve bu kaba bir şeydi."

"Biliyorum. Ama bu biraz farklı. Ben senin babanım ve seni gözetmek benim işim." Bir elimi dizine koydum. "Tatlım, senden onu bir takıntı haline getirmeni bırakmanı istiyorum."

"Takıntı yapmıyorum. O benim arkadaşım."

"Bunu aklından çıkarmanı istiyorum," dedim sertçe.

Burnunu kırıştırdı. "Çıkartamam."

Derin bir nefes aldım. Bu hayaller bir sorun haline geliyordu. Uydurmayla gerçek olan arasındaki o çizgiyi bulanıklaştırıyordu. Daha sekiz yaşında olduğunun farkındaydım ama o çizgiden haberi var mıydı ondan bile emin değildim. Bu beni endişelendiriyordu. "Çıkartabilirsin ve çıkartmalısın da."

Eğilip alnuna bir öpücük kondurdum. Kapıya doğru giderken ona iyi geceler diledim.

Salonda Marie iki fincan çay demlemişti. Koltuğa oturmuş, bekliyordu. Kulübenin dışında sıcaklık düşüyor, rüzgâr uğuldayarak biriken karı ağaçların üzerinden uçuruyordu. Sabaha yine her yeri küremem gerekecekti. Esasında konuşma işini çoğunlukla Marie yapıyordu. Bense sesini duymak, mumdan yansıyan ışığın yüzünde, iri kahverengi gözlerinde, minik burnunda ve iri dudaklarında titrediğini görmek için yalnızca oturup onu dinliyordum. Bir insanın birkaç gün gibi bir sürede daha da çekici hale gelmesi mümkün müydü? Çünkü bana göre olan buydu. Günün daha erken saatlerinde kendimi akşamı iple çekerken, ona açılmayı isterken bulmuştum. Ama Finch'in sözleri bana bunu yapma lüksüm olmadığını hatırlatmıştı.

"Onunla Oxford'da tanışmıştım, kocamla, eski kocamla. Yirmi yaşındaydım ve orada okuyordum," dedi terlikli ayaklarını sehpanın üzerine koyarken. "Yirmi yaşında! Çok genç, sanırım akılsızlık derecesinde masum... Kendimi anladığımı sanıyordum, hayatımın nasıl

olmasını istediğimi bildiğimi. Sonra onunla tanıştım. Öyle, öyle bir şeydi ki... Uyanmak gibi."

Marie'ye onun Oxford'da aylak aylak dolaştığı o bahar, benim ve Jake'in o zamana kadarki en kötü çatışmamızın içinde olduğumuzu söylemedim. Dört gün boyunca haritada küçücük bir nokta gibi görünen bir şehir ile koca bir mağara sistemi arasında sıkışıp kalmıştık. Coğrafya öyle karmaşıktı ki benim o içgüdüsel yön bulma yeteneklerim bile durumu çözememişti. Daha ilk günümüzde yaralanan Phillips yavaşça kan kaybediyor ve artık kokmaya başlayan bir enfeksiyonla boğuşuyordu. Geceleyin, dördümüz birbirimize soku-luyorduk. Hazırlıksızdık ve hava çok soğuktu. Sonlara doğru kendi idrarımızı içmeye başlamıştık. Gerçi sonrasında, bir sonraki seferde olanlar tüm bunları solda sıfır bırakmıştı.

"Şimdi ondan nefret ettiğimi söylüyorum," dedi Marie. "Yaptıklarından sonra, tüm bu aşağılanmadan sonra. Ama etmiyorum. Onu sevdim ve bir yanım her daim sevecek." Bana baktı. "Bunları neden sana anlatıyorum bilmiyorum. Sanırım söyleyecek başka kimsem kalmadı. Ailem gitti, gitmeselerdi de onlara söylemezdim. Tabii ki daha en başından onu onaylamamışlardı. Ateistti ve bunu saklamıyordu. Babamla yüz göz olacaklardı. Pek sıcak bir damat-kayınpeder ilişkisi değildi onlarınki, savaş gibiydi."

"Ya annen?"

"Annemin Thomas hakkında iyi ya da kötü tek kelime etmişliği yoktu." Çayından bir yudum alıp söylediklerini düşünüyormuş gibi durakladı. "Ve sanırım, sessizliği aslında çok şey söylüyordu."

"Ya Jake?"

"Jake onaylamadığını hiç dile getirmedi ama onu sevmediğini biliyordum. Aile yemeklerimizi, tatillerimizi düşününce Jake'in her zaman masayı ya da odayı terk etmek için bir sebebi oluyordu. Sanki Thomas'a uzun süre maruz kalmaya dayanamıyormuş gibiydi. Onun insanı zehirleyen bir yanı var, ancak şimdi görebiliyorum ama Jake bunu anlamıştı. Hepsi anlamıştı, ben hariç." Kutudan bir çikolata çıkarıp dilimlemeyi boş vererek tamamını ağzına attı. "Neyse. Benim hayatımı nasıl da yanlış adama âşık olarak mahvettiğimin acıklı

hikâyesi böyle işte. Çok konuştum, özür dilerim. Umutsuz bir vaka olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

Başımı iki yana salladım. “Hiç de bile.” Zorla yutkunarak boğazımı temizledim. Ona bir şey demek istiyordum, gerçekleri anlatmak istiyordum ama yapamazdım. Ne onun ne benim için güvenli değildi.

“Buraya gelmemden hemen önce boşanma işlemlerini tamamladık. Tuhaf, aynı anda hem muazzam bir zafer hem de korkunç bir yenilgiymiş gibi geliyor. Annem hastalandığında bizimkiler yirmi dokuz yıldır evlilerdi.”

Fincanlarımızı alıp mutfak tezgâhına doğru ilerledi. Geç olmuştu, o yüzden ona iyi geceler demek üzere ayaklandım. Marie yanıma gelip tam önümde durdu. Bana doğru uzanıp ellerini enseme yerleştirdi. Parmakları sıcak ve yumuşaktı, tenime değiyorlardı. Orada öylece, yakın bir halde durduk. “Jake’in neden seni sevdiğini anlayabiliyorum,” dedi sonunda. Gözlerimin içine bakıyor, bir şeyler yapmamı bekliyordu. Sonra parmak uçlarında uzanıp geri çekilmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu. “İyi geceler Cooper,” dedi.

İyi geceler gibi bir şey mırıldandım sanırım, emin olamıyordum. Küçük yatak odasına doğru sendeledim. Yanlış döşeme tahtasına basınca çıkan gıcırtyla dönen Finch’in yanından geçtim ve ayak parmağımı yatağın ayağına çarptım. Kotumu ve oduncu gömleğimi çıkararak zonklayan ayak parmağım ve dönmekte olan başımla yatağın içine girdim. Marie ile aramızda az önce ne olmuştu? Marie ve ben? Bana dokunmak için uzandığında geri mi kaçmıştım? İrkilmiş miydim? Belki ikisini de yapmıştım. Beni öpecek miydi? Yani, gerçek anlamda, arkadaşça yanaktan olmayan bir öpücük.

Bu kadınların yanındaki hantallığım yeni değildi. Lisedeyken bazı şanslarım olmuştu. Açık olayım, *iki* şansım olmuştu. İki kere bir kızın yanındayken bir şeyler olabilecek bir noktaya gelmiştim. İstekli ve uygun görünüyorlardı. Bana verecekleri şey her ne ise almaya istekliydim. Ama korkuyordum ve gergindim. Ayrıca bir yanımda Cindy ve benim bir gün birlikte olabileceğimizi hayal ediyordu.

O iki seferde de o kızlardan uzaklaşmıştım. Tıpkı Marie’ye yaptığım gibi.

Yatak odası soğuktu. Ayak ucumdaki fazladan battaniyeyi üzerime çekip sarındım. Ay ışığı perdelerin arasında ince yarıktan odanın içine sızıyordu. Uyuyamıyordum. Boynumda hâlâ Marie'nin parmaklarını hissedebiliyordum. Yumuşaklığını, benimkine bastırıldığı bedenini. Bu, o lisedeki kızlardan farklıydı. O zaman hem istemiş hem de istememiştim ve bunlardan biri diğerine ağır basmıştı. Bu seferse öne sürebileceğim hiçbir çatışma yoktu. Çakışan istekler yoktu. Sadece, istiyordum. Ama işte...

Geri dönüp kafamda anı yeniden yaşıyor ve kendimden şüphe ediyordum. Olmuştu değil mi? Aramızda bir şeyler filizlenmişti. Bir ihtimal... Ya ben ne yapmıştım? Geri çekilmiştim.

YİRMİ DÖRT

Ertesi sabah gözlerimi yatağımın kenarında dikilip üzerime eğilerek beni izleyen Finch'e açtım. Yüzü benimkinden birkaç santim uzak-taydı. Pencereden içeriye dolan ve saçlarını parlıyormuş gibi gösteren güneşin karşısında gözlerimi kısıtım.

"Bak!" dedi gülerek, ağzını kocaman açtı.

Kaşlarımı çattım.

"Düştü. Dişim düştü!" Elindeki dişi gösterdi. "Bak, Marie benim için yıkadı. Kanlıydı."

Başım la onaylayıp gözlerimi ovuşturarak yatakta doğruldum. Uyanmak her zamankinden daha zor geliyordu. "Canın acıdı mı?"

Başını iki yana salladı. "Belki biraz." Dişi avucuma koydu.

Sivri kökleri olan dişe baktım. Finch'in ilk diş çıkardığı, sızlandığı, ellerini kollarını sağa sola salladığı ve her yere salya akıttığı o günleri düşündüm. Sırf mutlu olsun diye baş parmağımı kemirmesine izin verirdim. Yedi, sekiz yıl önceydi ama sanki dün gibiydi. "Bu gece bunu yastığının altına koyman lazım."

Finch'i odadan kışkışlayıp üzerimi giyindim. Duraklayıp şifonyer-den el aynasını aldım. Yıllardır ilk defa, kendime şöyle doğru düzgün bir baktım. Şunu söylemeliyim ki bu yaptığımı pek tavsiye etmem; yıllarca ayna kullanmayıp sonra bakmayı yani. İnsanın kafasında

nasıl görüldüğüne dair bir fikir vardır ve elbette, artık kendinizi son görüşünüzden farklısınızdır. Bunun sarsıcı bir yanı da vardır. Ayrıca, çok büyük ihtimalle, göreceğiniz değişimler iyi yönde olmayacaktır. Öncelikle saçında gri tutumlar çıkmıştı. Sakalım ise daha kötüydü, o da griydi ama hem uzamış hem de karman çorman olmuştu. *Cooper, Jeremiah Johnson ya da Charles Manson gibi görünüyorsun*. İkisinin ortası gibi bir şeydi ama ikinciye daha yakındı. Saçımı yatıştırmaya, taramaya çalıştım ama işe yaramadı. Başıma bir beysbol şapkası geçirdim. Sakal bırakmayı yeniden mi düşünsem diye aklımdan geçti.

Salonda odun sabası tıkırdıyor, üzerindeki pervane vızıldıyor ve tüm oda şurup gibi kokuyordu. Marie masaya bana arkası dönük vaziyette oturmuştu. Karşısında bir tabak ve fincan vardı. Dönüp bana bakınca kendimi kış günü geniş bir nehrin üzerinde yürüyormuşum gibi hissettim. Görüntüde buz tutmuştu ama sanki ağırlığımı taşıyacak kadar da kalın değildi. "Günaydın," dedim boğuk bir sesle.

"Cooper."

Sobaya doğru gidip nihalenin üstündeki kahve demliğini aldım. Kendime biraz kahve koyup karşısına oturdum. Dün akşam aramızda yaşanan şeyin geçip gitmiş olmasından, yaşananların yalnızca gece geç saat olmasının getirdiği bir mayhoşluktan kaynaklanmış olmasından, o anın, ihtimalin gitmiş olmasından korkuyordum. İkimiz de yalnızdık, üzgündük, kırıldık. Bu kulübede sıkışıp kalmıştık ki bunlar iki insanı birbirine çekmeye yetecek şeylerdi. Bunu görebiliyordum, anlayabiliyordum. Ama bu illa kaçınılmaz bir biçimde daha da hüzne sebep olacak demek değildi, değil mi?

Uzun zamandır ilk defa içimde belki de her şey, her daim olduğu gibi kötü gitmez diye bir umut yeşermişti. Ve ben, bu hissi sevmiştim.

Günün ilerleyen saatlerinde bir yılbaşı ağacı kesmek üzere yürüyüşe çıktık. Ormanda ağır ağır ilerlerken gerçekler kafama dank etti. Bugün, hava daha sıcaktı. Kar yumuşuyor, ayaklarımız hafiften kayıyordu. Başımı göğe kaldırıp gözlerimi kısarak bulutların arasında beliren güneşe baktım. Tipik bir aralık ayıydı; sıcaklık bir yükseliyor bir düşüyordu, kararsızdı. Bu öngörülemezliğini, bir gün dondurma-

sını ertesi gün ısıtmasını, her daim sevmiştim. Aralık sizi şaşırtabilirdi. Ama o gün için, durum farklıydı. Hayır. O gün için aklımdan geçen tek şey bir başka kar fırtınasıydı. Yüreğimin derinliklerinde istediğim şey tam olarak buydu. Çünkü bu, Marie'nin burada kalmasını gerektirirdi.

Finch önden gidip kendisinden biraz daha uzun bir ağaç seçti. Keskemek için testereyi kullanmasına izin vermemle havalara uçtu. Ağaç güm diye karların içine devrildiğinde kollarını havaya kaldırarak sevinçle haykırdı. Kulübeye kadar taşıyıp bir kovanın içini taş ve su ile doldurarak ağacı içine oturttuk. Odun sobasında mısır patlatıp tanelerini bir iğne yardımıyla uzun beyaz bir ipe geçirdik. Marie ince daireler halinde iki elma dilimledi, onları da astık. Walmart'tan aldığım yılbaşı ışıklarını da çıkarıp pillerini Finch'in takmasına izin verdim. Işıkları ağacın önüne arkasına, çevresine doladık. Finch ellerini birbirine yapıştırarak bir adım geri çıkıp iç çekti. Yüzü ışıklarla parılıyordu. Tüm bunlar günümüzün ilk yarısını almıştı. İşimizi bitirince sıcak çikolata yapıp oturarak patlamış mısırların, elmaların ve en önemlisi ışıkların tadını çıkardık. O görüntü hayatımızın en büyük başarısı gibiydi.

Orada ağacın yanında oturmak bana, yalnızca Finch'le benim olduğumuz bir hayata kanaat etmekten nasıl da çabucak daha fazlasının olabileceği bir yaşamı istemeye başladığımı fark etmemi sağladı. İstediğim tam olarak neydi? Sanırım, bu tarz günlerdi. Daha önce söz konusu olmayan bir tamamlanmışlık hissi. Mevzu ilişkilere geldiğinde içgüdülerime pek güvenmezdim. Bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Ayrıca formdan da düşmüştüm. Scotland, Finch ve Jake yıllardır iletişim kurduğum yegâne insanlardı. Ama tam iki kere, Marie'yi ağacın öte yanından bana bakarken yakalamıştım ve belki de bu çekimi, tomurcuklanıp yeşerecek ve büyüyecek bir şeylerin o ihtimalini hisseden tek kişi ben değilimdir diye düşünmeye başlamıştım.

O gece, Finch uyuduktan sonra Marie ve ben, parmak uçlarımıza basarak odasına girdik. Dişi bulmak için elimi yastığın altına sokup sert ve sivri bir şeyler hissedinceye kadar yokladım. Sonra dişi çık-

rıp yerine bir al tangara, kırmızıdan griye doğru renk değiştiren bir kuşun tüyünü bıraktım. Tüyü aylar önce ormanda bulmuştum ama ona vermek için doğru anı bekliyordum. Finch'in bir anlık gözlerini açmasıyla donakaldık. Ama Walt Whitman hakkında bir şeyler söyleyip diğer tarafa döndü. Marie'yle birlikte etrafta sinsice dolaşan iki yaramaz çocuk gibi salona geri döndük. Dişi şekerleme tenekelerinden birinin kenarına koyup rafa kaldırdım.

Marie yılbaşı zamanı diyerek bir şişe burbon viskisi açtı. İkimiz, dizlerimiz birbirine değer vaziyette koltuğa oturup o turkuaz ben-se kırmızı kupamdan viskimizi yudumladık. Odun sobası tıslıyor, köşedeki yılbaşı ağacı parıldıyordu. Bana doğru dönüp yaklaşmaya başladı. Kalçasını kalçama yasladı ve bu sefer, aklımda Cindy yoktu. Beni engelleyen hiçbir şey yoktu. Hazırdım. Dudaklarımız birbirine değdi. Başta çekingenceydi, uzun zaman olmuştu. Elimi boynuna koyup onu kendime doğru çektim. Bunu nasıl yapacağımı hatırladığımdan emin değildim ama bedenim bunu istiyor ve öne doğru atılıyordu. Zihnimle arasında bir hız farkı vardı. Yeniden öpüştük. Benim elim saçlarında, onunkiler yüzümde, dudaklarımız buluştu ve adeta açlıktan gözüm dönmüş bir vaziyette her şeyi birden istedim. Vücudunu, evet, ama o bağlantıyı da istedim. İkimizin birlikte olduğunu kabullenmeyi, o teslimiyeti.

Aniden geri çekildi.

"Ne oldu?"

"Özür dilerim," dedi ve ağlamaya başladı.

Arkama, koltuğa doğru yaslandım. Başım dönüyordu. Onu üzmem istemiyordum ama ben de paramparça olmuşum. Üstünde çalışmış, kendimi düzeltmeye çalışmışım ve şimdi, eh, kafam karışmıştı. Her ne kadar yanlış olanın ne olduğunu bilmesem de sanki özür dilemesi gereken benmişim gibi hissediyordum. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Hayır." Ellerimi tutup parmaklarıyla sarmaladı. "Ben yalnızca onunla... Yirmi yaşındaydım ve başka kimse olmamıştı." Elimi sıktı. "Bunu istiyorum, gerçekten istiyorum. Sadece bir şeyler için yine acele etmek istemiyorum. Yastayım, yalnızım, kalbim kırık ve bu, her şeyi daha iyi yapacak ama geçici olarak.

Nihayetinde pişman olacağım, gerçek miydi diye düşüneceğim. Şu an ihtiyacım olan son şey daha fazla pişmanlık, daha fazla şüphe.” Bana baktı. “Bunlar senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Hem ediyor hem de etmiyordu. Bana dokunuyordu, parmakları ellerimi sarıp sarmalamıştı; bacaklarımız, dizlerimiz, kalçalarımız birbirine değiyordu ve işleri gitmekte olduğu yerden bu noktada döndürmek kolay değildi. O yüzden dürüstçe “Bir dakikaya ihtiyacım var,” dedim. Benim için yapılacak en iyi şey ondan uzaklaşmaktı. Kendimi ayırmak, araya sakinleşmek için fiziksel olarak mesafe sokmak. Ama duygularını incitmek de istemiyordum. Kibarca ellerimi onunkilerin arasından alıp öne doğru eğildim. Başımı ellerimin arasına aldım.

“Eve gitmeliyim.”

Söylemek istediğim şey, gerçekten mi ve neden sorularıydı. Bahar geldiğinde tüm dünya uyanacak, kendini açacaktı ve o zaman biz, burada mutlu olabilirdik. Üçümüz, birbirimize yaslanabilirdik. Birlikte bir hayatımız olabilirdi, olamaz mıydı? Yutkundum, sessizce parmağımı kupamın ağız kısmını gezdirdim.

“Kar eriyor gibi, sence de öyle değil mi? Eridiği gibi gitmem gerek sanırım. Başka bir fırtına gelene kadar beklersem tüm kış burada kalabilirim.”

“Bu çok kötü bir şey mi olurdu?”

“Kulağa fena gelmiyor aslında ama işe gitmeliyim,” dedi Marie hafifçe gülümseyerek. “Okullar yeniden açılacak ve abimin evi... Her ne kadar kulağa çok çekici gelse de tüm o eşyaları öylece bırakmam.” Battaniyenin kenarını parmağına doladı.

Başımla onayladım.

“Ama geri gelebilirim. Belki yaza, yani, senin için de uygunsa.”

“Ev senin,” dedim onu dirseğimle dürterek. Ama bir yandan evi satmaktan bahsettiği o ilk geceyi düşündüm.

Parmaklarını avucuma koydu. “O konuya gelirsek Cooper, burası senin evin. Bunu şimdi görebiliyorum ve burayı, asla senden almaya-çağımı bilmeni istiyorum.”

“Minnettarım. Ama dediğim gibi, kira da verebiliriz.”

Başını iki yana salladı. "Bunu dert etme, buranın kirası çoktan ödendi. Jake'i bu şekilde andığımı düşünmek hoşuma gidiyor, onun yaptıklarını devam ettirerek. Burada olduğunu bilmek, hoşuma gidiyor."

Ona doğru kaydım. "Hoşuma giderdi. Yani, geri dönersen."

"Güzel."

Uzun bir sürede orada, omzu omzuma yaslı oturduk. Mum yanarak bitti ve söndü. Belki uyuyakaldım belki de hiç uyumadım. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, pencerelerin camlarına kar taneleri savuruyordu. Ama biz içerideki koltukta sıcacıktık. Finch yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Huzurla uyuyordu. Çünkü bu, tam da öyle bir andı ve çok da güzeldi.

Uzun sürmeyeceğini, bilmem gerekirdi.

YİRMİ BEŞ

Marie'nin altıncı gününde hava ısınmaya devam etti. Kar hızla eriyordu. Finch, Marie ve ben evin önünde son bir kardan adam yaptık. Gözleri için odun sobasından iki kömürleşmiş ağaç parçası alıp soğumasını bekledik ve ardından kardan adamın yüzüne yerleştirdik. Burnu içinse bir sopa koyduk.

Öğleden sonraya kadar bahçedeki karın çoğu eridi. Geriye yalnızca sulu kar ve çamurun içinde beyaz bir heykel gibi bir buçuk metre yükselen kardan adam kaldı. Öğle yemeğimizi bitirdiğimizde Finch bize yüksek sesle kitabını okudu. Sonsuz yaşam veren, baharı bulan insanlarla ilgili bir romandı. Neredeyse sesi duyamayacaktım.

Kısık bir homurtu, bir motor. Bir şey geliyordu, biri yolda ilerliyordu.

"Finch."

Beni duymazlıktan gelip okumaya devam etti.

"Finch!"

Durup yüzüme baktı.

"Kök birası."

Çatalı gürültüyle tabağına düşerken mahzene doğru yerinden fırladı. Kapağı kaldırdığında ben de tabakları temizleyip tezgâha koymuştum. Ardından odun sobasının üzerindeki rafa gidip komando bıçağımı aldım. Tüm bunlar birkaç saniyede olup bitmişti.

"Cooper? Bu ne? Neler oluyor?" Marie kafası karışmış bir biçimde masadan kalktı.

Finch mahzene doğru cılız merdivenlerden indi.

Marie'nin elini tuttum. "Onlara burada yalnız olduğunu söyle. Ev senin, burada vakit geçirmek için geldin, tatil gibi bir şey işte. Kara yakalandın ama sorun yok. Ne olursa olsun, bizim hakkımızda tek kelime etme."

Gözlerinden bir şaşkınlık, ama aynı zamanda korkunun parıltıları geçti. Belki de sinirlenmişti. Onu suçlayamazdım ama ona o an bir açıklama yapamazdım, zaman yoktu. Ellerini avuçlarımın içinde sıktım. "Lütfen."

Merdivene gidip kapağı gıcırdatarak kapattım. İçeri girdiğimde bir ucu halıya bağlı, döşemedeki boşluklardan mahzene sarkan ipleri çektim. Bu uzun zaman önce kurduğum bir mekanizmaydı. Böylece halı yeniden yerine kayarak kapıyı gizliyordu. Yukarıda, evin sessizliği içinde motorun gürültüsü giderek yükseliyordu. Marie hâlâ masadaydı. Döşemeler arasındaki ince yarıktan bacağının hafifçe titrediğini görebiliyordum; narin bilekleri, deniz mavisi taytı, tüm hafta giydiği beyaz fiyonklu kırmızı mokasen terlikleri...

Onlara yalnız olduğunu söyleyecekti. Söyleyecekti, söyleyecekti, söyleyecekti... Finch'i kendime doğru çekip çenemi başına yasladım. "Sorun yok," diye fısıldadım başına doğru. "Her şey iyi olacak." Eğer bana bakıyor olsaydı, yalan söylediğimi anlardı. Çünkü her nasılsa, daima anlardı. Her nasılsa 28 Ocak'ta (doğum günüm) dertlendiğimi ya da şaşırdığımı demek daha uygun ve her 3 Haziran'da (kaza günü) üzüldüğümü anlardı. Bu şaşkınlık verici karşısındakini okuyabilme kabiliyeti, Cindy'dendi. Cindy insanlara bakar ve yüreklerinin en kuytu köşelerini görür, bir şeyleri hep bilirdi. Bir keresinde bir restorandayken bana doğru eğilmiş ve "Şu adam karısını dövüyor," demişti. Onları tanımıyordu, isimlerini bile bilmiyordu. Ama birkaç hafta sonra gazetede tutuklanma haberini görmüştük. Haberde adamın sabıka fotoğrafı da vardı, onu hemen tanımıştım.

Dışarıda motor sesi yükselip sonra sustu. Önce bir, sonra iki kapı açılıp kapandı. İki kişiydiler. Derin, boğuk sesleri vardı; erkeklerdi.

Evin batısında, Marie'nin arabasının oradalar. Ardından veranda da ağır ayak sesleri yankılandı. Bam, bam, bam, karları eziyorlardı. Kapıyı, ahşabı tıklattılar. Marie hâlâ masada oturuyordu. Terlikli ayakları yerlerinden kıpırdamamışlardı. Mahzende, adeta onu hareket ettirmeye odaklandım. *Hadi Marie, orada öylece oturamazsın, kalk!*

Kalktı da. Sandalyesini geri itip boğazını temizledi ve kapıyı açtı. Göremesem de o aralıktan dışarı baktığını hayal edebiliyordum. "Buyurun?"

"İyi günler, ben Şerif Simmons. Bu da yardımcım Manny. Nasılsınız hanımefendi?"

Mahzende marketten aldığım patateslerden, bahçeden topladığım havuçlardan, köşedeki Scotland'in getirdiği ak cevizlerden ve bir kasa elmadan yükselen ağır bir toprak kokusu vardı.

"İyiyim, teşekkürler." Yeniden boğazını temizledi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İçeri girebilir miyiz?"

"Girmeseniz daha iyi," dedi ve durakladı. "Çamurdan. Botlarınız."

"Yalnızca bir dakika sürecek."

Yukarıdan bir kayma sesi geldi ve kapı gıcırdarak açıldı. İçeri her zamanki gibi soğuk hava dolup döşemlerin arasından tam üstümüze geldi. Finch titreyerek bana sokuldu.

"Eğer sizin için de sorun olmazsa," dedi Marie. "Orada, halının üstünde kalmanızı tercih ederim. Etrafı temiz tutmaya çalışıyorum."

"Tabii hanımefendi, hiç sorun değil. Eviniz çok güzelmiş. Hiç buraya gelmemiştim ama kapı açıktı ve acil bir durumumuz var. Umarım sorun olmamıştır."

Kapı. Daha ilk günden gidip onu kapamalıydım.

"Burayı yıllar önce babam inşa etmişti," dedi Marie.

"Tüm yıl burada mı yaşıyorsunuz?"

Başımı eğip döşemedeki yanıklardan bir görüntü yakalamaya çalıştım. Boğazım düğümlenmiş gibiydi. Hayır. Bu... Evet. Üniforması, ordu sertliği, o derin mavi gözler; bu benzin istasyonundaki şerifti. Orman tarafındaki Bronco'yu fark edecek miydi? Meyankökü çiğneyen kasiyer gibi o da arabayı tanıyacak mıydı?

"Yalnızca tatillerde geliyorum," dedi Marie. "Evet, neler oluyor?"

"Pekâlâ. Eh, bilmem farkında mısınız hanımefendi ama kayıp bir kız var. Buralı biri, altı gün oldu ve ondan hiçbir iz bulamadık."

Finch ellerini benimkilere sarıp güçlü bir şekilde sıktı. Ormandaki o günü, kızı ve kamerasını hatırladım. Ben de onun ellerini sıktım, tırnakları avuç içlerime battı.

"Bir kız mı?" Marie boğazını temizledi. "Kaç yaşında?"

"On yedi. Neden?"

"Meraktan."

Finch bana baktı. Yavaşça, işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Ne zamandır buradasınız hanımefendi?"

"Beş, altı gündür."

"Bir şey gördünüz mü? Olağandışı bir şey kulağınıza geldi mi?"

"Hayır." Döşemelerin arasından fincanına uzandığını gördüm.

"Hiçbir şey olmadı. Ama kardan dolayı çoğunlukla içerideydim."

"Tüm bu odunları siz mi kestiniz? Sağlam bir yığınınız olmuş." Farklı bir ses, yardımcı Manny.

"Kocam, geçen seferden kalma. Bu sefer benimle gelmedi."

"Ya kardan adam? Kendiniz mi yaptınız?" Ağır ve dikkatli ayak sesleri geldi. Birisi odanın içinde yürüyor ama döşemeyi kar ve çamur yapmamaya özen gösteriyordu.

"Evet. Hey," dedi Marie. "Halının üstünde kalacağınızı söylemiş-tiniz."

"Hadi Manny."

"Bu kitap. *Ebedi Tamtam*. Çocuk kitabı bu, kızım geçen sene okudu."

Manny tam tepemizde duruyordu. Kalın botları çamurla kaplıydı ve üzerimize damlalar düşüyordu. Küçük bir buz parçası yarıktan düşerek Finch'in yanağına kondu. Uzanıp hareket etmesin diye kollarını sıkıca tuttum. Manny kitabı açtı. Finch'in üç santim genişliğindeki önceki yazdan kalma lavantalarla süslediği pek kıymetli elışı kağıtlarından yapılma kitap ayracı uçarak yere, tam üstümüze düştü. Tam olarak içeri biraz ışık girmesini sağlayan yarığın üstüne. Eğer bizi görürse...

Finch elimi daha da sıktı. Manny'nin botundan düşen buz parçası yüzünden aşağı doğru kayıyordu.

“Ben bir kütüphaneciyim,” dedi Marie. “Yetişkin kitabı, çocuk kitabı; her türlü kitabı okurum.” Sesi titremeye başlamıştı, elleri de. Döşemedi görebiliyordum. Savunmaya geçmiş gibi duruyordu, suçlu gibi.

Sakin Marie, sakinleş.

Manny eğilip kitap ayracını yerden aldı. O kadar yakındı ki ter, kahve ve pastırmadan oluşan kokusu burnuma geldi. “Finch,” diye okudu.

Elimi Finch’in ağzına bastırdım.

“Kütüphanedeki müdürlerimden biri.”

Ayracı yeniden *Ebedi Tamtam*’ın içine koyup kitabı masaya bıraktı ve parmak ucuna basarak kapıya geri döndü. “İyi bir kitap demişti Carly, onu ağlatmış.”

“Hay seni, Manny. Şu yerlerin haline bir bak. Halının üstünde kalmamızı rica etmişti.”

“Sadece işimi yapıyorum, patron.”

“Tabii, tabii. Biz temizleriz hanımefendi,” dedi şerif. “Havlunuz, toz beziniz, bir şey var mı?”

“Hayır, hayır. Lütfen kafanıza takmayın. Sorun değil, ben hallederim.”

“Pekâlâ, gitmeden size şunu da göstermeme müsaade edin. Ailesi anlaşılabilir bir şekilde kendilerinde değiller. İkisi de yıkılmış halde. Neyse, bir ilan hazırladılar. Tüm şehre dağıttık ama siz görmemişsinizdir sanıyorum. Kız lise son sınıfta. Adı Casey Winters.”

Düşünceler peşi sıra zihnime doluşmaya başladı. Gördüğümüz o kız, *kayıptı*. Her ne demekse artık. Ama demek ki eve, okula dönmemişti. Bunca zamandır bizim ormanımızda olması pek olası görünmüyordu, hatta imkânsızdı. Ama ya bilinmeyen bir neden ötürü, tüm bu olasılıklara karşın, hâlâ buradaydıysa?

Marie bir şeyler mırıldanarak eteğini kavradı ve şerifin elindeki kâğıdı aldı. Finch ve defteri, ormandaki kırmızı saçlı kıızı; gözümde canlandırabiliyordum, Marie parçaları birleştirip gerçeklerin farkına varıyordu.

“Neyse, kız fotoğrafçıymış,” dedi Şerif. “İyiymiş de belli ki. Okul gazetesinde çalışmış ve ailesi bir gün *National Geographic* tarzı bir

yerde çalışmak istediğini söyledi. O yüzden bazen ormana gelirmiş. Biraz uzaklara kaçma yanlısı belli ki.”

“Ama bu karda,” dedi Marie. “Şu an ormanda olduğunu düşünüyor olamazsınız?”

“Söylemesi zor, çocukları bilirsiniz. Odasında kamerasının iki hafıza kartını bulduk. Umarım onlardan bazı cevaplara ulaşabiliriz.”

Biliyordum, o gün o kızın başımıza bela olacağını biliyordum. Ama burada Marie ve Finch’le birlikte karlar altındaki o rüya aleminde yaşamak o kadar güzeldi ki; çikolata, çay ve dostluk, bir akşamın üzerine sarılmış yılbaşı ışıkları. Öylece içine çekilmiştim, gardımı indirmiştim. Şimdiyse her şey ayan beyan ortadaydı. Kendimi onunla ormanda yollarımızın kesişmesinin hiçbir anlamı olmayabileceğine inandırmıştım. Öylece gelip geçen bir şanssızlık anıydı. Güvendeyiz sanıyordum, ama hayır.

Marie boğazını temizledi. “Hiç şüpheliniz var mı?”

“Pek var denemez. Ama fotoğraflara bakmaya bu sabah başladık, binlerce var. Yine de işe yarar bir şeyler çıkabilir.”

Bunun çok çok çok kötü bir haber olduğu kafama dank etti. Biz oradaydık, o da oradaydı. Duraklayıp bizden tarafa baktığında bizi görmemiş bile olsa kadrajına girmişsek, eğer orada bizim de fotoğraflarımız varsa...

Döşemedeki yarıklardan şerifin cebindeki düğmeyi açıp bir kartvizit çıkardığını gördüm. “Bu işin köküne ineceğiz, umarım. Ama bu sırada, siz de gözünüzü dört açın. Şüpheli bir şey görür ya da duyarsanız arabanıza binip 86’ya gelin. Burada telefon hattınız olduğunu sanmıyorum ama orada bir tane bulabilirsiniz. Alın, bu kartım.” Gitmek üzere arkasını dönmüşken durakladı. “Hanımefendi,” dedi elini Marie’nin omzuna koyarak. “Her şeyin yolunda olduğuna emin misiniz?”

Tek yapması gereken aşağı bakmaktı; gözleriyle, mimikleriyle iletişim kurmaktı. Bana sırtı dönüktü, ne yaptığını görmezdim bile.

“Evet,” dedi Marie ama sesi titriyordu. “Her şey yolunda. Sadece şu an biraz gerildim, hepsi bu. Burası çok sessiz. Genellikle kimseyi görmem bile. Ama birden siz ikiniz belirdiniz ve bana bir kızın

kaybolduğunu benim de dikkatli olmam gerektiğini söylüyorsunuz. Biraz huzursuz hissettim, hepsi bu. Anlıyorsunuzdur.”

“Eh, endişe etmenize gerek yok. Elimizden geleni yapıyoruz, size bunun sözünü verebilirim. Birkaç gün sonra yeniden gelmemizi ister misiniz? Bizim için sorun olmaz.”

“Yo, yo. Hiç gerek yok. Yakında eve dönüyorum, muhtemelen bugün yola çıkarım.” Finch huzursuzlandı, dönüp bana bakmaya çalıştı. Eminim Marie’nin gidiyor olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Onu sabit tuttum.

“Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın.”

“Elbette.”

İki adam dışarı çıktılar. İnce camın ardından konuştuklarını duya-biliyordum.

“Senin derdin ne? Neden evin her tarafını çamur ettin öyle?”

“Kızıyorsun çünkü kadını tatlı buldun.”

Kahkahalar, motorun çalışma sesi.

Uzaklaştılar, motorun sesi önce kısık bir mırıltıya dönüştü ve sonra tamamen sustu. Finch, sırtını göğsüme yaslamış kucagımda oturuyordu. Çenem başının üstündeydi. Sağ bacağı uyuşmuştu, kalkmaya çalıştığımda karıncalanıyor ve batıyordu. Ağırılığımı veremiyordum. “Her şey yolunda artık Finch, gittiler.”

Soğuktan ve gerilmekten omuzları titriyordu. “Coop,” diye fısıldadı, dişleri takırdıyordu. “Bizi bir arada tutmak için uzun zaman önce yaptığın o şey...”

“Evet?”

“Neydi?”

Yanağımı alnına yasladım. “Birine zarar verdim.”

“Korkuyorum.”

“O adamlardan korkmana gerek yok. Onlar yalnızca işlerini yapıyorlar.”

“Onlardan korkmuyorum. Sen korktuğun için korkuyorum. Sakın yalan söyleyip korkmuyorum deme, korktuğunu biliyorum.”

Ne diyebilirdim ki? Ona insanların mayına basışını, bina üstlerine çökerken birbirlerine sokuluşlarını, geyiğin teki karanlık bir yola

atladı diye sevdiğim tek kadının iç kanamadan ölüşünü izlediğimi nasıl anlatabilirdim ki? Ona insan bedeninin ne kadar kırılgan bir şey olduğunu, her şeyin nasıl paramparça olabileceğini, olacağını ve olduğunu; bana kalan tek şeyin, parçalanmasını görmeyi ya da kaybetmeyi kaldıramayacağım tek şeyin o olduğunu nasıl anlatabilirdim? Ve evet, bu yüzden korktuğumu, nasıl anlatabilirdim? “Ben yalnızca seni yanımda tutmak istiyorum, seni güvende tutmak. Hepsi bu.”

Finch başını göğsüme yasladı. Merdiveni işaret etti. Önden gidip kapağı açmalıydım. “Marie yukarıda, hatırladın mı?”

Evet, Marie. Marie sekiz yaşındaki bir çocuğu teskin eden basit cevaplarla tatmin olmayacaktı. Soru ardına soru soracaktı. Gerçekleri bilmek isteyecekti ve belki de ona bunu borçluydum. Artık işin içindeydi, ona işin içinde olmaktan başka şans bırakmamıştım. Hay böyle işin... Bir yanım ona söylemek istiyordu, gerçekleri bilsin istiyordu. Bu sadece, eh, herkesin sırları olurdu; yaptıkları ve pişman oldukları şeyler. Bazıları bir insanın size olan bakışını değiştirebilecek kadar kötü şeylerdi. Tabii ki bu olsun istemiyordum, ama şu an gündemdeki esas mevzu benim için kıymetli olan şeyleri korumaktı. Hayatta kalmak, güvende olmaz. Sadece biz değil, onun için de.

YİRMİ ALTI

Sosyal hizmetler Grace Elizabeth'i aldıktan sonra onu vererek bir hata yaptığımı fark etmiştim. Onu geri almaksa pek kolay değildi. Hâkim Bey ile Hâkime Hanım'ın onu istemesi ve yasal boşlukları kullanarak onu hop diye alıvermesi şaşırtıcı değildi sanırım. Yasal bir çatışma için son derece hazırlıklılardı çünkü kazanabileceklerini biliyorlardı. Tam olarak bu yüzden, kızımın geleceğine çoktan karar verilmişken bu davanın görülmesine izin veremezdim.

Tıka basa erzakla dolu Bronco'yla evlerine gittim. Evle küçük fıskiye arasına çekip park ettim. Kapıya gidip zili çaldım ve Grace Elizabeth'i istediğimi söyledim. Hâkim Bey bebek kucığında kapıya çıktı. Kızımın onun kollarındaki görüntüsü... O görüntüden nefret etmiştim.

"Polisi ara," diye seslendi Hâkime Hanım'a.

Topuklarının etrafında dönerek mutfığa gitti.

"Dur," dedim. Bunu daha önce planlamamıştım ama birdenbire Ruger'ımı çektim. Arkasını döndüğünde çığlık attı.

Grace Elizabeth ağlamaya başladı. Hâkim Bey onu karısına verdi.

"Kenny..."

"Bana tuzak kurdunuz," dedim. "Evime geldin, bana yardım etmek istiyormuş gibi davrandın."

“Yardım etmek istiyoruz Kenny.”

“Onu almak istiyorsunuz ve buna izin vermeyeceğim. O benim kızım; benim kanım, canım. Birkaç arama yapıp da onu öylece alabilirsin mi sanıyorsun?”

“Silahı kaldır Kenny. Aptallığın lüzumu yok. Bunu çözebiliriz.” Hâkim Bey bir adım yaklaştı. “Hadi evlat, kaldır şunu.”

“Sakin.” O zaman bana söylediği bütün o kötü şeyleri düşündüm.

Silahı ona doğrulttum. Hâkime Hanım yine çılgılık attı. Kucağındaki Grace Elizabeth yeri göğü inletiyordu.

“Bebeği yere bırak,” dedim ona, girişin hemen sağında kalan salonu silahımla işaret ederek. “Şu battaniyenin üzerine koy onu.”

Hâkime Hanım aceleyle yere çömelip de onu bırakmadan önce Grace Elizabeth’i alnından öptü. Ağa kalkıp ellerini havaya kaldırdı.

“Aşağı, ikiniz de.” Aşağıda bir oyun odaları olduğunu biliyordum. Bir bilardo masası, deri koltuklar ve bar alanıyla geniş bir odaydı.

Basamaklardan aşağı inmeye başladılar. Onları takip ettim.

“Kendine bir bak Kenny, bir an durup da uzaktan kendine bir bak. Restoranda çıkarttığın olaydan sonra, onların istediği gibi polislerin gelmesine izin vermeliydim.”

Söyledikleri doğru muydu yoksa o anda mı uydurmuştu bilmiyordum ama üzerinde düşünmeye vaktim yoktu. Namluyu sırtına bastırdım. “Yürü.”

Aşağıda masayla bar arasındaki boşluğu işaret ettim. “Buraya, yere çökün.”

Hâkime Hanım yanımdaydı. Daha da yaklaştı, sol tarafımda ani bir hareket gördüm, ardından kolumu soğuk bir el yakaladı. Tepki verdim. Ruger’ı hızla ondan yana savurdum ve ona vurdum. Silahın ucu şakağının hemen altına, yanağına çarptı. Baş geriye doğru sekti, yalpaladı. Darbe dengesini bozmuştu. Gözlerini kırpıştırıp nefes aldı, kaybolmuş gibi bakıyordu.

Hâkim Bey onu yakaladı. Cindy gibi annesi de uzun ve inceydi. Ama onun kadar güçlü değildi. Kendini kocasının kollarına bırakıvermişti. Hâkim Bey’in bana bakan yüzü kıpkırmızıydı ve ağzını açmamak için kendisiyle cebelleştiğini görebiliyordum. Onun yerine

dudaklarını Hâkime Hanım'ın kulağına yapıştırıp "Şşşş." diye fısıldadı. "Şşşş!" Onu tutup yavaşça yere bıraktı. Yorgun görünüyordu ve kanaması vardı. Koyu bir damla yavaşça yanağından aşağı süzülüyordu.

Bileğime geçirdiğim koli bandını çıkarıp bir parça kopardım. Hâkim bana bakıp canavar olduğumu söyledi. Ben de ağzını bantladım. Kollarını ve bacaklarını da arkasında birleştirerek bantladım. Beni şaşırtarak hiç direnmedi.

"Bu şekilde gitmesini planlamamıştım," dedim Hâkime Hanım'a, samimiydim de. Sonra onun da ellerini, ayaklarını, ağzını bantladım. Üzerimdeki kolunu çekerek yüzündeki kanı sildim. Ona bakamıyordum. İkisinden de nefret ediyordum. Sosyal hizmetleri arayıp da bebeği almaları için ısrar eden kişinin Hâkime Hanım olduğundan şüpheleniyordum. Ama yine de Cindy'nin annesinin böyle kan içinde ve bantlanmış vaziyette olması, bunu ona benim yaptığımı bilmek, içimde, çok derinlerde bir sıkıntı oluşturunuyordu. Çünkü daha o zamanlarda kendimi daha iyi olabileceğime inandırmaya başlamıştım.

Perdeleri kapatıp o ikisini orada, kendi bodrumlarında bıraktım. Yukarıda Grace Elizabeth telaşlanmaya başlamıştı. Onu kucağıma alıp sıkıca sarıldım, kokusunu içime çektim. "Her şey yolunda artık tatlım. Baba seni bırakarak bir hata yaptı. Ama bir daha asla yapmayacak," diye fısıldadım. Eliyle parmağımı yakaladı. Alnına bir öpücük kondurdum. Rahatlamıştım ama aynı zamanda gitmem gerektiğini de biliyordum. Artık ileriye doğru devam etmekten başka şansım yoktu.

YİRMİ YEDİ

Finch'le kırıldı kırılacak vaziyetteki merdivenden yukarı tırmandık. Karanlıkta uzun süre kaldıktan sonra pencereden giren parlak ışık insanı kör ediyordu. Marie masada oturmuş ellerini kucagında birleştirmişti.

"Bize biraz izin ver Finch, olur mu? Kitabını arka odaya götür."

Karşı çıkmak üzere ağzını açtı ama o sırada Marie'ye bakmış olacak ki gözyaşlarını gördüğünden el ilanını masadan aldığı gibi arka odaya koştı. Dudaklarını sımsıkı birbirine yapıştırmıştı. Avlanırken de böyle yapardı, söylemek istediklerini içeride tutabilmek için.

"Marie." Uzanıp elimi omzuna koyduğumda irkildi.

"Sakın." Başını iki yana salladı. "Bana dokunma."

"Nasıl görüldüğünün farkındayım."

"Farkında mısın? Az önce yalan söyledim, hem de devlet görevlilerine."

"Yalan konusunda özür dilerim ama kapıyı açık bırakmamış olsaydın..."

Ayağa kalkıp gözlerini benimkilere dikti. Yüzü çok yakındı. "Dur bakalım doğru mu anlamışım Cooper. Ortada kayıp bir kız var. Polis dışarıda ve işini yapıyor. Sense mahzene saklanıyorsun. Hatta sadece saklanmıyorsun da Finch ile bu iş için özel bir sinyaliniz bile var. Sanki

binlerce defa buna çalışmışsınız gibi otuz saniye içinde ortadan kayboluyorsunuz. Sonra da karşıma geçip suçu *benim* üstüme atıyorsun.”

“Demek istediğim sadece...”

Derin, titrek bir nefes aldı. “Finch’in çizdiği resimler, o kızdı değil mi? Kızıl saçlı kız? Finch dedi ki... O kızı hayal etmediğini söyledi, arada ziyaret ediyormuş.”

“Nasil göründüğünü biliyorum.”

Başını belli belirsiz sallayarak benden uzaklaşmaya başladı.

O noktada her şeyin onun açısından nasıl göründüğünün farkına vardım. Üstüne bir de eve dönse ve eski adımla beni araştırmaya kalksa, karşısına benimle ilgili bende ciddi bir sorun varmış gibi çarpıtılmış bazı bilgilere ulaşabileceğini de fark ettim. Finch’le bu ormana gelmemizin üstünden altı hafta geçmişken Scotland’ın getirdikleri sağ olsun Hâkim Bey ile Hâkime Hanım’ın, gazetecilerin hakkımda neler söylediğini, olayları nasıl çarpıttıklarını öğrenme fırsatı bulmuştum. Bir şeyleri alıp nasıl da eğip bükerek beni birinci sınıf bir canavar haline getirdiklerini görmüştüm. Diyelim ki Marie eve gidince benim hakkımda biraz araştırma yaparak parçaları bir araya getirmeye başladı. Ortaya çıkacak şey aşağı yukarı şöyle olacaktı:

1. Kenny Morrison Afganistan’a düzenlenen üç sefere katılan başarılı bir komandoydu. Ama eve döndüğünde kafayı yemişti.
2. Sekiz yıl önce, Kenny Morrison, Grace Elizabeth adında küçük bir kızı kaçırarak sırra kadem bastı. İki kişiyi daha alıkoymuş, kadını ölümcül bir silahla yaralamış ve ikisini de bağlayarak kendi bodrumlarına ölüme terk etmişti.
3. Bu hafta, tam da Kenny Morrison’un yaşadığı yerde bir kız daha kaybolmuştu.

“Onu gördük,” dedim. “Bir kere, hepsi bu. Ama bizimle hiçbir ilgisi yok, sana yemin ederim.”

Marie eteğinin ucuyla oynamaya, güçlü bir biçimde çekiştirmeye başladı. "Bilmek istiyorum. Gerçekte neden burada olduğunuzu bilmek istiyorum, neden saklanmak zorunda olduğunuzu, neden ismini değiştirdiğini, neden paran varken gidecek başka yerin olmadığını. Böyle bir şeyden bahsetmedin ama durum tam da bu. Sen abimin dediği gibi kendini toparlamaya çalışmıyorsun. Bunu yalnızca ilk gece evi satmaktan bahsettiğimde yüzünde oluşan ifadeye bakarak bile söyleyebilirim. Hepsini bilmek istiyorum. Eğer bana yalan söylersen Cooper, eğer yalan söylersen..." Dudakları seğirdi, kıpkırmızılardı; yanaklarını kan basmıştı. "Bana doğruyu söyleyeceğine yemin et. Abimin mezarı üstüne yemin et. Her şeyi, tüm gerçeği anlatacaksın."

Başımı iki yana salladım. Ne kadar çok bilirse bir kaçağa yardım ve yataklık etmekten başı o kadar belaya girecekti. Kim bilir olayları nasıl eğip bükerler, onu nasıl da bir canavar gibi gösterirlerdi. İşler raydan çıkardı ve bunu gerçekten yapabilirlerdi de. Hapse girebilirdi. Jake'i bu kendi pisliğime zaten bulaştırmıştım. Kendimi onun bunu kendi isteğiyle yaptığına ikna edebilmişim ama Marie olmazdı. Marie, okul kütüphanecisi, tuzlu ve karamelli bitter çikolata sevdalısı, çay sever Marie; Jake'in küçük kız kardeşi, basit bir erzak getirme işi yapan Marie... Hayır.

"Yapamam." Eline doğru uzandığımda kendini geri çekti. "Seni burada böyle bir çıkmaza soktuğum için özür dilerim ama en azından bu yolda daha da ilerlemeni önleyebilirim. Seni bundan koruyabilirim. Bilmemenin senin için daha iyi olacağı şeyler var. Bırak öyle kalsınlar."

Başını eğip uzaklara daldı. Onu oralardan geri getirmek istedim. Her şey için, onu yalan söylemek zorunda bıraktığım, kendim yalan söylediğim, hakkımızdaki gerçekleri ona anlatmadığım için özür dilemek istedim. Ona güveniyordum. En azından güvenmek istiyordum ama yapamazdım. Göğüs kafesimin içinde, derinlerde, bir şeyler sıkışıyordu. Her daim orada olan ama bir şekilde onun gelişinden beri dibe çöken o boşluk hissi... Yine birini incittiğimi bilmek ve bundan, yaralamaktan ve yok etmekten ibaret olduğumu fark etmek...

"Bu hafta." Başını iki yana salladı. "Bu hafta bir şeylerin olduğunu düşünmüştüm. Aramızda bir şeyler olduğunu düşündüm, içimde farklı hissettiren bir şeyler vardı. En azından var olduğunu sandığım. Ama işin doğrusu ben yıllardır kocası tarafından aldatılan bir kütüphaneciyim. O kadar yalnızım ki tatilimi birlikte geçirecek kimsem olmadığımdan tanımadığım insanlar için gidip erzak alışverişi yaptım. Yapacak daha iyi bir işim yoktu ki, gerçekten yoktu. Tatildeydik ama benim programımda yakın geleceğime dair hiçbir planım yoktu."

"Marie."

"En kötüsü ne biliyor musun? Kendimi burada hayal etmeye başlamıştım. Sen, ben ve Finch; üçümüz birlikte. Babamın düşlediği o hayat gibi." Gözlerini sildi. "Ben ve hayal gücüm işte. Aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Aklını kaçırmadın." Ona bir adım yaklaştım. "Bunu ben de düşündüm."

"Ama bana neden burada olduğunu, neden ailemin kulübesinde yaşadığını ve neden adını değiştirdiğini söyleyemiyorsun. Neden abim bunca yıldır sana erzak getiriyordu? Neden Finch daha önce hiçbir mağazaya girmemiş? Bana neden ikinizin de saklanmak zorunda olduğunu söyleyemiyorsun?"

"İstiyorum, inan bana istiyorum. Ama yapamam. Bu senin iyiliğin, güvenliğin için."

"Yapamam, yalan söyleyen, bir şeyler gizleyen biriyle birlikte olamam. Hayatımın son yıllarını bana bunu yapan, yalanlar söyleyen biriyle geçirdim zaten, bunu tekrarlamayacağım."

"Anlıyorum," dedim ona ve anlıyordum da. Ama mevzu, bundan çok daha karmaşıktı. "Aynı şey değil, sen de biliyorsun. Kocanın yaptığıyla burada olanlar, aynı şey değil. O yaptığının seni inciteceğini biliyordu ama buna rağmen yaptı. Benim yaptığımsa bambaşka. Seni korumaya çalışıyorum, bana güvenmelisin."

Yatak odasının kapısı açıldı. "Seninle konuşmalıyız Coop."

"Biraz daha zamana ihtiyacımız var."

Beni duymazdan geldi. "Acil." Bana doğru gelip el ilanını uzattı. "Cooper, bu o."

Eli boğazında, dudaklarını dişler vaziyette ayakta dikilen Marie'ye baktım. Bana bir keresinde pencereden Lincoln Teyze'nin kulübesine giren ve dışarı çıkmak için debelenen o serçeyi hatırlatan bakışlarla etrafını süzüyordu. O serçe için endişelenmişim, o kadar yorulmuştu ki ellerimle ona uzandığımda kaçmamıştı bile. Onu ellerimde öylece tutmuştum, minik kalbinin güm güm atışlarını parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Bedeni o kadar hafifti ki hiçbir şey tutmuyormuş gibiydim. Şu içi boş kemikler...

"Bak," dedi Finch.

Onu salmıştım, serçeyi yani. Kulübeden dışarı çıkarmış, yere çökerek yavaşça ellerimi açmıştım. Kuş adeta ellerimden yuvarlanarak yere inmiş ve orada bir dakika kadar şaşkınlıktan donakalmıştı. İnanın, dönüp bana bakmıştı. Küçük, hızlı gözleriyle teşekkür ederim demek istercesine doğrudan yüzüme bakmıştı.

"Cooper, bak." Finch el ilanını uzatınca aldım.

Son sınıf vesikalığı tarzında çekilmiş fotoğrafıyla gördüğümüz o kızdı. Kollarını kavuşturmuş, eski tuğla bir binaya yaslanır vaziyette gülümsüyordu. Kendinden emin görünüyordu; nazik, mutlu. Yalnızca bir fotoğraftı ama ona bakmak, o kıza bakmak, sanki dizlerimin bağını çözmüştü. Sandalyeye çöktüm. "Bu akşam," dedim nihayetinde, ilanı baş aşağı olarak masaya koyarken. "Bu akşam sana her şeyi anlatacağım."

YİRMİ SEKİZ

Finch bahane üstüne bahane üreterek yatağa gitmemek için elinden geleni yaptı. Derdi, kapıyı kapatıp da geceye onsuz devam etmememizdi. Yalnızca ikimizken ya ben ona ya da o bana bir şeyler okurduk. Sonra ona bir iyi geceler öpücüğü verir battaniyesini çenesine kadar çekerdim, hepsi buydu. Salona dönmeme ses etmezdi çünkü kaçıracağı bir şey olmadığını bilirdi. Orada yalnızca kitap okuyan ya da onun yatak örtüsü üzerinde çalışan ben vardım. Ama evde bir misafir varken, o gün tüm o heyecanlı dakikalar yaşanmışken, durum bundan ibaret olmaktan çok uzaktı. Önce karnı ağrıyordu, sonra bileğini burkmuş olabilirdi ya da şeytan tırnağı vardı. Eğer hemen uyumaya giderse sabah ona pankek yapacağını söyleyerek ona rüşvet teklif eden Marie sayesinde nihayet Finch'i yatırdık. Bu en azından sessizce odada kalmasını sağlamaya yeterdi.

Marie kendisine bir fincan çay demledi ama bana bir teklifte bulunmadı. Sorun değildi çünkü zaten komando eğitiminde ilk kez uçaktan atladığımız zamanki gibi midem ağzımdaydı. Kilometrelerce yukarıda, her ne kadar paraşütünüz de olsa bu işi nasıl yapacağınız size öğretilmiş de olsa bir yanınız yapmak üzere olduğunuz şeyden dolayı inanılmaz bir heyecan duyarken aynı zamanda ölümüne korkabiliyordunuz. İnsanların tüm o yoğun kemikleri ve ağır kaslarıyla kendilerini

boşluğa bırakmasının yanlış hissettiren bir yanı vardı. Bizler uçmak için yaratılmamıştık ki bu da kendinizi o boşluğa teslim etmeniz ve her şeyin yolunda gideceğine güvenmeniz gerektiği anlamına geliyordu.

Bir yudum suyu içip zorlukla yutkundum. Nereden başlamalıydım? Cindy ile nihayet bir araya geldiğimiz noktadan mı? Hamile olduğunu anladığı ve Hâkim Bey ile Hâkime Hanım'ın onu kürtaja ikna etmeye çalıştığı kısımdan mı? Onlara olan kızgınlığından benimle birlikte yaşamak üzere Lincoln Teyze'nin evine taşınmasından mı? Hastanedeyken ve on dokuz saattir doğurmaya çalışırken bana annesini aramam için yalvarmasından mı? Ardından Hâkime Hanım'ın doğum odasına gelmesinden, hastane yatağının bir yanında o, bir yanında benim yer almamızdan, bebeğin doğumunu beklememizden ve bir şekilde ikimiz hakkında Cindy'ye söylediği tüm o kötü sözlerin affedilmesinden, adeta bir *abrakadabra* ile her şeyin unutulmasından mı başlamalıydım?

Vaktimiz vardı, tüm gece. Zaten benim baktığım yerden o gece, muhtemelen birinin bana kulübede eşlik ettiği son gece olacaktı. O yüzden ben de başlangıca döndüm, en başa. Tüm o üzücü hayat hikâyemi anlattım. Nasıl da annemin ben yedi yaşımdayken bir sabah uyanıp beni alnımdan öptüğünü, hemen geleceğini söylediğini ama iki valizi ağızına kadar doldurup da arabasına binerek çekip gittiğini ve bir daha onu kimsenin görmediğini anlattım. Bana nasıl el salladığını, gece çökene kadar nasıl beklediğimi ve sonrasında tost makinesine koyduğum iki waffleın üstüne onları çorba edecek kadar şurubu döküp de nasıl yediğimi anlattım.

Marie'ye Lincoln Teyze'nin çiftliğinde büyümemden, on birinci sınıfta Cindy ile tanışmamızdan, orduya katılıp Jake ile tanışmamızdan ve Afganistan'daki görevlerimden bahsettim. Cindy'nin üniversiteye gidişini anlattım. Ben eve döndüğümde onun nasıl bir süredir evde olduğundan ve o evde sürekli gelecekte ne yapmayı düşündüğünü sorgulayan ailesiyle kendi deyimiyle tıklı kalmaktan nasıl da aklını kaçırarak noktaya geldiğinden bahsettim. Bir süre bir sanat galerisinde ve bir ilkokulda gönüllü olarak çalışmış, gelecekte ne yapmak istediğine dair farklı fikirler ortaya atmıştı. Ailesi hukuk

okuması gerektiği konusunda ısrarcıydı ama o sosyal hizmetleri düşünüyordu ki ailesi bu durumdan hiç hoşnut değildi. O iş kolunda ne para vardı ne minnet duygusu.

Neyse. Evet Marie'ye Cindy ve benim bir araya gelmemizin bir ihtimal onun evde sıkılması, boşa kürek çekiyor olması ve tüm arkadaşları taşınmışken, yalnız hissederken benim orada bulunmamdan kaynaklanmış olabileceğini söyledim. Üstelik avukat olup olmaması da zerre umurumda değildi. İnanın bana, bunların hepsini düşünmüştüm. Cindy'le birlikte olmamızın yalnızca aynı anda aynı yerde bekar olarak bulunuyor olmamızdan ve Cindy'nin nihayet eziğin biriyle çıkmıyor olmasından kaynaklanma ihtimalini kafamda tartmıştım. Ama bundan fazlası vardı. İkimizin arasında, yalnızca birbirimize bakıp da anlayabileceğimiz şeyler vardı.

Birlikteyken, teknik olarak hâlâ arkadaşken, birbirimizi her gün görüyorduk. İşten sonra nehre gider levrek avlardık. Yılın o zamanı su durgundu. Bazen Cindy gider büyük bir kayanın kenarına oturur ya kitap okur ya da öylece uzanarak benim balık tutmamı izlerdi. Bir gün, kavisli ve yosunlu kayaların üstünde hafif tökezleye tökezleye nehrin ortasına kadar geldi. Kollarını boynuma doladı ve beni öptü. Benim işim daha orada bitmişti.

Sonraki baharda, dedim Marie'ye, Cindy hamile olduğunu öğrendi. İki hafta sonrasında iki valizle Lincoln Teyze'nin eşiğinde belirmesiyle hayatımın en güzel zamanları başladı. Ona yemekler pişirdim, şişen ayakları onu rahatsız ettiğinde bacaklarını yükseltmek için altına yastıklar serdim, genişleyen kenarları ve nihayetinde ileriye doğru çıkıntı yapan göbek deliği ile büyüyen karnını kakao yağıyla ovdum. Haftalar geçtikçe bedeninin o değişimini izlemek nasıl bir mucizeydi! Bazen, Cindy'nin karnına kibarca bastırduğım da bebek sanki dünyadaki varlığını hissetmiş ve bunu bilmemi istiyormuş gibi geri tekmelerdi.

Cindy, Finch ve benim arabayla eve döndüğümüz, bir geyiğin önümüze fırlayarak yolcu tarafından bize çarptığı ve bizim durmaksızın döndüğümüz o kısma hızlı gelmem gerekti. Marie'ye Hâkime Hanım'ın Cindy'nin ölümünün benim suçum olduğunu söylediğini anlatsam da cenaze kısmını da hızlı geçtim. Ardından kabuslarımdan

ve Cindy'le bir araya gelmemizden önce restoranda olanlardan ve sosyal hizmetlerin polisler eşliğinde evime gelip hiçbir uyarıda bulunmaksızın Finch'i alıp götürmelerinden bahsettim.

"Onu geri aldım," dedim işaret parmağımı örgü battaniyenin deliklerinden içeri sokarken. "Evlerine gittim ve onu geri aldım."

Marie kaşlarını çatı. "Onu almana öylece izin mi verdiler?"

"Hayır." Masanın üzerindeki kâsedan bir iplik makarası alıp elimde evirip çevirmeye başladım. "İşler çığırından çıktı. Buna pişmanım, gerçekten pişmanım. Neyse, sonrasında kelleme bir ödül koydular ve haberi dört bir yana yaydılar."

Marie koltukta oturuşunu değiştirdi. "İşler çığırından çıktı derken..."

"Birisi yaralandı. Pek kötü denemez ama yine de... Oraya giderken amacım bu değildi ama oldu işte."

İlk defa tüm hikâyeyi sesli bir biçimde dile getiriyordum. Tutarsızlıkları görüyor, kulağa nasıl geldiğini fark ediyordum. Gazeteleri ve olayı nasıl anlattıklarını hatırlamıştım. "Eğer mahkemeye çıksaydık aylarca, hatta belki bir yıldan uzun bir süre savaşımamız gerekecekti. Sonucunda da her şekilde kaybedecektim, onu kaybedecektim." Boğazımı temizledim. "Ben de işi çözdüm."

Marie ağzını bile açmadığından devam ettim.

"Altı hafta abini aramam gerektiğine karar verene kadar bir çadırda kaldık. Onu rahatsız etmek istememiştım ama bir yandan da kendimi habersizce başkasının mülkünde yaşayan sinsi bir tip gibi hissediyordum. Ayrıca Scotland ortaya çıkınca Jake'e haber vermenin daha iyi olacağına karar verdim. Finch'le birlikte benzin istasyonuna gidip ankesörlü telefonu kullandık. Jake'in sorduğu tek şey iyi olup olmadığımız, bir şeye ihtiyacımızın olup olmadığıydı. Bana hiç her şeyi mahvettiğimi söylemedi, hiç fikrimi değiştirmeye çalışmadı."

Marie titremeye başladı, omuzları aşağı yukarı sallanıyordu.

"Özür dilerim. Jake ile ilgili kısımları atlamalı mıydım?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, duymak istiyorum."

"Biliyor musun, Finch onu çok severdi. Gelmeyeceğini söylediğinde kalbi çok kırıldı. Görevdeyken bile, çocuklar ona doğru

resmen akın ederlerdi. Nerede olduğumuz fark etmezdi; onu bulurlardı, takip ederlerdi. Şu İsa'nın çocukların arasındaki resmi gibi etrafını sararlardı."

"Sonlara doğru yedi yirmi dört bakım görmesi gerekiyordu," diye fısıldadı. "Tuvalete bile kendi başına gidemiyordu. Kendi kendine yemek yiyemiyordu." Çenesini omzuna yerleştirip güçlü bir biçimde sarsılmaya başladı.

Uzanıp elimi elinin üstüne koydum. "Onun yerinde ben olmalıydım," diye fısıldadım. "Çok tehlikeli olduğundan ilk ben gitmek istemişim. Mayının üzerinden geçtim ama bir şekilde onu ıskalamışım, nasıl bilmiyorum. O anı kafamda defalarca tekrar oynattım ama hâlâ neden o, neden ben değil de o, bilmiyorum."

"Sen onun hayatını kurtardın. O olayları böyle görüyordu." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Bilmeni isterim ki Cooper, neden buraya geldiğini anlıyorum."

"Onu kaybedemezdim. Olanlardan sonra...Yapamadım."

"Biliyorum." İç çekti. "Neyi korumaya çalıştığını anlıyorum ama Cooper, o kız... Eğer Finch'le onu ormanda gördüyseniz öyle ya da böyle yetkililere haber vermelisin."

Başımı iki yana sallayıp ondan uzaklaştım. "Yapamam."

"Senin için riskli bir hareket olduğunun farkındayım ama bu, öylece kendine saklayabileceğin türden bir bilgi değil. Bu doğru değil. Kızın ailesini bir düşün, Finch'i bir düşün. Eğer kaybolsaydı ve biri onu görmüş olsaydı bunu bilmek isterdin."

Ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüdüm. Sözleriyle damarıma basmıştı ve bundan hiç hoşlanmamıştım. "Onu yalnızca bir defa gördüm." Ayak izlerinden, lens kapağından ya da kızın daha önce de orada olabileceğinden bahsetmedim. Çünkü nihayetinde biz yanlış bir şey yapmamıştık. Gidip de bela aramamıştık, o bizi bulmuştu.

"Ama Finch onun burada, ormanda yaşadığını söylüyor."

"Ona bakarsan Finch onun bir prenses ve orman perisi olduğunu da söylüyor. Nasıl olduğunu biliyorsun, sen de gördün. Çok çabuk bağlanıyor bir şeylere, takıntı haline getiriyor. Çok renkli bir hayal gücü var. Onu sen de duydun."

"Yine de," dedi Marie, "Elinde bulmacanın hayati bir parçasını tutuyor olabilirsin ama onu paylaşmayı reddediyorsun. O daha reşit bile değil Cooper, daha bir çocuk. Bu bilgiyi paylaşma yükümlülüğü var, ahlaki bir yükümlülük." Lavaboya kadar peşimden gelip parmaklarıyla elimi sardı. "Bunu sen de biliyorsun, öyle değil mi?"

Mutfak penceresinden dışarıya baktım. Ay ışığı hâlâ yer yer karın erimediği toprağı aydınlatıyordu. Ne demek istediğini anlıyordum, gerçekten anlıyordum. Ama burada iyi tartılması gereken olasılıklar, hesaplanması gereken kayıplar vardı. Çok fazla şey tehdit altındaydı. "Dikkatleri üzerimize çekemem. Polise gidersem Cindy'nin ailesi bizi bulur, her şey biter."

"Bitmez Cooper, sen onun babasisin."

Başımı iki yana salladım. "Bu o kadar basit değil."

"Senin ne kadar sevgi dolu ve işini bilen bir baba olduğunu gösteren tonla kanıt var. Finch'i besbelli başarıyla büyütmüşsün. Evet, mahkemeden biraz laf işitirsin, muhtemelen sizi birkaç ay ayırırlar. Ama hepsi sona erdiğinde dışarıda, dünyada, yaşayabilirsiniz. Saklanmanıza gerek kalmaz."

Derin bir nefes alıp lavaboya yaslandım. Ağır fiili saldırı, yirmi yıla kadar çıkardı. Kaçırma, onun da kişi başına yirmi yılı vardı ve Hâkim Bey ile Hâkime Hanım onları da kaçırdığımı iddia ediyordu. Eh, sanırım teknik olarak kaçırdım da. Yani seksen yıl. Eğer iyi bir avukat bulur da anlayışlı bir jüriye denk gelirsem altmış yıl. Her şekilde hapis haneye adımımı attığım anda bir daha dışarı çıkamam. Tüm bunları bahçede bittiği ilk gün Scotland'in yanında getirdiği o gazetelerden biliyordum.

Her şeyi batırmıştım, bunu kabul ediyordum. Onu geri alış şeklim... O an çok çaresiz hissetmiştim, o kadar büyük bir korkuya kapılmıştım ki bu tek seçeneğim gibi gelmişti. Ama şimdi köşeye sıkışmıştık. Bu hayattan çıkış yoktu, geri dönüş yoktu. "Dediğim gibi, o kadar basit değil."

"Ben yapabilirim," dedi Marie. "Onu ormanda ben gördüm diyebilirim. Sadece bana neresi olduğunu söyle, göster. Onları oraya bizzat ben götürebilirim. Ama kayıp bir kız hakkında hayati bir

bilgiyi kendine sakladığını bilerek burayı içim rahat bir şekilde terk edemem.” Dönüp bana baktı ve o an, Jake’i görür gibi oldum. Birbirlerine inanılmaz derecede benziyorlardı.

İşe yarayabilirdi, neredeyse. Ama yetkililere haber vermesi daha çok yalan içerecek onu bu işe daha çok bulaştıracaktı. Mevzunun daha da tatsız bir hal alma olasılığından bahsetmiyordum bile. Hiçbiri gerçekten yaşanmadığı için anlatacağı hikâyeyi karıştırabilirdi de. Başladığımız yere geri dönerdik. İnsanlar parçaları birleştirmeye çalışarak etrafı kolaçan ederlerdi ve biz onlara daha da yakına gelmeleri için büyük bir ipucu vermişliğimizle kalırdık. “Onlara çoktan kızı görmediğini söyledin. Bu da demektir ki yalan söylediğini kabul etmen gerekecek. Onlar da neden böyle bir şey yaptığını çözmeye çalışacaklar.” Başımı iki yana salladım. “Halihazırda bulaşmış olduğundan daha fazla bu işe karışmanı istemiyorum. Jake bunu istemezdi. Böyle bir şey olmasına izin veremem. Ben halledeceğim. Yarın benzin istasyonundaki ankesörlü telefonlara giderim. Şerifin numarasını bana bırakırsan onu arayabilirim.”

Rahatlamış görünüyordu, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. “Söz mü?”

“Söz.”

“Hâlâ eve dönmem gerekiyor ama. Halletmem gereken işler var. Jake’in evi, işim gibi.”

“İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm. Seni de bulaştırdığım için özür dilerim.”

Elini benimkinin üstüne koydu. Ardından koltuktan kalkıp çantasından bir kalem ve not defteri çıkardı. “Bu benim numaram,” dedi bir parça kâğıdı bana uzatırken. “Bir şeye ihtiyacınız olursa, Finch’in ihtiyacı olursa diye.” Kâğıdı avucumun içine bıraktı.

Sabah Marie pankek ve kahve yaptı. Ev son defa, korkarım bana son-
suza dek onu hatırlatacak olan o kokularla doldu. Finch’e bir kutu kurabiye, bana ise demliğı ile kahvenin kalanını bıraktı. Son eşyalarını Prius’una doldurduk ve Finch ona veda etmek için kocaman sarıldı.

Sonra Marie bana döndü. Yaklaşıp başını göğsüme yasladı. "Sen iyi bir adamsın Cooper," diye fısıldadı.

Böyle demesi, böyle düşünmesi beni kötü hissettirdi çünkü doğru değildi.

Üstelik kayıp bir kız vardı ve bu da beni kötü hissettiriyordu. Ailesinin endişelendiği ama ona ulaşmak için hiçbir yol bulamadığı, Finch'ten dokuz yaş büyük bir kız. Çocuğunuzun ellerinizden kayıp gitmesi nasıl bir histi bilirdim, gerçekten bilirdim. Yaşadıkları şeyleri düşünmek canımı acıtiyordu.

Ve kız oradaydı, yalnızca bir hafta olmuştu. Biz onu gördükten sonra yolunu mu kaybetmişti? Başına bir şey mi gelmişti? O aldatan buz ile içine girdin mi seni çekip tutuveren o kum tabakaları... Tek bir düşüş, tek bir kırılan kemik, tek bir yanlış adım; ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Ama kendime bu işe dahil olmak istesem de kendi kızımı düşünmem gerektiğini hatırlatmalıydım. İyi bir vatandaş olma, doğru olanı yapma gibi lükslerim yoktu. Kendi seçimlerim beni bir çıkmaza sokmuştu, bunun farkındaydım. İşin doğrusu o kıza doğru atacağım en ufak bir adım bizim için her şeyi muazzam bir tehlikeye sokacaktı. Emin olduğum tek bir şey vardı, o da hiçbir koşul altında kendi çocuğumu riske atacak bir şey yapmayacağımdı.

@ayisigikitap

YİRMİ DOKUZ

“Başka misafirlerin de oldu bakıyorum,” dedi Scotland bahçeden geçen bir esinti, bir hayalet gibi kulübeye doğru ilerlerken. Sırt çantasını indirip çıkardığı gazete yığınının Finch’in sapanıyla oynadığı verandaya koydu. “Şerif Simmons ve saygıdeğer yardımcısı meşhur Manny Porter.”

“Onları tanıyor musun?”

“Simmons’ı evet. Porter’ı hayır. Yoldan geldiklerini gördüm. Seni uyarmaya yetişemedim ama bir gözüm üstlerindeydi.”

“Eminim öyledir.” Scotland’ın benden ve Finch’ten bile önce kızıdan haberdar olması ihtimali geçti aklımdan. Uzun mesafe dürbünü ile nerede olduğumuzu titizlikle takip ediyordu. Casey Winters’ın nerede olduğunu biliyor muydu? Eğer biliyorsa, kafasında ne tasarlıyordu? Ya bunca zaman sonra kahramanlık taslamaktan vazgeçip de polisleri direkt bana yönlendirdiyse?

Finch’in yanına oturup onu kendime doğru çektim.

“Marie onlarla konuştu, sonra da eve gitti,” dedi. “Biz mahzende saklandık. Adam tam tepemizdeydi, botlarından üstümüze kar suyu damladı. Ormanda gördüğümüz o kızı arıyorlardı. Sana anlatmıştım hatırladın mı, nehrin oradaki?”

“Onun peşinde olduklarını anladım.” Scotland yüzünü gömleğine sildi. “Gazetede onunla ilgili bir yazı var. Erkek arkadaşı

Kaliforniya'ya kaçmayı planladığından bahsetmiş. Ailesinin boyunduruğundan kurtulmak istiyormuş anlaşılan." Başını iki yana salladı. "Çocuklar."

Finch bu söze kaşlarını çatı. Gazete yığını alıp yakından baktı. Karnının üzerine uzanarak esnedi. Walt Whitman sırtına tırmanıp oturuverdi.

"Walt burayı evi gibi benimsemiş bakıyorum," dedi Scotland.

Finch okuduklarına o kadar dalmıştı ki kafasını bile kaldırmadı.

"Dinle," dedi Scotland. "Kızı henüz bulamadılar. Yani henüz güvende değilsiniz. Kaliforniya ya da başka yer, her iddiasına girerim onu aramaya devam edecekler. Burası kalabalıklaşabilir. Senin yerinde olsam kulübeden çok uzaklaşmazdım."

Finch sonraki birkaç saati gazetelere odaklanmış vaziyette satırları, fotoğrafları işaretleyerek defterine notlar çıkararak geçirdi. Endişeli ve sessizdi. Sonrasında bense yatak örtüsünün son karesini dikmeye hazırdım. Üzerinde gökkuşağı ve tek boynuzlu bir at olan, uzun süre her gün giymek için ısrar ettiği gömlekten bir parçaydı. Bunu her gece yıkayıp kuruması için odun sobasının yakınlarına asmam gerekmişti. Scotland'in uyarısı aklımın bir köşesindeydi. Verandaya çıkıp ormanı gözlerimle taradım. Hareket var mı diye bakıp dinledim. Henüz çok kararmamıştı, pembe-turuncu gökyüzü altında ağaçların silüetleri ışığa doğru uzanıyordu. Etraf sessiz, sakindi. İçeri dönüp koltuğa oturdum. Kumaşı kesip ipliği iğneye geçirdim. Finch masada oturmuş; kâğıtlar ve defteri önüne saçılmıştı.

"Coop, şu buraya gelen şerif var ya," dedi kalemini elinden bırakırken. "Onu aramamız lazım."

"Tatlım, kimseyi aramayacağız."

"Ama..." Ayağa kalktı. "Etrafta onu arıyorlar."

"Biliyorum." Sesim sertleşmişti, sert ve kızgın çıkıyordu.

"Ve biz onu gördük."

"Bir kere."

"Sen bir kere gördün." Ayaklarına baktı, sesi kısıktı.

Bekledim.

“O günden sonra geri döndü,” dedi. “Kendi başıma oraya gittim, onu görmemizden sonraydı.”

Hem ellerim hem de sesim titreyerek sözcüklerimin üstüne bastırdım. “Neden böyle bir şey yaptın?”

Pijamasının kenarını sündürmeye başladı. “O benim arkadaşım.”

“O kız senin...” Sözcüklerimi değiştirmek için durakladım. Durumun üzücülüğü insanın sinirine dokunuyordu. Hiçbir arkadaşı olmayan biri için, ormandaki bir kızı izlemek arkadaşlık kurmak gibi geliyor olabilirdi. “Onu tanımıyorsun bile Finch.”

“Yeterince tanıyorum.”

“Seni gördü mü?”

“Hayır. Yani, emin değilim, belki. Aslında, bence evet. Çünkü... son seferinde bir şey oldu. Yanında biri vardı.”

“Biri mi?” Tehditkâr bir düşünce, anlık bir dehşet: Scotland’ın gerçekten işe burnunu sokmuş olabileceği fikri aklıma geldi. Bir şeyler karıştırmış ya da daha kötüsü olmuş olabilirdi. Finch buna tanık olmuşsa başımız gerçekten belada demekti. Ne yapacaktık ki? Onu ihbar mı edecektik? Ondan kaçınacak mıydık?

Finch gazetelerden birini eline alarak bana yaklaştı. “Oydu.” Casey Winters’ın yanında duran kıvırcık, kahverengi saçlı genç adamın fotoğrafını gösterdi. İkisi de okul balosu gibi bir şey için giyinip süslenmişlerdi. “Ve yalan söylüyor.”

“Finch, bunu bilemezsin.” Son zamanlarda Nancy Drew kitaplarına gömülüyordu ve belli ki okudukları onu bu yönde etkiliyordu.

“Gazetede onun Kaliforniya’ya gideceğini söylediği yazıyor. Bunu neden desin ki? Nerede olduğunu biliyor.”

Yatak örtüsünün bir ucunu tutup eski giysilerinden birinin bir parçasını sıkı sıkı kavradı. Dahası vardı, görebiliyordum.

“Başka?”

“Ona bağıırıyordu. Sonra onu itti.”

Ona bakıp söylediklerini sindirmeye çalıştım. Boğazım düğümlenmişti.

“Ona bir taş fırlattım,” dedi, “Sapanımla. Tam sırtından vurdum.” Gözleri parlayarak çenesini kaldırdı. “Onun da canı acıdı, inan bana.

Sonra peşime düştü ama ormanda nasılımdır bilirsin. Beni asla yakalayamazdı.”

Yumruğumu sandığın üzerine indirip ayağa fırladım. İğne ve iplikler zemine saçıldı. “Bunun ne kadar aptalca bir hareket olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı Finch? Ne kadar tehlikeli olduğuna dair? Sana öğrettiğim onca şeyden sonra.” Bir ip makarası sağa sola çarparak zeminde yuvarlanıyordu.

Şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı ama henüz pes etmemişti. “Onun canını yakıyordu, ne yapacaktım? Durup öylece izleyecek miydim?”

Evet. Hayır.

Sinir, öfke, hayal kırıklığı, gurur ama aynı zamanda korku; bir sürü duygu aynı anda üzerime hücum etti. Çünkü dışarıda biri vardı, belki yakındaydı belki değildi ama dışarıda şiddet gösterebilecek ve Finch’i görmüş biri vardı. Şu anda onu arıyor olabilir miydi? Bir elim Ruger’ın üzerinde pencerenin önüne gidip etrafı kolaçan ettim.

Başımı iki yana sallayarak iğne ve ipliği yerden alıp sandığın üzerindeki kâseye koydum. “Nerede?”

Dudağını ısırdı. “Kızı gördüğümüz yere yakın. Biraz daha kuzeyde, vadinin yukarısına doğru. Gidip onu kontrol etmek istemiştım ama sonra Marie geldi ve kar başladı. Sana neresi olduğunu gösterebilirim. Şimdi gidersek hava kararmadan geri dönebiliriz.”

“Oranın yakınından dahi geçmeyeceğiz, beni anladın mı?”

“Ama onun için endişeleniyorum. Ya bir şey olduysa? Ya ben gittikten sonra ona bir şey yaptıysa? Gidip iyi mi diye bakmalıyız.”

Bunca zaman, bir ebeveyn olarak istediğim iki şey vardı. İlk ve en önemlisi, Finch’le birlikte olabilmekti, ona kendim bakmak. Ama onu hemen ardından izleyen ikinci hedefimse Finch’i doğru bir şekilde büyütebilmekti. Onun iyi değerlere ve merhamete sahip bir insan olarak büyümesine yardım etmekti. Ne olursa olsun doğru şeyi yapacak bir insan olmasıydı ki şu an, tam olarak bunu yapıyordu. Bir başkası için savaşıyordu. Bunca yıl, buraya gelme kararım, bu kararın beraberinde getirdiği o risk ve bunu mümkün kılabilmek için çiğnediğim onca sözde kural... Bunca zaman olanları kendi kendime en azından

birlikte olduğumuzu, en azından kızımın doğru ile yanlış ayırt edebilecek bir şekilde büyüdüğünü söyleyerek haklı çıkarıyordum.

Ama işte öyle bir an gelmişti ki Finch ile ben bu iki dileğimin karşı karşıya geldiği bir çıkmaza girmiştik. Neyi seçersem seçeyim, diğerini kaybedecektim.

“Bu işe karışmayı göze alamayız. Üzgünüm, ama durum bu.” Yeniden pencereden dışarı bakarak ormanı taradım. “Bilmediğin şeyler var Finch, ikimiz hakkında.”

“İkimiz hakkındaki bir şey nasıl oluyor da bu konuyla ilgili olabiliyor anlamıyorum.”

“Oraya gitmeyeceğiz Finch, işte o kadar.” Gözlerinin içine bakabilmek için iyice eğildim. “Kuralları biliyordun ve onlara uymadın. Güvenimi hiçe saydın. Bu yüzden, cezalısn.”

“O ne demek?”

“Bu ayrıcalıklarını bir süre için, bu iş yatışana kadar kaybettin demek. Gözümün önünden ayrılmayacaksın. Tuzak kurmak yok, keşfe çıkmak yok, hiçbir şey yok.”

“Ama...”

Dikiş işime geri döndüm. “Bununla ilgili tek bir kelime daha duymak istemiyorum, anlaşıldı mı? Tek bir kelime dahi.”

Yüzünü buruşturdu, gözlerini kısıp dudaklarını büktü. “‘Sözleri dosdoğru olanın tüm hataları affedilir.’ Whitman’dan, hatırladığınızı biliyorum.” Koltuğu işaret etti. “Bunu bana okuduğunda tam şurada oturuyorduk. Sana ne demek istediğini sormuştum. Sen de bana hayatta ne olursa olsun dürüst olmam gerektiğini söylemiştin. Onurlu biri olmam gerektiğini.”

Şapkası ve gür beyaz sakalı ile Whitman göklere bakıp güzel dize-ler yazabilirdi. Çünkü o bir asker değildi. Hayatında yolunda gitmeyen her şeyi yazıp döküp sonra çocuğunu alıp götürmek için dosyalı insanlar kapısında hiç belirlememişti. “Tüm gün oturup şiir yazan birinin hayatta belli bir felsefesinin olması kolaydır.”

“İncil de öyle söylüyor,” dedi Finch. Sesi bir fısıltıdan farksızdı. “Kendim okudum.”

“Finch, yeter.”

Artık ağlıyordu, yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Topuklarının etrafında dönüp hışımla yatak odasına gitti. Yastığıyla battaniyelerini alıp “Ben çatı katında uyuyacağım,” dedi. Kedisini alıp kolunun altına sıkıştırdı. Merdivenleri tırmanırken battaniyeler yerlerde sürünerek peşinden gidiyordu. Kendine alan açabilmek için kutuları sağa sola çekmeye başladı.

Yatak örtüsünü bitirince mumu söndürmek üzere değildim. “İyi geceler Finch,” diye seslendim ona. El feneri hâlâ açıktı.

“Kendinden utanmalısın,” dedi. Sesi o kadar kısıktı ki zorla duymuştum.

Bu, bana söylediği ilk kötü sözdü. Hayatım boyunca insanlar bana böyle pek çok şey demişti ama bunun Finch’ten gelmesi, canımı acıtmıştı. Göğsüme bir hüznün çöktü.

Öyle, demek istedim ona, kendimden utanıyorum.

OTUZ

Ertesi sabah üzerimde bir ağırlıkla uyandım. Önceki akşam Finch'le yaptığımız konuşmanın yükü fiziksel bir acıya, omuzlarımı geren bir ağrıya dönüşmüştü. Hüzün, korku... Önce yatakta oturup sonra kalktım. Ayaklarım ağırlığımı taşımayı reddediyordu. Yavaşça giyindim ve yalpalayarak mutfığa gittim. Isıtmak için çaydanlığa su koydum. Sonra dışarı çıkıp yumurtaları toplamak üzere montumu üzerime geçirdim. Kapıya gelmiştim ki yarısını giydiğim montumla donakaldım.

Ne kürek kapı kolunun arkasına yaslanmıştı ne de kilitler kapalıydı.
“Finch?”

Olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri tırmandım. Battaniye, yastık ve tüm bunların ortasını kıvrılmış yüksek sesle gırlayan Walt Whitman; ama Finch yoktu.

Hızla geri aşağı inip botlarımı giydim. Yatak odasına doğru fırlayıp başıma bir bere geçirdim ve Ruger'ımı aldım. Çaydanlık yüksek sesle ötmeye başladı. Ağzından çıkan buhar ocağın üstünde dans ediyordu. Kaptığım gibi nihalenin üstüne koydum ve kendimi dışarı attım.

“Finch!”

Beni duymadığını biliyordum. Duysaydı da cevap verir miydi ki?
Kendinden utanmalısın.

Kalbim deli gibi çarpıyor, nabzım kulaklarımda atıyordu. Panik halindeydim, sanki ağır bir yük treni rayların üstünde güröldeyerek ilerliyor ve her an bana biraz daha, hızla yaklaşıyordu. Çünkü o, Finch, dışarıda bir yerlerdeydi ve eğer ormanda gördüğü çocuk çevirdiği karanlık bir dolabın ardından ortalığı temizlemek için geri dönmüşüyse... Neler olabileceğini; kim olduğunu, ne yapabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Sakin ol Cooper, düşün. Öylece kaçıp gitmedi, kaybolmadı. Kızı kontrol etmeye gitti. Ne demişti? Onu gördüğümüz yere yakın ama vadinin biraz daha yukarısında. Toprağın üstünde hâlâ yer yer kar vardı, kahverengiyle beyaz birbirine karışmıştı. Ama izini kolayca sürebileceğim kadar da kar yoktu. Batıya doğru, hızlıca ilerledim. Kulübenin arkasındaki tepenin üzerinden, iç çekip fısıldayan çam ağaçlarının arasından geçtim. Henüz güneş tam doğmamıştı. Orman kuşların şarkılarıyla yeni yeni uyanıyordu. Kardinal, orman ardıcı, altın ağaçkakan bir ağaçta ötüyordu. Ama orman çoğunlukla suskundu. Genelde insana çok huzur ve güven veren bir şeyin dehşet verici bir hal alabilmesi komikti. Büyük kayalıkları geçip aşağı doğru inmeye başladım. Buz parçalarıyla dolup taşan nehri geçtim, zorla karşı yamaca tırmandım.

Bir sonraki inişe başlamadan önce duraklayıp etrafı, aşağıdaki nehrin şarılısını dinledim. Vadi yoğun ve göz alan bir sise gömülmüştü. Yirmi metre ötemi bile zorla görüyordum. Tepenin yamacından dönüp sisin içine doğru girdim. O kadar yoğunlu ki elle tutulur bir biçimde tenime çarptığını hissedebiliyordum.

"Finch!" Etrafta biri varsa çıkarttığım seslerle onları kendime çekebileceğimin son derece farkında olarak bağırdım.

Hiç.

Ormanın zemini yumuşamaya, ayaklarım toprağa batmaya başladı. Tüm o eriyen karlarla toprak suya doymuştu. Yılın en kurak zamanında bile burası su kamışı yetiştirilebilecek denli nemli olurdu. Kırmızı ya da kırmızıya çalan akçağaçların arasından montumu bir yerlere taka taka geçtim. Zemin balçık gibi, beni her adımda geri çekiyordu. Ayaklarım tamamen çamura bulanmıştı.

Etraf hızla aydınlanıyor, vadi parlıyordu.

Görmesi zordu ama ileride buraya ait olmayan bir rengi yakalar gibi olmuştum. Yirmi beş, otuz metre ötemdeydi. Kum ve çamurla mücadele ederek, tam olarak olmasa da neredeyse bir bataklıktaymış gibi yerimden fırladım. Finch'in yeni eldiveni çalılara takılmıştı. Eldiveni dallardan kurtararak elime aldım. Yerde defteri duruyordu, onu da alıp montumun cebine koydum ve Ruger'ı çıkarttım. Sonra saçları gördüm. Kızıl, uzun ve etrafa yayılmış ama kum ve çamurla yer yer topaklanmıştı. Bedeninin üst kısmı; kolları, boynu, başı görülebiliyordu. Alt kısmı ise çamura batmıştı. Yılın bu zamanında karların da erimesiyle nehir şişer, toprağı hareket ettirir ve hatta bazen yerinden oynatırdı. Toprak, bedenini geri alıyordu sanki. Havanın soğukluğu çürümesinin önüne geçmişti ama bembeyaz yüzü şişmiş, mor dudakları katlamış ve aralıktı. Yine de polislerin Marie'ye bıraktığı fotoğraf-taki o uzun kızıl saçlı kızdı. Büyük ölçüde görüntüsü değişmişti ama oydu, Casey Winters.

Etrafa hızlı bir şekilde incelediğimde bazı düzenlemeler yapmış olduğunu fark ettim. Hemen ileride daire şeklinde dizilmiş taşlar, ortasındaki kömürleşmiş odun parçaları ve yemek pişirmek için metal bir ızgara ile bir ateş çemberi vardı. Kahverengi-bej bir çadırı vardı. Çadırın üzerine attığı büyük kamuflaj örtüsünü birkaç metre öteye diktiği kazığa bağlayarak kendisine bir tente yapmıştı. İki ağacın arasına gerilmiş halatın üstüne bir gömlek serilmişti. Ama aynı zamanda ters dönmüş, sırt kısmı çamura batmış yeşil bir kamp sandalyesi, kamp alanına dağılmış mavi emaye bir çaydanlık, bir çatal ve bıçak da vardı. Tentenin altındaki dökme demir tavanın sapı kana bulanmıştı. Alçak sesle bir küfredip bedenini yanına geri döndüm. Çömelerek kendimi ona bakmaya zorladım. Önceden fark etmemiştim ama o an görebiliyordum, sol gözünde morluk vardı. Narin teni elmacık kemiğinin üstünde renk değiştirmişti. Kurumuş bir çınar yaprağını alıp elimi sardım ve kızın başını yerden kaldırdım. Altındaki püsküllü bitki kana bulanmıştı. Başının arkasında da kan vardı; büyük, açık bir yara.

"Finch!" Etrafımda dönüp söğütlerin ve sukamışlarının arasına göz gezdirerek bağırdım. Önceki gece ya da o sabah buraya gelmişti.

Bunu biliyordum ama ne zamandı? Ve bunu her kim yaptıysa, nereye gitmişti?

Dönerek Casey Winters'ı Ağaçların Kralı'nın üstündeki gözetleme noktamızdan gördüğümüz, ormanda geçen o günü hatırladım. Neden olduğunu bilmiyordum ama o yönde, güneye doğru yürümeye başlamıştım. Adeta o tarafa doğru çekiliyor, umut ediyordum. Yükselip vadiyi ıslıl ıslıl bir hale getiren güneşe karşı elimi gözlerime siper ettim. Etrafına ve yukarıya doğru uzayan geniş beyaz dallarıyla Ağaçların Kralı, karşımdaydı. Birlikte inşa edip vadi boyunca sürükleyerek buraya getirdiğimiz platform boştu. Burada değildi.

Çalılarının arasından fırlayan orman tavuğuyla irkildim. Kanatlarının sesi ağaçların arasında yankılanıyordu.

Vadiyi daha iyi görebilmek için sarsakça ağaca tırmandım. Sisinden parlayan güneş göz yakmaya başlamıştı. Geniş beyaz nehir mırıldanıyor, eriyen karlar yüzünden kalıbına sığmıyordu. Bir başka katlanılmış düşünce zihnime süzülüyordu, ya nehre düştüyseniz? Telaşlı küçük ayağının kaydığını ve nehrin onu içine çektiğini getirdim gözümün önüne. Soğuk. Hiç şansı olmazdı, kimsenin olamazdı. Onu dinlemeliydim. Buraya birlikte gelmeliydik. Ona bir şey olduysa bu benim suçumdu. Bununla yaşayamazdım.

Bir misk sıçanı hızlı ve kıvrak bir hareketle suya daldı.

Dört bir yanıma bakmaya devam ettim. Odaklanmıştım, peyzajı; sukamışlarını, akçaağaçları, bataklık meşelerini inceliyordum. Hepsi panikten bulanıklaşmaya başlıyordu. Tanrı'ya inanma konusundan emin değildim ama o an, dua ettim. Bir şeyler, bir yakarış fısıldadım. *Lütfen.*

"Finch!"

Saatlerce bataklıkta yürüdüm, sağa sola çarparak etrafı taradım. Hiç iz yoktu. Nihayetinde vadiden aşağı inerek eve döndüm, bacaklarım beni taşımıyordu. Bir umut Finch'in vadiye gelip cesedi ve kamp alanını görünce hemen eve dönmüş olabileceğini düşünüyordum. Belki başka bir rotadan dönmüştü. Buz tutmuş nehrin üstünden atladım. Kulübeye doğru dik tepeye tırmanırken her daim yaptığım gibi gözlerimle kayalıkları taradım. Bu bir alışkanlık gibiydi. Ve işte,

oradaydı. Küçük pembe bir kıpırtı. Koşmaya, tepeye hızla tırmanmaya başladım. Yorgundum, nefessiz kalmıştım ama kayalıklardaki tüm o mağaralarda yaşayan şeylerin varlığı ile onların ya da birinin Finch'e zarar verme olasılığı...

Oradaydı. Tek pembe eldiveni hariç tepeden tırnağa kamuflaj giysilerinin içindeydi. Mağaralardan birine girmiş, dertop olmuş yüzüme dahi bakmıyordu. İleri geri sallanıyordu. Ona doğru koşup kollarımı bedenine doladım. Soğuk ve ıslaktı, alt kısmı tamamen çamura bulanmıştı.

"Çok geç kaldım," diye hıçkırdı omzuma doğru. Sarsılıyordu. "Çok geç kaldık."

OTUZ BİR

Ağır, ıslak ve aksak bir vaziyette onu eve kadar taşıdım. Çamların arasından elimden geldiğince hızla ilerledim. Muhtemelen susuz kalmıştı ve hipotermi geçirdiğine neredeyse emindim. Ölümün kapılarına daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Ama tuhaf bir biçimde, panikle miyordum. Tüm o ordu eğitimi kendini göstermeye başlamıştı. Ortada dikkatimi vermem gereken acil bir durum vardı ve ben bu durumun altından kalkabilecek eğitim ile bilgiye sahiptim. Çaydanlığı ocağa koyup havalandırmasını açtım. Finch'in ıslak giysilerini çıkarmasına yardım ederek onu bir battaniyeyle sarmaladım ve odun sobasının tam karşısına oturttum. Sırtını ovalıyordum, sürtünme ısı üretti, çok değil ama hızlıydı.

Su ısındı. Kupaya neredeyse bir kepçe dolusu sıcak çikolata tozu döküp üstünü sıcak suyla doldurdum. Kupayı ona doğru uzattım ama elleri o kadar titriyordu tutamadı. İçmesi için ağzına götürüp sonra yanına bıraktım. Paslanmaz çelik kâseye doldurduğum suya bir bez batırıp iyice sıktım. Finch'in yanına çömelerek bir bez ile alnını temizlemeye, yüzüne bulaşan çamuru silmeye başladım. Yanaklarında dikenlerin bıraktığı, ortasında buruşan ince kırmızı çizgiler, çizikler vardı. Yavaşça hareket etsem de irkilip geri kaçıyordu.

"Bir şeyin kalmayacak tatlım. İyi olacaksın."

Oldu da. Bir süre sonra, fiziksel olarak en azından. Onu koltuğa taşıyıp battaniyelerle sıkı sıkıya sarmaladım. Artık kuruduğundan ısınıyordu. Uzun uzun uyudu. Her yarım saatte bir onu uyandırarak bir yudum sıcak çikolata, bir yudum da bulyon tabletinden yapılmış et suyu veriyordum. Gün akıp giderken karanlık çökmeye başladı. Koltuğun bir köşesine sıkışıp başını kucağıma koydum.

O uyurken defterini karıştırmaya başladım. Geçmişte bunu yalnızca o teklif ettiğinde yapmıştım. Özeline saygı göstermeye çalışıyordum. Ama olan son olaylar bana izinsiz bir bakış atma hakkı tanıyordu bence.

19 Aralık. Ormanda uzun kıızıl saçlı, çok güzel bir kız gördük. Cooper bir panik atak geçirdi ve dinlenmesi gerekti. Korkmuştum ama kendi kendime şiir okudum. Bir hindi sürüsü gördüm, yakınımıza kadar geldiler. Bir hindinin seni fark etmemesi için ne kadar kısıpırtısız olman gerektiğini biliyor musun? Epeyce. Çünkü hindilerin görüşleri inanılmaz iyidir. Ayrıca bir tepeli ağaçkakan da gördüm.

20 Aralık. Ormanda gördüğümüz kıızı düşünmeden edemiyorum. Kimdi o? Adı neydi? Elindeki kamerayla orada ne yapıyordu? Cooper'ı oyunuma ortak edip hayal kurdurmaya çalıştım ama yapmadı. (İş hayal gücüne gelince kendisi pek becerikli değil.) Neyse, vadide onu gördüğümüz yere geri dönmeye karar verdim ve gittim de. Geri dönmüştü! Bir kamp ateşi ve çadır kurmuş. Bazen şarkı da söylüyor. Umarım komşumuz olur ve arkadaş olabiliriz. Bir kırmızı omuzlu şahinin yanı sıra üç geyik, dört de sincap gördüm.

21 Aralık. Kızın kamp alanında bir çocuk vardı. Dalgalı kahverengi saçları vardı ve ona göre epey büyüktü. Bağırıp onu itti. Kız korkmuş görüldüğünden ben de sapanımla adamı vurdum. Çünkü Cooper yardıma ihtiyaç duyan birine yardım eli uzatılması gerektiğini söyler. Adam durup benim olduğum yöne doğru baktı. Sonra bana doğru koşmaya başladı. Ormanın içlerine karıştı. Beni asla yakalayamazdı, yaklaşıyaydı da

saklanırdım. Çok iyi saklanırım. Cooper'a söylemek istiyorum ama oraya gittiğimi ve ikisinin beni gördüğünü öğrenirse kafayı yer. Kafayı yer= öfkeden deliye döner.

22 Aralık. Dün bahsetmeyi unuttum ama yeni bir arkadaşım var. Dün akşam, mavi bir arabayla geldi. Hayatım boyunca tek arkadaşlarım Jake, Scotland ve Cooper'dı. Ama Cooper babam, yani o sayılır mı çok emin değilim. Sonra, üç gün içinde iki yeni arkadaşım oldu?!? Hem de tam yılbaşı zamanında. En yeni arkadaşım Jake'in kız kardeşi, adı da Marie. Ölmeden önce Jake rica ettiği için bize erzak getirmiş. Marie'nin yumuşacık, kahverengi saçları ve ceylan gibi gözleri var. Onu sevdim. Cooper'ı nehrin oraya gitmeye ikna etmeye çalıştım ama olmadı. Kar yağdı ve biz kızakla kaydık! Umarım diğer arkadaşım iyidir.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Finch uyanarak kendini ayağa kalkmaya zorladı. Odun sobasında yanan kömürlerin loş ışığı yüzüne vuruyordu. Uzanıp saçını kulağının arkasına attım. "Daha iyi misin? Bir şey ister misin?"

Bana baktı. Beni duydu, duyduğunu biliyordum. O gözler, sıkıntılı ya da şaşkın değildi. Dudağı titredi, gözlerimin içine baktı.

"Finch?"

Gözlerini kırptı. Bir damla yaş yanağından aşağı doğru süzölmeye başladı.

"Tatlım."

Öylece bana bakmaya devam etti. Gözlerinde bir boşluk vardı; o ışık, yok olmuştu.

Ertesi gün evin yakınlarında kaldık. Verandaya oturup en ufak bir hareketi görmeye, en kısık sesi dahi duymaya çalışarak ormanı izledim. Ağırılığın altında hışırdayan yapraklar, çatırdayan dallar... Her saat başı kulübenin etrafını dolanıp izinsiz giren birinin olup olmadığını kontrol ettim.

Finch verandadan bile inmedi. O andan beri henüz hiç konuşmamıştı, tek bir kelime bile etmemişti.

Kabul ediyordum ki hiçliğin ortasında yalnızca ikinizin olduğu bir yerde sükût, öfkeyi dışa vurmanın en güçlü yollarından biriydi. Dünyayı kimin yarattığına dair ardı arkası kesilmez soruları, böceklerin ayaklarında dikenler olduğunu daha önce fark edip etmediğimi, hangi Whitman şiirinin favorim olduğunu, tüm o sohbetleri özliyordum.

Ayrıca bu sessizlik bana düşünmem için alan açıyordu ki bu o an için tehlikeli olabilirdi. Finch'i Hâkim Bey ile Hâkime Hanım'dan geri aldığım günden beri hiçbir şeyi çok düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü bir kere başlayınca işler riskli bir hal alıyordu. İnsan verdiği kararları sorgulamaya başlıyordu. Yapılması gerekeni yapıp sonuçlarıyla başa çıkmak daha iyiydi. Ama Finch'in sessizliği, sürekli bir konuşmanın olmayışı beni çileden çıkarıyordu. Sürekli, her şeyi düşünmeye başlamıştım ve çok yakında suçluluk, şüphe ve korkuyla dolup taşacaktım. Düşünceler birbiri ardına gelmeye devam ediyordu.

Kızıl saçlı Casey Winters.

Marie'ye verdiğim ve tutmadığım o söz.

Finch'in onu Casey Winters'a saldırırken gördüğünü bilen bir katil. Gazetelere bakılacak olursa kaçmamıştı, yani geri gelecekti. Ceset, kamp alanı, hatta belki cinayet aleti; hepsi orada öyle duruyor, tüm o ipuçları keşfedilmeyi bekliyordu. Bir tanık olduğundan bahsetmiyordum bile. Belki hemen, belki daha sonra, ama bir noktada bu yarım kalan işleri halletmek isteyecekti. Bu da bizim evimiz, sığınağımız olan bu yerin artık güvenli olmadığı anlamına geliyordu. Üstelik bu benim yaptığım bir şey yüzünden de değildi.

Eh, aslında işin özünde benim yaptığım bir şey yüzündendi ama bunu hazmetmesi kolay değildi.

Ama Finch'in bana olan bakışlarındaki değişim de en az diğer şeyler kadar rahatsız ediciydi. O merak, o saygı yok olmuştu. Kendi çocuğunuzun size bakışlarında büyümlü bir şey vardır. O bunu dile getirmese de siz o bakışlardan sizin dünyanın en zeki, en güçlü, en ilginç insanı olduğunu düşündüğünü bilirsiniz. Size güvendiklerini, varlığınızın bile onlara bir güvenlik hissi verdiğini anlarsınız. Belki duygusallaşıyordum ama inanın bana, onda bir şeyler değişmişti. Önceden duruşunda, yüzünde bir kendine güven vardı. Oysa şimdi

titreşerek etrafa yayılan bir şüphe içerisindeydi. Sanki daha da küçülmüştü, dünyaya karşı daha şüpheli bir hale gelmişti.

Finch'teki bu değişim kalbimi kırıyordu. Çünkü kendi çocuğunuz; uğruna her şeyi feda ettiğiniz, yasaların yanı sıra kendi sınırlarınızı da çiğnediğiniz çocuğunuz hem size hem kendisine hem de büyük ölçekte dünyaya olan güvenini kaybettiye, hayatın ne gibi bir anlamı kalırdı ki?

İlerleyen saatlerde Scotland geldi. Nefes nefese bir şekilde bahçede belirdi. Onu tanıdığımndan bu yana ilk defa yaşlı görünüyordu. Güneş yüzünden gözlerini kısmıştı. Bir şey onu rahatsız ediyordu. Çenesi kasılmıştı. Normalde köşeli olan yüzü her nasılsa daha sıska görünüyordu o an. "Kötü haberlerim var," dedi elini saçlarının arasından geçirerek. "Buraya gel Cooper, otur."

Onu hiç rahatsız olmuş bir vaziyette görmemiştim. Huzursuzdu. Hava soğuktu ama ter damlaları kaşlarından aşağı doğru süzülüyordu. "Cooper, durum kötü." Arka cebinden üçe katlanmış bir gazete, gazetenin bir parçasını, çıkardı. "Bak."

Uzanıp gazeteyi aldım. Açtım ve işte, oradaydı. Ön sayfada... Hayır.

Ağaçların Kralı'nın üstündeki platformda oturan Finch ve benim bir fotoğrafımız vardı.

Fotoğrafın hemen altında tek satırlık, kalın ve büyük harflerle yazılmış bir başlık vardı:

KİM BUNLAR?

Dizlerimin bağı çözüldü, verandaya çöktüm. Panik boğazımda yükseliyor, kulaklarım zonkluyordu. Yük treni, gürüldeme... Finch koşarak gelip kolumun altına sıkışarak başlığı okudu.

Kayıp Casey Winters'ın kamerasında bulunan 2381 fotoğraftan biri özellikle dikkat çekti: Bir adam ve kızın olduğu bu fotoğraf. Winters'ın ailesi ikisini de tanımadıklarını beyan ederken araştırmacılar kaynaklarını iki katına çıkararak odaklarını...

Finch yazının kalanını okurken dikmeye doğru yaslandım. Etrafımdaki her şey dönmeye ve beyaz beyaz parlamaya başladığından gözlerimi kapadım. Şerif. Eğer Bronco'yu görmediyse bile, ki görmediğinden emin değildim, artık ikinci bir ipucu vardı. Tam Casey Winters'ın kaybolduğu sıralarda benzin istasyonunda bize rastladığını çok büyük ihtimalle hatırlayacaktı.

"FBI'yi aradılar," dedi Scotland. "Cooper, şu an ellerindeki teknolojiyle..." Volta atmaya başladı. "Yirmi dört saatin var, o da en fazla. Gazete bu sabah baskıdan çıktı. Yarına kadar öğrenirler, kim olduğunu öğrenirler. Burada, yakında olduğunu öğrenir, seni bulurlar. Cooper, bir şeyler yapmalısın, hızla. Oturacak zaman değil."

Dizlerimi göğsüme doğru çektim.

"Yüz tanıma. Anlayacaklar; seni, Finch'i."

"Ne dememi istiyorsun Scotland?"

"Bilmiyorum. Acil durum planı gibi bir şeyin var mıydı?"

"Ne için bir acil durum planı? Kızın biri aramızda dolanıp fotoğrafımızı çeker sonra da ölürse diye mi? Evet, *ölürse*." Onu görmediğimizden henüz söylememiştik. "Onu vadinin aşağısında buldum, dün. Ve..." Finch'e bir bakış atıp Scotland'e evin kenarına doğru beni izlemesini işaret ettim. "Bir kaza değildi. Biri yaptı, biri onu öldürdü."

"Finch biliyor mu?"

Başımla onayladım. "Ona bakmak için oraya gitmiş."

Başını iki yana salladı. "O iyi mi? Yani, gördüklerinden sonra?"

"Epey sarsıldı."

"Onunla konuşmalısın. Anlamasına yardım etmelisin."

"Şu an bu dertlerimin en küçüğü." Olmamalıydı, biliyordum. Ama o an, vakit yoktu. Ona Finch'in Casey Winters'a zarar verdiğini gördüğü erkek arkadaştan bahsettim. "Onu gördü, Finch'i. Peşine düşmüş." Sözcükler ağızımdan birbiri ardına dökülüyordu.

Başını salladı, derin bir nefes aldı. Öfke dalga dalga yüzüne yayıldı. Kaşının üstündeki yara izi parlıyordu. Ormana dönüp bakmaya başladı. "Kalmamı ister misin? Gözcülüğe yardım etmemi? Neye ihtiyacın varsa, söylemen yeter."

Başımızın üstünde masmavi aralık göğü ebediyete kadar uzanıyordu.

Yorgundum, olan buydu. Tükenmiştim. Hiçbir zaman pes eden biri olmak istememiştim. Bir dönek. Ama bir adamın durumu değerlendirip benden bu kadar dediği anlar olurdu. Geri çekildiği, bıraktığı anlar... “Yok. Teklifine minnettarım ama. Ve haber verdiğin için de.”

“Eh, eminsen eve geçiyorum. Halk bandı kullanabildiğim bir radyom var, onu dinliyor olacağım. Ve tabii, izliyor da olacağım. Eğer buraya gelen birilerini görürsem, geleceğim.” Bahçeyi geçip ormana doğru hantal adımlarla ilerledi.

Casey Winters’ın kaybolmasıyla ilgisi olabileceğinden, bize ihanet edebileceğinden şüphelendiğim için, içimi bir suçluluk kapladı. “Teşekkürler,” diye seslendim arkasından. O da elini havaya kaldırdı.

Aklıma yavaş yavaş bir plan geliyordu. Bundan nefret ediyordum ama işler bir kere o noktaya geldiğinde, yüz yüze geldiğimizde, başka bir yol olmadığını görebiliyordum. Bu da bir çözüm bulmama ve net olmama imkân tanıyordu. İkisine ihtiyacım olacağının gayet farkındaydım.

OTUZ İKİ

Paraşütle atlamada öyle bir an gelir ki kendinizi yer çekimine teslim etmeniz gerekir. Sekiz, on kilometre kadar yüksektesinizdir. Sisteminizdeki tüm o nitrojenden kurtulmaya çalışarak safi oksijen solursunuz. Sırt çantanız ve paraşütünüz yanınızdadır, kendinizi hayatta tutmak için yapabileceğiniz her şeyi yapmışsınızdır. HALO¹¹ atlayışı ile uçaktan dışarı adımınızı attığınız anda havada süzülürsünüz. Adeta uçuyorsunuzdur ama bu tam olarak doğru da değildir. Çünkü uçma eyleminde bir kontrol, bir güzellik vardır. HALO'da yoktur. Düşersiniz. Kilometrelerce aşağı düşene kadar paraşütünüzü açmazsınız ve bu sırada gökyüzünde saatte yüz altmış kilometre hızla hareket ediyorsunuzdur.

İlk birkaç sefer içgüdüsel olarak paniklemiştim. Ya paraşütüm açılmazsa ya iplere dolanırsam ya kollarımla bacaklarımı geniş açamazsam ya ölürsem diye düşünüyordum. Ama bir süre sonra bundan, olurlarına bırakmaktan, teslim olmaktan keyif almayı öğrenmiştim. Finch'e Bronco'ya binmesini söyledim.

"Polis merkezine mi gidiyorsun?"

"Evet ama hemen değil. Geri geleceğiz, sadece hızlıca halletmem gereken bir şey var."

¹¹ Bir yüksek irtifa askeri paraşütle atlama tekniği. Atlayış yüksek irtifa gerçekleştirildikten sonra paraşütlerin açılması için alçak irtifaya gelinmesi beklenir. (ç.n.)

"Walt Whitman'ı da alabilir miyim?"

"Tabii."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu arka koltuğa tırmanırken. Walt hemen kolunun altındaydı.

"Bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Bir şeyleri yoluna koyacağım."

Kapıya geldik, kilidi açtım ve arkamızdan geri kapattım. Son zamanlarda eriyen karlarla yumuşamış ve tekerlek izleriyle kaplanmış toprağın üstünde bata çıka ilerledik. Asfaltlı yola çıktığımızda Finch radyo dinleyip dinleyemeyeceğini sordu. Ben de müziği açtım. Benzin istasyonuna girdik. Cebimden bir avuç dolusu bozuk para çıkartıp Marie'nin bir kâğıda yazdığı o numarayı çevirdim.

Olanları ona elimden geldiğince açıklayıp gelip gelemeyeceğini sordum. Hakkını vermeliyim ne bir sürü soru sordu ne ona söz verdiğim gibi kızı gördüğümü günler önce bildirmem gerektiğini söyledi. Yalnızca birkaç işi ayarlaması gerektiğini ve sabaha kulübede olabileceğini söyledi. Aklıma Finch'le gelip aynı yerden ankesörlü telefonla Jake'i aradığımız ve ona kulübesinde kaldığımızı söylediğimiz o zaman geldi. Nasıl hemen yanımıza geldiğini hatırladım. Telefonu kapatıp Bronco'ya geri döndüm.

"Onlara gidip kızıdan bahsettiğimde," dedim Finch'e eve doğru giderken, "Geri dönmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Arka koltukta burnunu kırıştırdı. "*Dönebilirsin de.*"

"Hayır Finch, dönmeyeceğim." Ona söylemeye hazır mıydım? Bunu da kaçırırsam ona söylemek için başka şansım olmayabilirdi. Dünya, ondan sakladığım tüm o sırlar, burada inşa ettiğimiz tuhaf, istikrarsız ve güzel o hayat; hepsi parçalanıyordu. Hızla. Derin bir nefes aldım. "Bilmen gereken bir şey var. Sana söylemem gereken bir şey var. Bizi bir arada tutmak için yaptığım şey var ya? O olayın başka yüzleri de var. Birileri seni götürmüştü ve benim seni geri almam gerekiyordu. Ama bunu yapabilmek için birine zarar vermem gerekti. Onları bağlayıp orada öylece bıraktım ve seni buraya, ormana getirdim. Bu da yasaya karşı geldim demek. Sana daha önce de söylediğim gibi yaptıklarımın bir bedeli var, ciddi bir bedel. Yıllarca hapiste kalmak gibi."

"Sen yapman gerekeni yaptın." Yıllar önce ezberlenmiş bir söz.

Boğazımı temizledim. "Dahası var. Seni ellerinden aldığım ve bağlayıp bıraktığım insanlar, annenin ailesiydi; anneannen ve dedendi."

"Anneannem ve dedem mi var?"

"Evet, var."

"Hiç söylememiştin."

"Eh, pek iyi anlaştığımız söylenemez."

"O zaman ben de onlarla iyi anlaşmam." Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu muhalif duruşun içimi rahatlatan bir yanı vardı. O ışık, geri gelmişti.

"Sanmam. Sevmedikleri kişi benim. Sana farklı davranırlardı. Kendi çaplarında seni severlerdi."

"Yine de. Eğer beni senden almak istemişlerse hata etmişler." Etmişler miydi? Daha açık bir zihinle geriye dönüp baktığımda tuttuğum yasın gözümü kör ettiğini görebiliyordum. Arkaya doğru uzanıp elimle dizini sıktım. "Neyse, bazı seçimler yaptım ve artık bunlardan geri dönüş yok. Bu seçimlerin bir bedeli var ve polise gitmek demek o bedellerle yüzleşmem gerek demek. Bunu yapmaya hazırım."

Şunu fark etmiştim ki eğer bu bir sonsa, eğer Finch'i kaybedecektiysem, bunun benim seçimimle olmasını isterdim. O çocuk kendi başına bırakılırsa kim bilir ne gibi bir delilik yapardı. Ayrıca kaçsak, saklansak ve yetkililer bizi bulsa işler çirkinleşirdi. Onun gözleri önünde tutuklanırdım. Birileri zarar da görebilirdi. Bana dair son anısı kavga edişim ve ellerim kelepçelenmiş bir vaziyette arabaya götürülüşüm olurdu. Bu şekilde en azından olanların üstünde bir miktar kontrolüm, bir onurum oluyordu. En azından ona hoşça kal diyebilirdim.

Finch elime birkaç kere yavaşça vurdu. "Bence Cooper, sen doğru olanı yaptın ve geri döneceksin. Her şey yoluna girecek."

"Finch, bu her şeyin mutlu bittiği bir kitap değil. Burada işler bu şekilde yürümüyor. Sana geri dönmeyeceğimi söylediğimde bunu anlayan gerekiyor. Beni beklemeyeceğini bilmem gerekiyor." Başta oraya gidip cesedi bulduğumu ve erkek arkadaş meselesini anlatabileceğimi, onların da bir şeyleri not alıp beni kendi yoluma

göndereceklerini düşünmüştüm. Ama artık, işler elbette ki böyle gelişmeyecekti, fotoğrafımız ortalıkta dolaşırken mümkün değildi. Beni gördükleri anda bitecekti.

Geri dönmeyecektim. Ormandaki o hayata geri dönme şansımız yoktu ve Finch'in bunu yapabildiği ölçüde kabullenmesini istiyordum. Jake yaptığı gibi pencerenin önüne oturup da köşeyi dönen kamyonetimin sesini duymayı beklediğini düşünmek...

"Sabaha Marie burada olacak," dedim ona. "Ben gittiğimde eşyalarını toplayacaksın ve Marie seni anneannen ile dedene götürecektir. İyi olacaksın, Marie iyi olduğundan emin olacak. Ve tatlım, bilmeni istiyorum ki burada seninle yaşamak, seni büyütebilmek... Bunu dünyaları verseler değişmezdim. Hayatım boyunca yaptığım onca şey arasında," Sözcükler boğazıma takılıyordu, "En büyük başarımla senin baban olmaktı."

Fark ettim ki Finch'e bir şiir bulmalıydım. Güzel bir şey, ben gidince yaslanabileceği bir şey. O böyle bir şey isterdi, bir şiir. O yüzden ben de araştırdım. Yatağa geçtiğinde, ki bitmesini istemediğim halde o geceki hazırlık süreci çok kısa sürmüştü, Cindy hakkında bir şeyler anlatayım, uzun uzun kitap okuyayım diye bana yalvarsın istiyordum. Ama o kadar yorulmuştu yanaklarıma birer iyi geceler öpücükü kondurup sırtını dönüverdi. Bir süre orada oturup onu izledim. Omurgasının kıvrımını, minik omuzlarını, karışmış sarı saçlarını... Gerçekten onu bırakıp gidebilecek miydim? Gerçekten doğru olan bu muydu? Çünkü o anda zerre doğru olan buymuş gibi hissettirmiyordu, orası kesindi.

Yavaşça salona geçtim. Kapıyı bir umut bana seslenir, bana ihtiyacı olur diye aralık bıraktım. Kalın bir meşe odununu atıp ateşi karıştırdım. Dolapları açıp parmaklarımı önce tabakların kenarlarında sonra da kırmızı tezgâhta gezdirdim. Salondaki raflarda duran kitapları sayfa sayfa karıştırmaya başladım. Hiçbiri doğru gelmiyordu, hiçbir mükemmel değildi ve bu noktada öyle olmak zorundaydı. Tam olarak doğru olmak zorundaydı. Üzücü olamazdı, yanlış bir tür sevgiden bahsediyor olamazdı; aleni olmasa da bir parça bilgelik sunuyor

olmalıydı. Bir şekilde, benimle ilgili olmalıydı, Finch ile ilgili olmalıydı, bir dünya yaratmalıydı. “Ah, minik kızım, leyleğim benim.” Anne Sexton yoktu. Sylvia Plath’ı da ben kenara ayırdım.

En üst raftan basit bir kapağı olan küçük bir kitap çıkardım. Mary Oliver’ın *Yeni ve Seçilmiş Şiirleri*’ydi. Her nasılsa burada olduğum sekiz yıl boyunca bu kitabı hiç okumamıştım. Kapağını açınca iç yüzünde Jake’in adının yazdığını gördüm. Sayfaları çevirmeye başladım. Sonra “O Yaz Günü”¹² şiirini buldum.

Finch çimenlerde yuvarlanır, öne atılır ve dünyayı içine çekerdi. Tüm o sorular, tüm o günlerimiz; bu vahşi ve kıymetli hayatımız. Hemen anlamıştım; bu, çarpık el yazımıyla yazıp kızıma bırakacağım şiirdi. Ardından kamyonetime atlayıp kendi sonuma doğru yola çıkacaktım.

12 Orj. “The Summer Day” (ç.n.)

OTUZ ÜÇ

Bir süre yatağımda uzanıp Finch'in yatak örtüsünün altından nefes alış-verişini dinledim. Sonra yavaşça yataktan çıkıp onun yanına dizlerimin üstüne çöktüm. Sarı saçlarını okşayıp elimi sırtına koydum. Bunun onu evimizde son görüşüm olduğunu, büyüyüp değişeceğini öyle ki her bir kası ve kemiği gelişirken görünüşünün benim hiç tanımadığım bir insana dönüşeceğini düşünmek... Belki de onu tanıyamayacaktım. Üstelik ben de değişecektim. Büyümeyecektim ama değişim, değişimdi.

Bunu yapamazdım. Yapamazdım, yapmayacaktım.

Ayağa kalktım. Sarsılarak ağlıyordum. Yavaşça salona doğru gidip kendimi koltuğa bıraktım. Finch'in yatak örtüsüyle gözlerimi kuruldım. Artık bitmişti. Tüm o kareler, daha önce giydiği tüm o giysiler; yürümeyi öğrendiği yazdan kalan mavi-beyaz elbisesi, geçen kış sürekli giydiği sarı kapüşonlusu, üstünde bir fil olan pembe zıbını. Cindy bunu Finch doğmadan önce kendi seçmişti.

"Artık burası güvenli değil," dedim yüksek sesle, Cindy'ye. Yokluğu mideme bir taş gibi oturmuştu.

Güvende olsaydık bile mevzu farklıydı. Bir kız, korkunç bir şekilde öldürülmüştü. Ailesinin onu aradığını, eve döneceğini umduğunu, beklediğini bilmek... Gözlerimi koluma sildim. "Başına gelenleri öylece görmezlikten gelemem. Ben bu değilim, bu olmak istemiyorum. Hem Finch hem de kendim için."

Koltuktan kalktım. Bir kutu kibrit ve Scotland'ın onca yıl önce ilk defa bahçede belirlediği zaman getirdiği fişeği aldım. Ön kapının kilitlerini açıp küreği kenara çektim ve dışarıya çıktım. Nedense İncil'den İsa'nın Getsemani Bahçesi'nde olduğu hikâye kafamın içinde dönüp duruyordu. İsa, Tanrı'ya başka bir yolu olup olmadığını soruyordu. Yanlış anlaşılmasın, kendimi İsa'yla kıyasladığımı falan yoktu. Ama başka bir seçenek, farklı bir yol olmasını istiyordum. Henüz olmasa da korkunç bir şeyin sana doğru geldiğini, yaklaştığını bilmek korkunç bir histi. Üstelik, esasında seçme hakkın olduğunu bilmek de öyleydi. Size bağlıydı; yapmamayı seçebilirdiniz, vazgeçebilirdiniz, kaçabilirdiniz.

Verandadan inip çimenlerin üzerine uzanarak kendimi esnettim ve göğe baktım. Bulutsuz gökyüzündeki neredeyse dolunayın altında bahçe aydınlıktı. Sayısız yıldız vardı burada; görünür, ayırt edilebilirlerdi. Orion, Toros. Gökyüzünün aynı kalacağını bilmek insana güven veriyordu. Bakmamıştım ama tavukların sessiz ve savunmasız bir şekilde bir yere tünediğini biliyordum.

Fişeği ateşledim, alevleri geceyi yardı. Saat geç olmasına rağmen izliyor olduğunu umdum. Verandadan birkaç parça çıra ve odun alarak bahçedeki alanda ateş yaktım. Son bir lüks, bir kamp ateşi. Sadece keyfi için, soğuk geceye karşın sıcaklığını hissetmek için. Bir kayanın üstüne oturup közlerin kavı yalayışını izlemeye başladım. Karanlıkta, kıvılcımlar sağa sola uçuşuyordu. Bunun son sefer olduğunu düşünmenin bir yararı yoktu ama düşünüyordum işte. Düşünüyordum.

Buradayken dünyam nasıl da küçülmüştü. Nasıl da basit ve iyiydi. *Sekiz yıl Coop; huzur, sessizlik ve mutluluk dolu sekiz yıl. Çoğu insanın sahip olabildiğinden daha fazlası, minnettar olmalısın.*

Bir süre sonra geldi. Silueti bana doğru yaklaşıyor, ateşin ışığıyla aydınlanıyor ve bahçenin ardına uzun bir gölge düşürüyordu.

"Cooper?"

Buraya ilk defa bir AK tüfeği, bir fişek, çantasında ölü bir tavşan ve omzunda dolanan bir karga ile geldiği günü hatırladım. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

"İyi misin?"

"Senden istemem gereken bir iyilik var."

Benimkinin karşısındaki kayalardan birinin üstüne oturdu. Alın terle parlıyordu, biraz nefes nefeseydi. Buraya alelacele gelmiş olmalıydı. “Tabii, ne istersen.”

“Sabah şehre gidiyorum. Kızla ilgili şeyleri anlatacağım. Onları cesede götüreceğim. Marie yolda. Finch’i alıp anneannesiyle dedesine götüreceksin.” Bir şeyi sesli söylemenin bu kadar keder vermesi komikti. Yükselip boğazıma oturuyordu adeta. “Senden istediğim bana tavuklar konusunda yardım etmen. Onları burada bırakamam. Ormana öylece salmak da istemiyorum. Bir gece bile dayanamazlar.”

Gözlerini kırptırdı, ateş yüzünü yalıyordu. Gözlerinde acı, hüznün vardı. “Sizi saklayabilirim. Bildiğim yerler var, bırak yardım edeyim.”

“Minnettarım Scotland, anlatamayacağım kadar.” Öyleydim de. Bunca yıldır bizi gözetliyor, bize karışıyor olmasını, ilk defa, kendi tuhaf yöntemleriyle en başından beri bize yardım etmeye çalışıyor olabilir miydi diye düşündüm. “Ortada dolaşan bir fotoğrafımızın olması Finch ve benim için her şeyi değiştirdi. Senin de dediğin gibi, FBI çoktan kim olduğumuzu bulmuştur. Cindy’nin ailesi hayatta olduğumuzu düşünürlerse peşimize düşeceklerdir. Yeniden arama başlatır, yüzlerimizi herkese yeniden dağıtırlar. Her yere, tıpkı önceden yaptıkları gibi.”

“Başka bir yere gidebilirsiniz. Taşınıp baştan başlayabilirsiniz.”

“Bu sefer gidecek bir yer yok.” Bıraktım sopanın ucu alev alsın. “Köşeye sıkıştık. Bunun sorumlusu benim, biliyorum. Bedelini ödeme vaktim geldi.”

Scotland sessizce oturup ateşi izledi. “Kararın kesin mi?”

Başımınla onayladım.

“Kalem ve kâğıdın var mı? Eğer sorun olmazsa Finch’e bir not yazmak istiyorum.”

“Tabii.” Kalkıp kulübeye girdim ve şifonyerden bir defter ile kalem aldım.

Ateşin yanına döndüm. Kalemle kâğıdı alıp verandaya oturdu ve yazmaya başladı. Uzun süre orada kaldı. Geceyi izleyip bir şeyler yazdı. Nihayetinde, ayağa kalktı. “Bunu masaya bırakacağım,” dedi ve evin içinde kayboldu.

Geri döndüğünde "Finch'e de ki..." Yara izi seğirdi. Yüzünden keder akıyordu.

"Ona söylerim."

"Yarın sabah tavukları almak için gelirim."

"Eğer sorun olmazsa öğleden sonraya kadar bekle. Marie ve Finch'e etrafı toparlamaları için biraz zaman tanı. Sadece... Eğer seni görürse..."

"Anladım. Yarın öğleden sonra o zaman."

Kendimi şaşırtarak uzanıp elimi omzuna koydum ve bunca yıldır ondan nefret etmemiş olmayı diledim.

"Kendine iyi bak komşum."

Ve gitti.

Bir süre uyuyakaldıktan sonra uyandım. Boynum ve sırtım kaskatı olmuş, ateş sönererek bir kömür yığınınna dönüşmüştü. Hava soğuktu. Kendimi zorla ayağa kaldırıp gerindim. Kümesin kapısını açıp içeri bir göz attım. "Siz hanımlar her ne yapıyorsanız devam edin. Yeni bir eviniz olacak ama iyi olacaksınız." Uzanıp hepsinin birer birer başını okşadım. Hava karanlık olduğundan ve çok net göremediklerinden benden kaçmadılar. "Hoşça kalın," dedim.

Coop, seni çılgın kocamış kurt. Yine tavuklarla konuşuyor ve hatta, belki biraz da ağlıyorsun.

Sabahın ilk ışıklarıyla Marie geldi. Finch hâlâ uyuyordu ama ben verandada bekliyordum. Bir fincan sıcak kahve içiyordum. Demlemiştim, çünkü bu son içişim olacaktı. Orman önce kırmızıya sonra pembeye çaldı. Ardından her şey parlak bir sarıya büründü. Kulübedeki son gün doğumumdu. Son kez pompadan su çekişim, son kez kahve yapışım, her şeyin sonuydu bu.

Prius'unu park edip içinden indi. Beni görünce koşmaya başladı. Kollarını sıkıca bana dolayıp bedenini iyice yaklaştırdı. Çenemi alına yaslayıp kokusunu içime çektim.

"Üzgünüm," dedi. "Bunun başınıza gelmesine ben sebep olduy-sam üzgünüm."

“Seninle ilgisi yok. Şanssızlık, hepsi bu. Bir de yıllar önce verilmiş bazı kötü kararlar var elbet. Ama işleri yoluna koyacağım, düzelteceğim.”

İkimiz orada öylece dikildik. O an neler olabileceğini düşündüm. Burada, o Noel haftasında mutluluğa ne kadar yaklaştığımızı düşündüm. Bir neredeyse, bizi teğet geçmişti adeta.

Finch’in anneannesinin ve dedesinin adreslerinin yazılı olduğu bir kâğıt parçasını eline yerleştirdim. “Hâkim Bey zor biridir, Hâkime Hanım ise daha beterdir.” Çakıl taşlarını tekmeledim. “Onlara bizi burada bulduğunu, Finch’in çok iyi bakıldığını ve sevildiğini söyle. Ve de ki... Onlara üzgün olduğumu söyle. Eğer yapabileceğin bir şey olursa, onu görmemi sağlayabilecek bir şey...”

Marie parmaklarını elime doladı. “Elbette.”

Saat sekizde vedalarımı ettim. Çömelip kollarımı Finch’e sardım. Elinde Scotland’in masaya bıraktığı notu sıkı sıkıya tutuyordu. Ama yüzüme bakmıyor, bakmayı açıkça reddediyordu. Dümdüz karşıya bakıyordu. Kamyonete bindim, kapıyı kapatıp penceremi açtım. Marie koluyla gözlerini kuruluyor ve el sallıyordu. Finch ise orada yüzü Marie’nin eteğine gömülmüş bir vaziyette dikiliyordu. Cesaretimi toplayıp anahtarı çevirdim.

Yavaşça uzaklaşmaya başladım. Buranın; kulübenin, çamaşır ipinin, kuyunun pompasının, meyvelüğün, çalıların kafamda hayali bir fotoğrafını çektim. Yasımı tuttuğum, toprağını sürdüğüm ve aynı zamanda yeniden büyüdüğüm buranın... Marie ve Finch, mutlu olmak için ikinci şanslarım, bahçedelerdi ama benim onlardan uzaklaşmaktan başka bir şansım yoktu. Dikiz aynasında giderek küçülmelerini izliyordum. Sonra Finch... Finch peşimden koşmaya başladı, tüm gücüyle. Frene basıp vitesi boşa alarak aşağı indim.

Kendini kollarıma atarak bedenini benimkine doladı ve güçlü bir şekilde sıktı. Yüzünü boynuma gömmüştü, hüngür hüngür ağlıyordu.

“Tatlım, yapma böyle.”

“Gitme, lütfen! Özür dilerim. Kendinden utanmalısın dediğim için özür dilerim. Öyle demek istemedim. Hata ettim, geri alıyorum.”

"Hata etmedin tatlım. Casey'nin ailesi, gerçeği bilmeyi hak ediyorlar. Casey de adaletin yerini bulmasını hak ediyor. Bunu yapmak zorundayım Finch. Sadece onlar için de değil hem senin hem de kendim için."

"Marie gidebilirdi."

"Gitseydi bile insanlar gelip bizi arayacaklardı. O fotoğraftan sonra Finch... Başka yolu yok." Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bana daha sıkı sarıldı. Ayağa kalktım ama kıpırdamadı bile. Bacaklarını bir mengene gibi sıkı sıkıya belime doladı.

"Baba, lütfen."

Bana daha önce hiç böyle seslenmemişti ve söyleme şekli... Bir yakarış gibiydi; derin, çaresiz, ancak bir fısıltı kadar. Beni duraklattı, her şeyi sorgulamaya başladım.

Marie bize doğru geldi. Elini Finch'in sırtına koydu. "Finch."

Finch silkindi. "Benden uzak dur," diye tısladı.

"Hadi bırak şimdi Finch," dedim kibarca. Kararlılığımı korumaya çalışıyordum. "İyi bir kız ol."

Hıçkırarak ağlıyordu.

"Bana biraz yardım et," dedim Marie'ye ve ikimiz Finch'i üstümden almak için uğraştık. O ise çığlıklar atıyordu. Bağırıyor, bağırıyor, bağırıyordu... Marie onu alınca özgür kaldım. Marie, çakıl taşlarının üzerine oturup kolları ve bacaklarını Finch'e dolayarak onu dizginlemeye çalıştı. Ama Finch sıkı bir mücadele veriyordu. Her zerresiyle karşı koyuyor, tekmeliyor ve debeleniyordu. Vahşi bir hayvan gibiydi, hiddetle saldırıyordu.

Bronco'ya koşup bindim. Hareket ettim ve yalnızca yüz metre kadar ilerleyip de köşeyi dönmek üzereyken son bir kez dikiz aynamdan arkama baktım. Finch serbest kalmış peşimden koşuyordu. Marie hemen onun arkasındaydı ve motorun kükremelerine rağmen Finch'in çığlıklarını duyabiliyordum. Cooper, beni bırakma! Cooper gitme! Kızımdan bana kalan olan son anı ben uzaklaşırken onun bana kalmam için yalvarması olacaktı. Kendimden daha önce hiç bu kadar nefret etmemiştim.

OTUZ DÖRT

Jake ile kapana kısıldığımız, onun ölmek üzere olduğu ve benim iki insanı vurduğum o gece, karanlık çökmüştü. Bir süre sessizliği dinledikten sonra Jake'i omuzuma atıp yürümeye başladım. Binaların gölgelerine sığınarak ilerlememe rağmen başarabileceğimizi düşünüyordum. Ama çoktandır dışarıda olduğumuz ve kimseyle iletişim kurma gibi bir umudumuz da olmadığına göre denemekten başka şansımız yoktu. O gece, öleceğimizden emindim, kuşku yoktu. Pek inançlı biri sayılmasam da ölümden sonra bir şeyler olduğuna inanıyordum. Vermeniz gereken cevaplar, belki de. Yapılması gereken açıklamalar. Bildiğimiz anlamıyla cennet ya da cehennemi kastetmiyordum ama bir tür hesaplaşma vakti olabilirdi. Benim çirkin ruhum karşısına çıkacak şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktı ve yaptığım şeyi açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Ama daha o zaman bile bundan kötüsü olabileceğini düşünüyordum. Yaptıklarımın ağırlığıyla yaşamak zorunda kalmak, kendi çapında bir cehennem olabilirdi. Nitekim öyleydi de. Hayatta kaldık ve ben o gün yaptıklarımı binlerce defa tekrar tekrar yaşadım. Sizi temin ederim ki artık bir baba olmak her şeyi daha da kötü hale getiriyordu. Çünkü ebeveyn olmak insanın içinde bir şeyleri filizlendiriyor, derinleştiriyordu. Daha önce hiç sevmemişiniz gibi seviyordunuz.

Aylar sonra bir kere, Jake iyileşme sürecindeyken ve ben de izindeyken bana bazen bir rüya gördüğünden bahsetmişti. Masada ölmek üzereyken iki kişinin ona hurmalı ve fındıklı bir kek getirdiğini söyledi. O kadar güzelmiş ki cennetin kapılarından geçtiğini sanmış. “Muhtemelen morfin yüzündendir,” dedi bir sürü makineye bağlı olduğu hastane yatağından. Ona bunun tam olarak bir rüya olmadığını söylemedim. O günle ilgili bilmediği için şanslı olduğu şeylerden bahsetmedim. Hayatını kurtarmamın bu detayları, yaşamımın geri kalan acınası günlerinde yakamı asla bırakmayacaktı. Jake buna değerdı. Kendime o zamandan bu yana, onca zamandır, bunu söylüyordum. Başından beri yüreği güzelliklerle dolu, benden daha iyi biriydi ve buna değerdı.

Şehre doğru giderken bunları düşünüyordum. Ormanda geçen yirmi kilometre, benzin istasyonu, bir avuç banliyö evi, yeniden kilometrelerce yol, ardından şehir. Bu kadar küçük bir yerleşime “şehir” demek, aslında epey büyük kaçıyordu. Şerifin Marie’ye verdiği kartın üstünde hem bir numara hem de adres vardı; 401, Anayol.

Anayol üzerindeki tek boşluğa girerek Bronco’yu park ettim. Binaların üzerlerindeki numaralara bakarak ne tarafa gitmem gerektiğini buldum. Küçük tatlı bir yerdı gerçekten. Trafik ışıkları yoktu. Her yüz metrede bir iki Japon akçağacının arasına bir bank koymuşlardı. Geniş basamakları ve süslü sütunları olan kütüphane binasının yanından geçtim.

Caddenin biraz ilerisinde bir kargaşa vardı. Kaldırımında bir sürü insan bekliyordu. Ayrıca hemen yanlarına park etmiş bir televizyon kanalı minibüsü de vardı. Adamın biri binaya yaslanmış sigara içiyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum ona başımla ileriye işaret ederek.

“Şu Noel’den önce kaybolan kız, onu bulmuş olabilirler.” Sigarasından bir nefes aldı.

“Öyle mi?” Soğukkanlı davranmaya çalıştım. Gazetede ki haberi düşünüyordum.

Adam başını iki yana salladı. “Tuhaf şey. Sabah erken saatlerde adamın biri gelip kızın öldüğünü ve cesedin nerede olduğunu

bildiğini söylemiş. Ben yapmadım demiş ama polisleri nokta atışı kızın yanına götürmüştü." Sigaranın dumanı dudaklarından sızıyordu. Yıllardır bu kokuyu almamıştım. Hayatım boyunca hiç sigara içmemiş olmama rağmen bu kokudaki bir şey kendimi iyi hissettirdi. "Dışarıdalar şimdi," dedi. "Şerif, yardımcısı ve diğerleri." Caddede bekleyen kalabalığı işaret etti. "Herkes onların geri dönmesini bekliyor."

"Ne?"

Binayı işaret etti. "Adam onları oraya götürdü şimdi, ormana."

Bunu nasıl sindirecek nasıl anlamlandıracaktım? Adam doğruyu mu söylüyordu? Cesedi kim ihbar etmişti, yerini nasıl bulmuşlardı? Tüm bu insanlar bizim ormanımızdaydı, etrafta dolanıyor Finch ve Marie'ye yaklaşıyorlardı. "Adam ceset neredeymiş söyledi mi?"

Sigaralı adam omuzlarını silkti. "Ulusal park alanına yakın bir yerlerdeymiş, sanırım." Güneş gözlüklerini çıkarıp açık mavi gözlerini kısarak bana baktı. "Hepsi bu da değil. Şu kayıp kızın kamerasında buldukları insanlar, adam ve küçük kız, kimden bahsettiğimi biliyor musun? Gazeteye çıkmışlardı. Bir fotoğrafları ve kim oldukları hakkında bir yığın gürültü patırtı vardı."

Güneş gözlüklerimi düzelterek beni tanımamış olmasına şükrettim.

Sigarasından son bir nefes alıp kaldırımı atarak üzerine bastı. "Adam o ikisinin kendi arazisine çöreklandığını ve bu yüzden ikisini de öldürdüğünü söylemiş. Kanıt da getirmiş; adamın asker künyesi ile küçük kızın bir dişi." Kenara doğru tükürdü. "Bunları birer anı olarak sakladığını söylemiş. Bunu yüksek sesle söylemesi bile midemi bulandırıyor. Buranın yerlisiymiş. Onca yer varken buradan, bizim aramızdan bir psikopat."

Panik atağın yaklaştığını hissediyordum, hızla bedenimi ele geçiriyordu. Güneş ve kaldırım, çok parlaktı. Binalarla arabalar ileri geri gidip gelmeye başlamıştı. Her şey bulanıktı, her şey kayıyordu. Tuğlalardan birini elimle kavrayıp binaya yaslandım. "Başka sigaran var mı birader?"

Sorumu kafasında tartıyormuş gibi bana baktı. Gömleğinin cebine uzanıp bir sigara ve çakmak çıkarttı. "İyi misin?" diye sordu bana uzatırken.

Başımınla onayladım. Sigaramı yakıp küçük bir nefes aldım. “Cesetler,” dedim. “Cesetlere ne yapmış?”

“Söylediğine göre şu et yiyen böceklerden varmış. Onlara vermiş. Sonra kemikleri de nehre atmış. En azından anlattığı hikâye bu.”

“Kimmiş bu?” dedim nihayet nefesimi düzenleyebildiğimde.

“Taksidermist¹³. Buranın kuzeyinde yaşıyor. Uzun zaman önce vaizlik yapıyordu. Sonra karısıyla kızını bir trafik kazasında kaybetti. Arabayı o kullanıyormuş. Kollarına onların dövmesini yaptırıp ormana çekip gitti. O zamandan beri de biraz tuhaf sanırım. Hiçbir yere gitmezdi. Buralı bir kadın onun tüm erzak alışverişini yapar verandasına bırakırdı. Ama kimse üstünde durmamıştı. Yani, demek istediğim hepimizin tuhafıkları var, yanılıyor muyum? Herkes onun zararsız olduğunu düşünüyordu.” Omuzlarını silkti. “Bir sene benim için bir geyik doldurmuştu. On numara işti, aldıklarımın en iyisiydi.” Bir başka sigara çıkarıp yaktı. “Her zaman iyi iş çıkarırdı. Taksidermist yani.”

“Adı neydi?” diye sordum daha derin bir nefes çekerek. Ellerim o kadar titriyordu ki sigara dudaklarımda sallanıyordu.

“Marcus Barnes’ti adı,” dedi adam. “Ama insanlar ona hep Scotland derdi.”

13 Ölü hayvan doldurma sanatçısı. (ç.n.)

OTUZ BEŞ

Finch. Yalpalayarak kamyonete döndüm. Güneş baş döndürücüydü ve zihnim tüm bu olanlara bir anlam vermeye çalışıyordu ama belki de bu mümkün değildi. Çünkü bu çok fazlaydı. Eğer doğruysa, eğer bunu yapmışsa, yaptığı şeyin anlamı... Hepsinden öte, neden yapmıştı?

Ama tüm bunlardan önce, Finch.

Finch ve Marie kulübede toparlanıyor olmalıydı. Belki de çoktan toparlanmış Hâkim Bey ile Hâkime Hanım'a doğru yola çıkmışlardı. Onları asla yakalayamayabilirdim ve bu olursa, ne olacaktı? Kulübe-ye gidip hayatımın kalanını orada tek başıma mı geçirecektim? Yoksa Finch'i geri mi alacaktım? Yine?

Onu hiç terk etmemeliydim. Ağlamış, gitmemem için bana yalvarmıştı, arkamdan koşmuştu. Nasıl bir baba bunu tek çocuğuna, hayatının aşkına, tüm dünyasının merkezine yapardı ki? Scotland'ın dediği gibi toparlanıp gitmeliydim. Saklanmalıydim. Mağaralara gidip sonraki kışa kadar kamp kurabilirdim. Onu hiç terk etmemeliydim. Oysa şimdi, belki de onu sonsuza dek kaybetmiştim.

Hızlı sürüyordum. Yaşlı Bronco kükrüyor, motoru olması gerekenden daha fazla zorlanıyordu. Sıcaktı, termostattaki değer

yükseliyordu ve motor yanabilirdi. Ama önemi yoktu. Finch dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Küçük evleri geçtim, benzin istasyonunda yavaşladım. Otoparkı tamamen doluydu. İlk geçişimde hiç fark etmemiştim oysaki. Yan taraflarına televizyon kanallarının ismi yazılmış iki beyaz minibüs, üç polis arabası vardı. İnsanlar otoparkın dışında bekliyorlardı. Bakmamaya çalıştım.

Toprak yola girdim. Hâlâ evden kilometrelerce uzaktaydım. Biraz yavaşladım. Lastiklerin altında ezilen taşlar gürültü yapıyor, ardımdan bir toz bulutu yükseliyordu. Marie'nin arabasının bana doğru geldiğini görürüm diye ileri bakıyordum. Geç kalmamış olmayı umuyordum.

Nihayet kapıya ulaştığımda kapalı, kilitli olduğunu gördüm. Bu da henüz gitmemişler demek olabilirdi. Yavaş yavaş toparlanıyorlardı belki de. Finch öfkeden deliriyor ya da ayak diriyor olabilirdi, ikisi de mümkündü. Ya da buradan hızlıca çekip gitmişler de demek olabilirdi. Çoktan çıkmış, arkalarından kapıyı kapamış ve gitmiş olabilirlerdi. Panikliyordum ama kendimi odaklanmaya zorladım. *Eve git, nefes al, nefes ver. Her nefesinde ismini tekrar et: Finch, Finch.*

Son köşeyi döndüm ve kulübe görüş alanıma girdi. Finch verandada oturmuş kemik bıçaklarından birinin kabzasına bir sicim sarıyordu. Beni gördüğünde ayağa kalkıp kamyonete doğru yerinden fırladı. Kontağı kapatıp ona doğru koştum. Onu yakalayıp havaya kaldırdım ve ardından sıkıca göğsüme bastırdım.

"Geri döndün," dedi daha çok sokulup bana sıkı sıkıya sarılırken. Bir damla gözlerinden süzülüp yanağından aşağı doğru kaymaya başladı. "Geri döneceğini biliyordum." Dudağı titriyordu.

"Böyle olmaması gerekiyordu." Sözlerim dikkatini çekti. "Bir değişiklik oldu."

Kendini geri çekip başını yana doğru eğdi. "İyi misin?"

Marie verandadan bize doğru koşmaya başladı. Kafası karışmış, endişelenmişti. "Ne oldu?"

Finch'i aşağı indirdim. "Sanırım Scotland onlara kızdan bahsetmiş. Onları bedeninin yanına götürmüş."

Finch dudağını ısırıldı. “İnsanlar hâlâ seni ve beni arıyorlar mı?”
“Bilmiyorum.”

Marie’ye bir bakış attı. “Ama kız fotoğrafımızı çektiği için güven-
de değiliz sanıyordum. İnsanlar bizi arayacaklardı.”

Nasıl söylemeli, nasıl açıklamalıydım? “Sanırım, o işin de bir çare-
sini bulmuş.”

Finch bir taşa tekme savurdu. “Nasıl?”

Ayağa kalktım. “Uzun bir hikâye. Ama bizi korumanın bir yolunu
bulmuş. Birlikte olmamızı sağlamak için kendisini ateşe atmış. Ama
şimdi, kontrol etmem gereken bir şey var.” Eve doğru gittim. Eğer
adamın Scotland’in kanıt getirmesi hakkında anlattıkları doğruysa
künyem ve Finch’in dışının artık çikolata tenekesinde olmaması
gerekiyordu.

Kapıyı iterek açtım. Birkaç adımda ocağın yanına varıp raftaki
tenekeye uzandım. Kapağını açtığımda yere katlanmış bir kâğıt düşü-
verdi. Eğilip onu yerden aldım. Bir mektuptu.

Sevgili Cooper,

*Eğer şu an bunları okuyorsan eve geri dönmüştün demektir ki bu
da, Casey Winters’ı bulduğunu bildirmek için şehre gittin ama benim
polislerle konuşma kararımı öğrendin demektir. Şu an geri gelip ifade-
mi düzelterek beni kurtarıp kurtarmama konusunu kafanda tarttığını
tahmin ediyorum. Çünkü sen kendini öyle göremesen de derinlerde
sen, iyi bir adamsın Cooper.*

*Kamp alanını ve cesedi incelediklerinde Casey Winters’a ne
olduğunu çözeceklerdir, bundan şüphem yok. “İtirafıma” ek olarak
sunduğum kanıtlarla da seninle ve Finch’le ilgili davayı da kapatmak
için yeterli sebepleri olacaktır. Diğer bir deyişle, artık mahzene koş-
turmanıza gerek yok. Artık saklanmak yok.*

*Şu an bu yükü senin yerine omuzluyor olmamın adil olmadığını
düşündüğünü biliyorum. Ama Cooper, bu tarz istenmediği halde
gelen iyilikleri tanımlamak için kullanılan bir kelime var, “lütuf”.
Lütfu hak edemezsin, lütfu kazanamazsın. Onu yalnızca, kabul ya da
reddedebilirsin.*

Bu benim kararımdı. Sonuçlarını biliyordum ve hiçbir pişmanlığım da yok. Finch ve senin için bunu yapmak benim için büyük bir onur ve son arzumdur. Umarım ve Tanrı'ya yalvarırım ki, bunu kabul etmeyi seçersin.

*Komşun ve dostun,
Marcus Scotland Barnes*

Not: "Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur." Yuhanna 15:13.

Not 2: Finch'in dişini aldığım için üzgünüm. Tek yolu buydu.

Peki.

Mektubu yeniden katlayıp cebime koydum. Künye ve diş baktım ama tabii ki, orada yoklardı. Sonra sahil çamlarına doğru yürümeye başladım. Yumuşak, kahverengi iğne yaprakların üzerinde ayaklarım sessizdi. Batıya, yukarıya, tepenin üzerinden evin arkasına; hızla ve nereye gittiğimi bilmeden hareket ediyordum. Bir planım yoktu ama yürürken vadiye doğru gittiğimi fark etmişim.

Scotland. Bunca zaman bahçede belirişi, Finch'e getirdiği o hediyeler, o parlak ve beyaz kemikler, kafatasları, et yiyen böcekler, kollarındaki dövmeler, İncil'den alıntılar... Onun olduğunu düşündüğüm onca şey; ona söylediğim, düşündüğüm, yapmak istediğim onca şey... Yanlış, yanlış, yanlıştı. Bunca yıldır onu gerçekten yanlış mı anlamıştım?

Tepeye varınca çömeldim. Aşağıda, vadide bir sürü insan işlerini yapıyordu. Zeminin daha sağlam olduğu yerde iki pikap, bir de Jeep park etmişti. Finch'le erzak almaya çıktığımızda benzin istasyonunda gördüğüm şerifin aracını tanımıştım, ki kendisi aynı zamanda biz mahzende saklanırken Marie'ye kartını veren kişiydi. Önceden cesedin olduğu alanı çevreleyen sarı bir şerit vardı. Gözlerim kalabalığı tarayarak Scotland'i aradı. Nihayet, pikaplardan birinin arka koltuğunda oturan birinin profilini gördüm. Penceresi yalnızca içeri temiz hava girmesine yetecek kadar açıktı, o olmalıydı.

Aniden yere yığıldım. Cebimden mektubu çıkarıp açtım ve yeniden okumaya başladım. Buna bir anlam vermek istiyordum. Aynı zamanda ona yan yan baktığım, isimler taktığım, bahçede aniden belirmesi yüzünden sinirlendiğim onca yılı geri almak istiyordum.

Yakınlardan bir yaprak hışırtısı geldi. Yüreğim ağzımdaydı.

Çobanaldatan kuşunun sesi geldi.

Ağaçların arasından kan ter içinde, nefes nefese bir halde Finch belirdi. Gelip yanıma yığıldı. "Sana yetişemedim," dedi.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Omuzlarını silkti. "Başka nereye gidecektin ki?"

Kolumu omzuna atarak onu daha yakınımaya çektim. Sırtımız bir kayaya yaslı öyle sessizce oturduk. Bir esinti çıkıp başımızın üstündeki ağaçları eğip bükmeye başladı.

Kamp alanında gördüklerimi yeniden düşündüm. Kanlı tava, yara; muhtemelen erkek arkadaşının DNA'sı her yere bulaşmıştı. Casey Winters konusunda Scotland aklanacaktı. Vadinin aşağısında, eski tomruk patikasının sonunda park etmiş bir ambulans vardı. İki adam üzerinde ceset torbası olan bir sedyeyi yerleştiriyorlardı.

"O aşağıda mı?" diye sordu Finch, nihayet.

"Aracın arkasında birini gördüm. Bence o."

"Cooper?"

"Efendim?"

"Benim için seçtiğin şiiri beğendim."

Başımı salladım. "Sevindim."

Uzun bir süre suskunca oturduk. Sonra Finch ayağa kalkıp pantolonuna yapışmış çam iğnelerini silkeledi. "Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordu bana elini uzatırken. "Marie bekliyor."

Her daim, bir şeyin olacağı varsa ikinci bir şansın sunulduğuna inanmıştım. Ama asla üçüncü ya da dördüncü şansların olabileceğini düşünecek kadar gözü kara olmamıştım. Sanki tüm yaşamım boyunca yaşattığı onca acıdan sonra dünya, bana iyi bir şeyler vermeye çalışıyordu. Sanki kim olduğun ve neye sahip olabileceğin konusundaki duruşunu değiştirmiş gibiydi. Buna istediğiniz ismi verebilirdiniz; karma, şans ya da biraz daha fazlası. Lütuf.

Ayağa kalkıp tepenin üstünden aşağıdaki çok değil, bir hafta kadar önce ortaya çıkıp hayatlarımıza giriveren o kızın olduğu yere son bir kez baktım. Cesedini taşıyan ambulans uzaklaşıyor, çamların arasında kayboluyordu. Yanıp sönen ışıklar ağaçların ardında solup gidiyordu. Scotland'in içinde olduğu pikap hâlâ park halindeydi ve hâlâ arka koltukta oturan profilini seçebiliyordum. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Beni duyamayacak olsa da bir şekilde kabulendiğimi, minnetimi hissetmesini umdum.

Finch elini uzattı. Kendi büyük elimi, onun daha küçük eline doladım. Günler, geceler ve hatta dahası... Bu artık sahip olmadığımı sandığım ve şimdi yeniden sahip olduğum bir şeydi. Sessizce, Finch'le birlikte çamların arasından el ele yürüdük. Ağaçların sona erdiği noktaya geldiğimizde Finch duraklayarak nefesini tuttu. İleride, bahçemizde, Marie verandada oturmuş, uzattığı koluyla bacağına kırmızı bir şerit bağlanmış siyah kuşa yavaşça sesleniyordu. Yakınlar da uçan kuş, bir karga, konmayı düşünüyordu.

SON SÖZ

Artık varmak üzereydim. Anneannemle dedemin bana mezuniyet hediyesi olarak aldıkları araba, eve çıkan uzun taşlık yolda kükrüyordu. Yaklaşıyordum, ormanın beni çektiğini hissedebiliyordum. Nehrin mırıltısı, başımın üstünde sallanan çamlar, yaprakları hışırdayan meşeler, tanıdık şarkılarıyla kuşlar; hepsi, beni çağırıyordu. Anneannem ve dedemle geçen üniversitenin ilk yılından sonra bile hâlâ yalnızca burada, bu emeklediğim, yürüdüğüm, koştüğüm, tırmandığım bu ormanda dünyanın gürültüsünden kaçıp soluklanabiliyordum. Burası Jake'in bir kere babam için söylediği, babamın da bana aktardığı gibi, kendime geldiğim yerdi.

Cooper bekliyordu, Marie de. On bir yaşına girdiğim yıl Marie, Cooper ve beni küçük masada karşısına oturtmuş ve bizim da rızamız olursa Jake'in evini satarak burada bizimle yaşamak istediğini söylemişti. Bir ay sonra eşyaları ve üç kasa kitapla gelmişti. O ve Cooper üçümüzün olduğu bir düğünle birbirlerine evlilik yeminlerini etmişlerdi.

Kulübenin ötesindeki dünyaya girmem için yolumu açan kişi çoğunlukla Marie olmuştu. Meseleyi gündeme getirdiğinde on dört yaşındaydım. Anneannem ve dedemle iletişime geçmenin bana çok ciddi yararlar sağlayabileceğinin özellikle üstüne basmıştı. Ama

babam on altı yaşına gelene kadar bu konuda hiç taviz vermedi ki Marie'nin bu konulardaki bilgeliği düşünülecek olunursa en başından beri hedefi babamı yavaştan buna hazırlamaktı bence.

Belki de hem annemi hem de beni kaybetmelerinin üstünden on altı yıl geçmiş olması onları yumuşatmıştı. Ya da belki, ikisi de hiçbir zaman babama öyle geldiği kadar acımasız ve anlaşılmaz olmamışlardı. Başta şok olmuşlardı elbet. Hepimiz olmuştuk. Ama işin doğrusu on altıma yaşına girdiğimde artık dış dünyayla bir bağ kurmak ve bazı cevaplar almak için iyice sabırsızlanmaya başlamıştım. Karşılaşabileceğim her türlü tuhaflıkla yüzleşmeye hazırdım. Cooper'ın da tahmin ettiği gibi, beni benimsemeleri uzun sürmedi. Bana karşı iyiydiler, hâlâ da iyiler. Babam hakkında hiç konuşmamak üzere bir karar kıldık ki bunun epey yardımı oldu.

Onlarla tanıştığım yıl, on üç yaşında, Marie'nin kütüphanecilik yaptığı yerel bir liseye kaydoldum. Üçüncü sınıf olarak başladım ve öğrenmelere doyamadım. Ama itiraf etmeliyim ki o okuldan nefret de ettim. Akademik olarak parlıyordum, sosyal olarak pek de o kadar başarılı değildim. Anneannemin bana şık giysiler, makyaj ve saç kesimi konusunda verdiği desteklere rağmen asla oraya tam olarak uyum sağlayamadım. Üniversite çok daha iyiydi. İnsanlar lisedekilere oranla çok daha anlayışlı ve çok daha az yargılayıcıydı. Benzersiz yetiştirilme tarzıma ilgi gösteriyor ve bazen kimi yerlerin bana çok gürültülü, çok kalabalık gelmesini, kaçma isteğimi anlayışla karşılıyorlardı.

Aklımın ormandaki o kıza kaydığı günler oluyordu. Çok sık değildi, ama bazen işte. Üzerinden uzun yıllar geçmişti ve merak ettiğim şey ormanda ya da başka bir yerde, nasıl bir hayat yaşamış olduğuydu. Arkadaş olabilir miydik? Ne kadar orada kalacaktı? Hâlâ bazen onu tam Apollo'ya yakalanacakken onun güçlü ellerinden kaçıp bir defne ağacına dönüşen Ovid'in Daphne'si olarak hayal ederdim.

Scotland'i, çocukluğumun komşusunu, ben ne kadar ona tutunmaya çalışsam da yüzü her geçen yıllar içinde benim için silikleşen o adamı, daha sık düşünürdüm. On iki yaşımdayken ve onu hâlâ son derece net bir biçimde hatırlıyorken babam bana onunla ilgili

gerçekleri anlatmıştı. Duyduklarım beni sarsmıştı. Ona hiç veda edememişim, hiç teşekkürler diyememişim. Başına gelenler omuzlarımda bir ağırlıktı benim için. Gerçekleri bilmek uzun bir süre yük oldu bana. Ama zamanla Cooper ve Marie, Scotland'ın böyle düşünmemi asla istemeyeceğini anlamamı sağladı. Bunun yerine hediyesini kabul edip hayatımızı onun yaşamamızı hayal ettiği gibi yaşarsak ancak o zaman yalnızca son arzusunu değil, yaptığı fedakarlığın kendisini de onurlandırabilirdik. Marie bana Scotland'ın bu konudaki kendi sözlerini aktarmıştı: *Lütfu hak edemezsin, lütfu kazanamazsın. Onu yalnızca, kabul ya da reddedebilirsin.*

Son zamanlarda babamın beni anneannemle dedemden alıp ormana gelme kararını düşünüyordum. Ben de aynı şeyi yapar mıydım? O kadar dürtüsel biri olmadığımı düşünmeyi seviyorum ama belki de hayatta değer verdiğim tek şeyi kaybetmekle burun buruna gelseydim, kendimi şaşırtabilirdim. Onların o kocaman evinde sahip olabileceğim çocukluğun üzerine de düşündüğüm oluyordu. Hayatıma öylece girip çıkan insanlar, bir yığın oyuncak ve giysi, hemen elimin altında olabilecek o olasılıklar; tüm bunlar babamın arada sırada yaptığı ziyaretlerle kesintiye uğrayacaktı.

Böyle bir hayatı asla istemezdim.

Ön bahçeye girip motoru kapattım. Cooper verandada bir şey yontarak beni bekliyordu. Bıçağını kenara koyup ayağa kalktı. Bahçede, ikimizin arasında sığırcıklar toplaşmış yerdeki yemleri ya da Marie'nin onlar için attığı kırıntıları didikliyordlardı. Arabadan inince bir an için onları seyrettim. Bir adım yaklaştım ve sonra, on dokuz yaşında bu tarz şeyler için çok yaşlı olmama rağmen, neden bilmiyorum ama bir dürtü beni resmen ele geçirdi ve onlara doğru koşuverdim. Sığırcıklar aniden havalandılar. Kanatlarının sesi binlerce kalp atışına benziyordu. Başta bir kaos içinde oradan oraya uçuştular. Ama sonra yukarı çıktılar; geniş, mavi gökyüzüne yükselen yüzlerce siyah nokta... Hem ayrı ayrılardı hem de birlikteydiler. Bir tür sihirli bir uyumla giderek yükselip gözden kayboldular.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmak benim için ruhani bir çabaydı. Dualar edip ormanlarda yürüyerek, karakterlerin yaşaması gereken hikâyeleri seçerek sayısız saatler geçirdim. Nihayetinde, diğer okuyucuları da aramıza katmanın vakti geldi ama o yayımlanma noktasına gelinceye dek, bu eser pek çok cömert elden geçti. Bu kitabın bugünkü haline gelmesine yardımcı olan herkese en içten şükranlarımı sunarım.

Sevgili dostum ve daimî ilk okuyucum, daha kimselerin bu hikâyeden haberi bile yokken okuyup bana iyi olduğunu söyleyen Bethany Spicher Schonberg, edebi rehberliğin ve dostluğun için, ayrıca tüm o enfes sebzeler için minnettarım.

Beth Loretto ve Lauren Salinas'a, pek üstünden geçilmemiş bir taslağı erkenden okuyup yorumlarda bulunma şevkiniz için teşekkür ederim.

Heather Holleman'a, bu hikâyeyi okuduğu ve hikâyenin bittiği yerde sona ermemesi gerektiği fikrini bana verdiği için teşekkür ederim. Nasıl da her daim cesaret ve bilgelik fenerisin.

Yapacak pek çok işleri olduğu halde düzenlenmiş taslağı hızla okumayı kabul eden Megan Bridgwater ve Corrie Passavant'a teşekkür ederim. Bundan öte uzun vadeli o sevginiz ve dostluğunuz için minnettarım.

Bu kitabı tekrar, tekrar, tekrar okuyan temsilcim Amy Cloughley'e her dönemeçte bana sabrını ve birikimini sunduğu için teşekkür ederim. Ekibimde olduğun için sana minnettarım.

Detaylara gösterdiği muazzam özenle bana gözümünden kaçan hatalarımı düzeltmemde yardımcı olan Terry McGarry'e teşekkür ederim.

Bu kitabı büyük bir heyecan ve coşkuyla karşılayan Minotaur'daki ekibimin kalanına; Kelley Ragland, Andrew Martin, Paul Hochman, Allison Ziegler, Hector DeJean, David Rotstein, Lisa Davis, ve Cathy Turiano'ya teşekkür ederim.

Terörle mücadele kısımlarını inceleyip daha gerçekçi yansıtmama yardımcı olan arkadaşşıma teşekkür ederim. Bundan öte yıllar süren hizmetlerin ve bu yolda yaptığın sonsuz fedakarlıklar için de teşekkür ederim.

Her daim bana inanan, asla daha güvenilir ya da yararlı olabilecek bir meslek seçmemi söylemeyen aileme teşekkür ederim.

Eşim Chris'e daha en başından beri bu kitaba inandığı ama daha da önemlisi yazar olmamdan dolayı onun yerine çoğunlukla kendimi kapatıp aslında var olmayan insanlarla geçirdiğim onca vakte ses çıkarmadığı için teşekkür ederim. Beni sevdiğin ve yaptığım işi destekliğin için sana minnettarım.

Hudson ve Holt'a bu kitaptaki pek çok sahneye ve repliğe ilham oldukları için teşekkür ederim. Siz yarattıklarım içinde her zaman en sevdiğim ve en mükemmel olanlar olacaksınız.

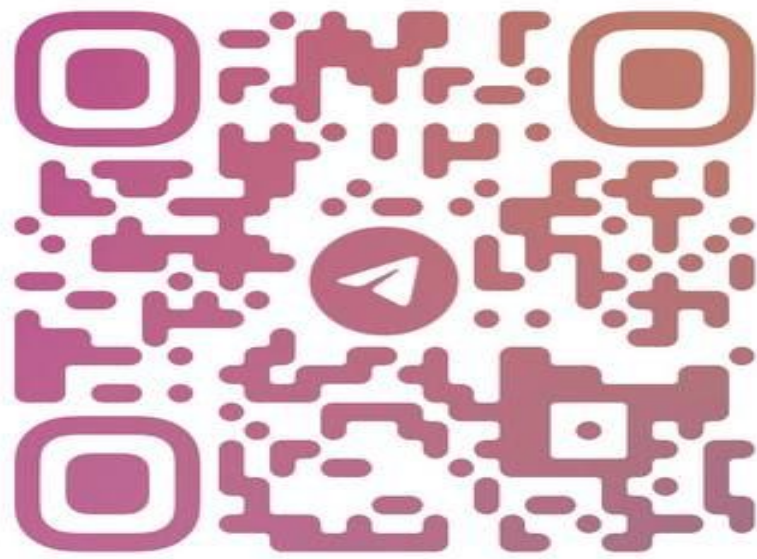
Soli deo gloria.

Yazar Hakkında

Kimi Cunningham Grant, *USA Today*'in en çok satanlar listesine giren *These Silent Woods* [Şu Sessiz Orman], *Fallen Mountain* ve *Silver Like Dust* kitaplarının yazarıdır. İki defa şiir dalında *Dorothy Sargent Rosenberg* Anı Ödülü'ne layık görülmüş ve Pensilvanya Sanat Konseyi tarafından kendisine yaratıcı kurmaca-dışı metinler üzerine burs verilmiştir. Şu an, ailesiyle birlikte Pensilvanya'da yaşamaktadır.

[@ayisigikitap](https://www.instagram.com/ayisigikitap)

@AYISIGIKITAP